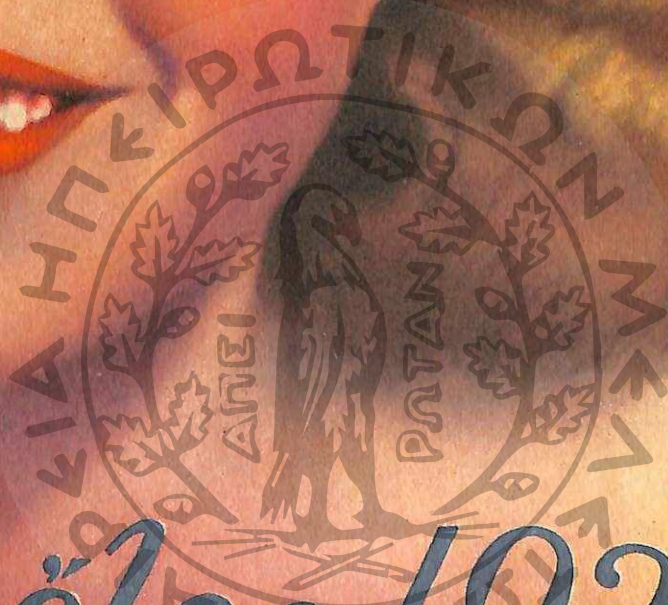

ΠΩΛΕΙΤΑΙ

ΔΡΑΧ.

4

Εὐτυχές τὸ ἔτος 1937

ΕΤΟΣ ΔΙΔΡΙΘ. 163

ΕΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΦΥΛΛΟ 163
 ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
 Έτησία 200
 Έξάμηνος 100
 ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :
 Εὐρώπη Λίρ. 1.10.0
 Ἀμερική Δολ. 6

ΠΑΝΘΕΟΝ
 ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
 ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ :
 Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

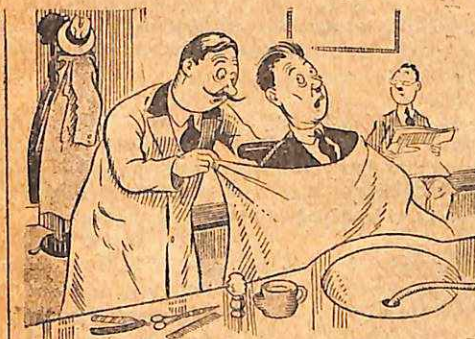
30 ΔΕΚΕΜ. — 5 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1937
 ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 1
 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :
 ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
 Τα χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται

ΤΟ "ΠΑΝΘΕΟΝ", ΕΥΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΟΥ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΝ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ

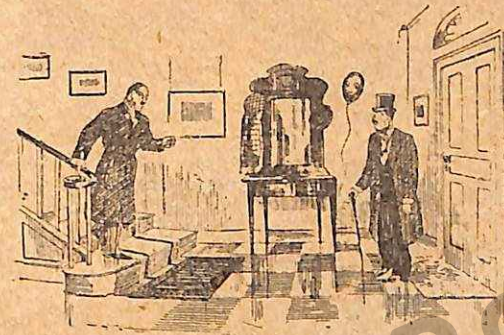
Εἰς τὴν Βουλὴν ἓνας βουλευτὴς ἀντι-
 λαμβάνεται ὅτι τὸ καπέλλο ποὺ ἔβαλε σὲ
 κεφάλι, δὲν εἶναι τὸ δικό του.
 — Κάποιος πῆρε τὸ καπέλλο μου, λέει.
 Ἀσφαλῶς κανένας βλάκας!
 Καὶ ὁ συνάδελφός του.
 — Μὰ βέβαια, γιὰ νὰ μὴ τὸ καταλάβῃ
 θὰ εἶχε τὸ ἴδιο κεφάλι μὲ τὸ δικό σου!
 * * *
 — Κωστάκη, τί θὰ γίνῃς ὅταν μεγα-
 λώσῃς;
 — Θὰ γίνω στρατιώτης.
 — Ἀμ' ἂν σκοτωθῇς;
 — Ἀπὸ ποιόν;
 — Ἀπὸ τὸν ἐχθρόν.
 Ὁ Κωστάκης ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο
 εἶπε:
 — Μὰ τότε καλλίτερα νὰ γίνω ἐχθρός.

ΑΠΡΟΣΕΞΙΑ...

— Στὸ κουρεῖο. — Φοροῦσατε,
 κύριε, κόκκινη γραβάτα;
 Ὁ πελάτης. — Ὁχι.
 — Τότε φαίνεται πῶς θὰ σᾶς ἔκοψα.

ΔΙΠΛΑ...

— Τί ζητᾷτε, κύριε;
 — Τὸ ὅπ' ἀριθ. 10 διαμέρισμα.
 — Μὰ ἐδῶ εἶναι τὸ 5.
 — Συγγνώμην. . . Φαίνεται ὅτι βλέπω
 τὰ πράγματα διπλά.

ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΟ...

— Δὲν σοῦσιπα νὰ κλείνῃς σιγὰ τὴν
 πόρτα; Ὁρίστε τώρα.

ΚΟΥΤΑ

Μεταξὺ ψευτῶν

— Εἶδα μιὰ μηχανή, ποὺ ἀπ' τὴν μιὰ
 μεριά ἔβαζαν βώδια κι' ἀπ' τὴν ἄλλη
 ἔβγαιναν κονσέρβες.
 — Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα, λέει ὁ ἄλλος
 Ἀμ' ἐγὼ ποὺ εἶδα ἀπ' τὴ μιὰ νὰ βάζουν
 κονσέρβες καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ βγαίνουν
 βώδια;
 * * *
 Ὁ σύζυγος γύρισε τὸ βράδυ, βρεγμένος
 καὶ καταλασπωμένος:
 — Γύρισα ὅλα τὰ καταστήματα, ἀγάπη
 μου καὶ δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ ὅμοιο ὕφα-
 σμα μὲ τὸ κομμάτι ποὺ μοῦ ἔδωσες.
 — Θαυμάσια! φώναξε ἡ σύζυγος. Ἔτσι
 εἶμαι βέβαια ὅτι καμμιά ἄλλη δὲν θάχῃ
 σὰν τὸ φόρεμά μου!
 — !!!

Εἰς εἶδος...

— Ἡ κυρία. — Τὰ παπούτσια μὲ
 ἔβγαλαν καλὰ. Πόσα κάνουν;
 Ὁ ὑποδηματοποιός. — Τρεῖς φι-
 λάνια.
 Ἡ κυρία. — Ἐχει καλῶς. Θὰ στεί-
 λω τὴ γιαιὰ μου νὰ σᾶς πληρώσῃ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
 ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
 ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
 ΔΩΡΕΑ 1. Τρόχα
 ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
 ΑΡΙΘ. 36017

ΣΚΟΤΕΙΝΙΑΣΕ...

δέκα πέντε χρόνια σας, από τη στιγμή θα βρισκόμαστε στην αστυνομία. Σε δύο λεπτά θα χάσω την

υπομονή μου.

—Ο Μάκ—Κένα σηκώθηκε.

—Τις θέλετε τις τρεις μέρες ή όχι;

—Ο Λόουρυ έκρυψε το κεφάλι του μέσα στα χέρια του.

—Πολύ καλά, τρεις μέρες, είπε επί τέλους.

—Σήμερα είναι Δευτέρα. Θα επιστρέψω την Πέμπτη, τέτοια

ώρα, κύριε Λόουρυ. Αν έχετε τα χρήματα, το μόνο που θα μάθω ο κόσμος θα είναι ότι παραιτηθήκατε για λόγους υγείας. Κατά το διάστημα των τριών αυτών ημερών, δεν θα γράψω την άναφορά μου. Δεν μπορώ να κάνω μεγαλύτερη υποχώρηση.

—Ο Μάκ—Κένα απομακρύνθηκε.

—Ο Λόουρυ σηκώθηκε επίσης και είδε τον Έπιθεωρητή να

φεύγει μέσα στο σκοτάδι.

—Σου έδωσα κάθε πιθανότητα, Μάκ—Κένα, μουρμούρισε.

Τώρα όμως τίποτε δεν μπορεί να σε σώσει.

Δεν υπήρχε άλλος τρόπος. Ίκετεύοντας τον Μάκ—Κένα, είχε

δη νά πλησιάζει, μούρη και απειλητική. Η μοναδική λύσις, ή δο-

λαφονία, ή εξαφάνισις της σκληρότητας που αντιμετώπιζε ο

Μάκ—Κένα.

Τρεις μέρες! Σε τρεις μέρες δεν θάταν ο Μάκ—Κένα εκείνος

που θ' ανέφερε στην Έταιρία ότι δυστυχώς ο κύριος Λόουρυ...

Μάκ—Κένα κατά την διάρκεια της επιθεωρήσεώς του, έπεσε

θύμα μιας μιστηριώδους επιθέσεως.

Δεν υπήρχε άλλος τρόπος. Ο Τερμ Λόουρυ σήκωσε τους ώμους

και ήπια ήμερα το βραδυό ούτοχου του.

Μόνον την Πέμπτη το πρωί έλαβε τα μέτρα του. Δεν υπήρχε

καμμία ανάγκη να βιασθή. Η όλη υπόθεσις ήταν τόσο απλή.

Τη είχε εμπνευσθή ενώ συζητούσε με τον Μάκ—Κένα.

Το μεσημέρι της Πέμπτης εκείνης, ο Λόουρυ, έστειλε και

φώναξε τον Ντούλο. Απ' όλους, τους ιδιαιτερείς, ο Ντούλο ήταν

ο πιο άφοσιωμένος και ο πιο άσφαλής. Είχε το ανεκτίμητο προ-

τέρημα να μην κάνει ποτέ έρωτήσεις. Πρό έτών, όταν ο Ντούλο

είχε πρωτοέλθει για να πιάσει δουλειά, ο Λόουρυ τον είχε αφή-

σει μια στιγμή κατά την διάρκεια μιας συζητήσεώς του. «Πε-

ρίμενε», του είχε πη.

Και έτι δύο δλόκληρες ημέρες, ενώ ο Λόουρυ τον είχε ξεχά-

σει έντελώς, ο Ντούλο είχε μείνει εκεί, όρθιος άκίνητος, ήπι-

κός, μαύρο άγούλα ύπονονής.

Ναί. Ο Ντούλο ήταν χωρίς άμφιβολία το άσφαλέστερο

όργανο για να τακτοποιηθή ή μοίρα του Μάκ—Κένα.

—Ο Ντούλο ξέρεi ότι οι Θεοί μιλούν συχνά στον κύ-

ριο του; είπε ο Λόουρυ μόλις ο μαύρος βγέθηκε αντί-

κρου του.

—Ναί, κύριε. Ο Ντούλο ξέρεi;

—Ο Λόουρυ κούνησε το κεφάλι σοβαρά.

—Οι Θεοί ειλαν ότι ένας έχθρος του κυρίου σου θα έλθη για

να του κάνει μεγάλο κακό.

—Ο κύριος ξέρεi ότι ο Ντούλο είναι πιστός υπηρέτης του.

—Ο έχθρος αυτός πρέπει να καταστραφή. Ντούλο.

Οι Θεοί θα ευχαριστηθούν πολύ αν γίνει αυτό.

—Ναί, κύριε.

—Ο έχθρος αυτός θα έλθη απόψε λίγο πριν από τη δύση του

ήλιου. Θα έλθη με την μηχανή αυτή που τρέχει επάνω στους δρό-

μους. Ο Ντούλο καταλαβαίνει;

—Ο Ντούλο ξέρεi, κύριε.

—Ο Ντούλο πρέπει να κρυφθή κοντά στην πόρτα του κτή-

ματος, γιατί ο κακός έχθρος θα αναγκασθή να κατεβή από

την μηχανή του για

να ανοίξη την πόρτα. Τό-

τε ο Ντούλο μπορεί να

υπακούση στους Θεούς

του και να τον κατα-

στρέψη;

—Μάλιστα, κύριε.

—Ο μαύρος χαμογέλα-

σε, ευτυχισμένος.

—Υστερα, ο Ντούλο

πρέπει να κούνη το σώ-

μα, γιατί οι Θεοί έπιθυ-

μούν να μην ξαναδη κα-

νείς τον κακό έχθρο. Ο

Ντούλο καταλαβαίνει;

—Ναί, κύριε.

—Ο έχθρος θα έχη αυτό που οι άσπροι άνθρωποι όνομά-

ζουν γενειάδα. Πολλές τρίχες στο πηγούνι, νά, σαν αυ-

τόν έδω.

—Ο Λόουρυ άνοιξε μια έφημερίδα και έδειξε μια φωτογραφία

του αυτοκράτορος της Άβυσσηνίας, γιατί οι γενειάδες ήταν έντε-

λώς άγνωστες, σε κείνη την περιφέρεια της Άφρικής.

Τα μάτια του Ντούλο έλαμψαν ξαφνικά. Κούνησε το κεφάλι

του ξωηρά.

—Ναί, κύριε, ο Ντούλο ξέρεi.

—Όταν έκτελέση τις διαταγές των Θεών, ο Ντούλο δεν πρέ-

πει να τρέξη άμέσως στον κύριο του. Δεν πρέπει να πη τίποτε

σε κανέναν, γιατί οι Θεοί θέλουν να μείνη το πράγμα μυστικό.

—Αν όμως ο Ντούλο έλθη στον κύριο του την άλλη ήμερα, όταν

ο κύριός του θα είναι μόνοι, τότε οι Θεοί θα έχουν αποφασίσει

πώς να ανταμείψουν τον πιστόν υπηρέτη τους.

Τα μάτια του Ντούλο έλαμψαν ακόμη περισσότερο. Η έκτέ-

λεσις μιας διαταγής των Θεών ήταν ήδη αρκετή. Όταν όμως

υπήρχε και άμοιβή...

—Πήγαινε τώρα, Ντούλο, γιατί ο έχθρος θα έλθη πριν από

την δύση του ήλιου. Και μην ξεχνάς ότι οι τρίχες στο πηγούνι

είναι το σημάδι του έχθρου.

—Ο Ντούλο έφυγε. Ακούοντας τους ρυθμικούς κτύπους των

γυμνών ποδιών του

επάνω στο έδαφος,

ο Λόουρυ, ήξερε ότι

μπορούσε από τώρα

να λογαριάσει τον

Μάκ—Κένα ως νε

κρό.

—Ο Μάκ — Κένα

δεν έφθασε στο κτή-

μα εκείνο το βράδυ.

Το άδειο αυτοκίνητό

του βυέθηκε μπρο-

στά στην έξωπορτα

του κτήματος. Πλάι

υπήρχε μια μικρή

λίμνη σίματος που

είχε ήδη ερεαθή ά

πό τον δυνατό 'Α-

φρικανικό ήλιο. Έ-

να πλήθος ιδιαι-

τεών που έρχόνταν

απ' έξω φορτωμέ-

νοι, ήταν συγκεν-

τρωμένο εκεί και

συζητούσε θορυβω-

δώς.

—Ο Λόουρυ τηλε-

φώνησε στον Άστυ-

νόμο του Καϊρότι.

—Ο αστυνόμος έφθα-

σε μαζί με δύο ύ-

παλλήλους του. Έγιναν άνακρίσεις.

—Αλλά ούτε αυτές, ούτε οι

άπειλές άφέλησαν σε τίποτε.

—Γνωρίζετε τους ιδιαιτερείς καλλίτερα από μας, Λόουρυ, είπε

ο αστυνόμος άναστενάζοντας. Βοηθήσατέ μας. Δεν μπορούμε ν'

αφήσουμε άτιμώρητο ένα τέτοιο πράγμα.

—Ο Λόουρυ κούνησε το κεφάλι του μελαγχολικά.

—Ακριβώς έπειδή τους γνωρίζω καταλαβαίνω ότι ποτέ δεν

θα βρούμε τίποτε. Οι άνθρωποι αυτοί είναι έξυπνοι κατά τον

δικό τους τρόπο. Ο Μάκ—Κένα δεν καταλάβαινε. Του είπα να

προσέχη. Ίσως να έκανε ή να είχε κάτι που δυσάρεστησε τους

άνθρώπους αυτούς. Όχι. Άμφιβάλλω ακόμη αν θα βρούμε και

το πιτώά του.

—Νά πάρη ο διάβολος δεν μπορούμε να τους αφήσουμε να νο-

μίζουν ότι έχουν το δικαίωμα να ξεκάνουν όποιον θέλουν.

—Έχω δέκα πέντε χρόνια έδω και ποτέ δεν έγινε τέτοιο

πράγμα. Ίσως να μην ξανάγινε ποτέ.

Την άλλη μέρα ο Ντούλο ξαναήλθε στο κτήμα.

—Οι Θεοί είναι ευχαριστημένοι από τον Ντούλο, τον υπη-

ρέτη τους;

—Οι Θεοί είναι πολύ ευχαριστημένοι.

—Έστειλαν στον κύριό μου καμμία άμοιβή για τον Ντούλο;

—Ο Λόουρυ, άνοιξε τον μπουφέ του και έβγαλε ένα μπουκάλι

ούτοχου.

—Οι Θεοί ειλαν στον κύριό σου να δόση στον Ντούλο λίγο

απ' το πολύτιμο χρυσό νερό.

—Ο Ντούλο άρπαξε το μπουκάλι με χαρά.

—Μη ξεχνάς όμως, Ντούλο, ότι οι Θεοί έπιθυμούν να μείνη

η ύπηρεσία του Ντούλο μυστική. Ο Ντούλο δεν πρέπει να πη

πολύ, γιατί αλλοιώτικα ή γλώσσά του θα τον προδόση.

—Ναί, κύριε. Ο Ντούλο καταλαβαίνει.

—

Πέρασαν αρκετές μέρες. Ο Λόουρυ έγραψε στην διεύθυνση

της Έταιρίας, ή διεύθυνσις της Έταιρίας, έστειλε άλλεπάλληλες

άπαντήσεις. Σιγά σιγά το ζήτημα άρχισε να ξεκινείται.

Για τον Λόουρυ ή ζωή ξαναγινε όπως ήταν πριν από τον κε-

ραυνοβόλο έλεγχο του Μάκ—Κένα. Ο Λόουρυ δεν αισθανόταν

καμμία από τις τύψεις που έχουν οι δολοφόνοι. Το μυαλό του

άλλωστε ήταν άπασχολημένο με τον γυιό του τον Ρότζερ.

—Ο Ρότζερ θα έφθανε σε λίγες μέρες. Βρισκόταν ήδη, σε 'Α-

φρικανικό έδαφος, και ταξίδευσε σιγα σιγα. Κατά το τέλος του

Νοεμβρίου θα έφθανε στο Καϊρότι, και απ' εκ.ι στο κτήμα. Ναί,

ο Ρότζερ, για τον όποιον είχε γίνει κλεφτής και δολοφόνος...

—Η χαρά, μετεμόρφωσε κυριολεκτικά τον Λόουρυ. Θα λεγε κα-

νείς ότι είχε ξαναγίνει κατ' είκοσι χρόνια...

Στις είκοσι όκτώ του μηνός ο αστυνόμος του Καϊρότι τηλε-

φώνησε στον Λόουρυ.

—Καλώς τον δεχ-

τήκατε, Λόουρυ.

—Τι έννοείτε; ά

πήνησε ο Λόουρυ

—Αστείψετε;

—Μα τον γυιό

σας;...

—Τι έννοείτε;

βροντιφώνησε ο Λόουρυ.

Είδετε τον

γυιό μου στο Καϊ-

ρότι;

—Χμ! ναί... δη-

λαδή, χθές το βρά-

δυ. Έμεινε δύο ώ-

ρες έδω. Άσφαλώς

θα έχασε τον δρόμο

Θά στείλω όμέσως

ένα άπόσπασμα.

—Θά ξανατηλε-

φωνήσω σε μία ώρα

είπε ο Λόουρυ.

—Όταν γύρισε απ'

το τηλ φωνή, είδε

τον Ντούλο που πε-

ρίμενε με σιγουρ-

μενά χέρια, τον

Ντούλο που είχε μια

παράξενη έκφραση

στο βλέμμα του.

—Δοιπόν, Ντούλο;

—Οι Θεοί του Ντούλο είναι ευχαριστημένοι;

—Ο κύριός δεν καταλαβαίνει τον Ντούλο, άλήντησε ο Λόου-

ρυ. Οι Θεοί δεν έχουν ήδη άνταμείψει;

Και ξαφνικά ήταν ο Λόουρυ ήταν εκείνος που κατάλαβε. Η

φωνή αυ πνίγηκε μέσα στον λαιμό του. Το αίμα του πάγωσε.

—Τι έκανες σκύλε; Λέγε, γιατί αλλοιώτικα... αλλοιώτικα...

—Έβγαλε το πιστόλι του και άρχισε να το επιδεικνύη άπειλη-

τικά. Το βλέμμα του ήταν βλέμμα τρελλού.

—Ο Ντούλο φαινόταν σαστισμένος.

—Μα ο κύριος είπε ότι οι τρίχες στο πηγούνι είναι το ση

μείον του έχθρου. Και όταν ο Ντούλο είδε τον δεύτ'ρο έχθρο νό-

μισε ότι θα ευχαριστούσε περισσότερο τους Θεούς...

—Σκαμμός, σκύλε! ούρλιασε ο Λόουρυ όρμώντας προς το τη-

λέφωνο.

—Πέστε μου, είπε στον άπτυνόμο, ο γυιός μου... έχει γένεια;

—Ναί μάλιστα τον κοροϊδίζ με γι' αυτό.

—Ο Λόουρυ άφησε το τηλέφωνο και πυροβόλησε δυο φορές,μια

για τον Ντούλο και μια για τον έαυτό του.

Στην Άφρική δεν υπάρχουν μισοσκόταδο. Σχεδόν μεταξύ των

δυο πυροβολισμών σκοτείνιασε.

Στην Άφρική δεν ύ-

πάρχει μισοσκόταδο. Κι' όμως σχεδόν μεταξύ δύο φράσεων του Μάκ—Κένα, σκοτείνιασε.

—Αλλά, ο Μάκ—Κένα, ο επιθεωρητής που είχε σταλή σε κείνη

την φυτεία από την Έταιρία, εξακολούθησε να μιλά, άμείλικτος.

Δεν ένδιαφερόταν για τις ιδιοτροπίες της φύσεως, αλλά για τους

άριθμούς.

—Με λίγα λόγια, κύριε Λόουρυ, το παιχνίδι τελείωσε.

—Επί χρόνια δλόκληρα κλέβατε την Έταιρία και τώρα σάς

άποκαλύπτω.

—Ο Τερμ Λόουρυ έμεινε άκίνητος στην πλεκτική πολυθρόνα του,

όπως είχε μείνει από την άρχή της συζητήσεώς του με τον Μάκ

—Κένα. —Έξερε ότι δεν

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Στὸ Βουνὸ
τῶν φειδιῶν

Ένα δυνατό

τριήμερο φρέων ἀκούσθηκε. Ὁ Νίτσελ σταμάτησε ἀπότομα τὸ αὐτοκίνητό του, κύτταξε τὴν ἔκταση πού ἀπλωνόταν γύρω τους καὶ γύρισε πρὸς τὴν νέα πού καθόταν κοντά του.

—Κύττα, Ρόντα, τίς εἶπε. Κύττα ἐκεῖ ἐπάνω. Κύττα καλὰ καὶ πέμου ἐὰν πρέπει νὰ ἐξακολουθήσωμε νὰ προχωροῦμε.

Ἡ Ρόντα μὲνετ ἔβαλε τὸ χέρι ἐπάνω ἀπ' τὰ μάτια της, γιατί ὁ ἥλιος πού ἔδωε ἐκείνη τὴν στιγμή τὴν ἐμπόδιζε.

—Πρέπει νὰ προχωρήσωμε. Νίτσελ, εἶπε ἤρεμα. Εἶναι πολὺ ἀργὰ νὰ γυρίσωμε πίσω.

Ὁ Νίτσελ ἔκανε μὲ τὸ βλέμμα τὸν γύρο ὅλου τοῦ τοπίου τοῦ βουνοῦ τῶν φειδιῶν. Ἐξεκίνησαν καὶ ἔμειναν σιωπηλοὶ ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα. Ὁ ἥλιος ἐξηφανίσθη σὲ λίγο πίσω ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα καὶ τὸ μισοσκόταδο ἄρχισε νὰ πέφτει γρήγορα.

Δυνατώτερος ἀπὸ τὸν βόμβο τοῦ μοτέρ, ὁ ἀέρας βούιζε σὰν μιά μακρινὴ σειρήνα ἀτμοπλοίου. Ἐφερχε μαζί του μιὰ δυσσμία ἀπὸ τὸ βουνὸ τῶν φειδιῶν. Ὁ Νίτσελ, καθὼς ἡ μυρωδιά ἐφθασε ἕως τὰ ρουθούνια του, συνωφρυώθηκε. Ἦταν γνωστὸ διὰ τὴν μυρωδιά ἐκείνη πού ἔρχόταν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἐρημικῆς κοιλάδος πού διέτρεχαν, προήρχετο ἀπὸ τὰ σάπια πτώματα χιλιάδων φειδιῶν. Οἱ κάτοικοι τῶν γύρω χωριῶν δὲν μπορούσαν νὰ βεβαιώσουν θετικά τὴν ὑπόθεσιν τῶν φειδιῶν. Ἐλάχιστοι εἶχαν τολμήσει νὰ περάσουν τὴν κοιλάδα καὶ ἀκόμη λιγότερο εἶχαν τὸλμὴ νὰ πάρουν τὸν ἀνήφορο πρὸς τὸ βουνό. Οἱ τελευταῖες ἐξαφανίσαις γνωστῶν καὶ φίλων τους, πού εἶχαν χαθῆ μέσα στὰ βουνὰ ἦσαν ἀκόμη πρόσφατες καὶ τοῖς τρομοκρατοῦσαν.

Ὁ Νίτσελ κρατοῦσε σταθερὰ τὸ βολάν, καθὼς ἔτρεχαν πάνω στὸ δρόμο, σὲ δύο πλευρῆς τοῦ ὁποῖου τὰ ὀλοένα σπανιότερα δένδρα τέντωναν τὰ κλαδιά τους σὰν νάθελαν νὰ ὑπενθυμίσουν μὲ τὴν σιωπὴ τους τοὺς κινδύνους τῆς νύκτας πού πλησίαζε. Μιά ἀνατριχίλα, ἀποτέλεσμα τῆς βραδυῆς δροσιάς καὶ τῆς παρόξενης αἰσθητικῆς πού τοῦ προκαλοῦσε ὁ μολυσμένος ἀέρας, ἔκανε τὸν Νίτσελ νὰ σηκώσῃ ψηλὰ τὸν γαϊτάρ τοῦ σακκακιῦ του. Τα ψόφια φειδιῶν, τὰ μισογύμνα δένδρα, ἡ ἔλλειψις κάθε ζωῆς στὴν πεδιάδα ἐκείνη, ἀκόμη καὶ ὁ οὐρανὸς πού προμηνύετο δίχως ἄστρα ἡ φεγγάρι, ὅλα φαινόταν νὰ ἀποτελοῦν ἕναν ἀπαίσιο προάγγελο κάποιου κινδύνου, μιὰ σαφὴ προειδοποίηση πρὸς τὸν Νίτσελ νὰ σταματήσει τὸ αὐτοκίνητο νὰ γυρίσῃ πρὸς τὰ πίσω καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ ἐν ὅσῳ ἦταν ἀκόμη καιρὸς.

Κύτταξε πάλι τὴν νέα καὶ τὸ ζάρωμα τῶν φρυδιῶν του ἔγινε τοῦ ἐντονότατος καθὼς εἶδε τὰ λεπτὰ χαρακτηριστικά τοῦ προτομοῦ της, τὴν χαριτωμένη στάση καὶ τὰ χρυσὰ μαλλιά της πού τρεμούλιαζαν ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς ταχύτητος. Τὸ καλοραμμένο φόρεμά της, πού ἔσφιγγε τὸ ὁμορφὸ σῶμά της, δὲν κατόρθωνε νὰ κρύψῃ τίς ἀνατριχίλες της, καθὼς γύριζε τὰ γαλανά μάτια της πρὸς τὰ κατὰμουρα δικά του.

—Κύττα ἐκεῖ, Ρόντα, εἶπε ὁ Νίτσελ.

—Ναί, ἔχω. Εἶναι φρικτό. Ὑπάρχει κάτι τὸ τρομακτικὸ στὴν ἀπόλυτη ἡσυχία τῆς νεκρῆς αὐτῆς πεδιάδος. Καὶ τὰ βουνὰ αὐτὰ μοιάζουν τὰ ἴδια σὰν φειδιῶν. Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κατόρθωσε νὰ μείνῃ ἐπὶ ἐξῆς μῆνες σ' ἕνα τέτοιο μέρος.

Ἡ φωνὴ της ἦταν σὰν ψίθυρος, χρωματισμένη μὲ μιὰ ἐκφραση φόβου.

Ὁ Νίτσελ αὐξήσε τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου, γιὰ νὰ πνίξῃ μὲ τὸν θόρυβο τοῦ μοτέρ τὸ βουιτὸ τοῦ ἀέρος. Κύτταξε τὸ σκοτάδι πού μαύριζε ὀλοένα.

—Ὑπάρχει μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἀτμόσφαιρα κάτι πού μᾶς συμβουλεύει νὰ μὴν προχωρήσωμε ἄλλο. Δὲν τὸ αἰσθάνεσαι; Θάλεγε κανεὶς

ὅτι μιὰ τρομακτικὴ καταιγίδα θὰ ξεσπᾶσῃ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, μιὰ παράξενη καὶ δαιμονισμένη καταιγίδα. Καὶ ἡ φρικτὴ αὐτὴ μυρωδιά ἀποδεικνύει ὅτι, γιὰ νὰ ὑπάρχουν τόσα ψόφια φειδιῶν σ' αὐτὰ τὰ βουνὰ, ποῖος ἔχει πόσες χιλιάδες θὰ κυκλοφοροῦν ζωντανὰ. Δὲν εἶναι φυσιολογικὸ νὰ πεθαίνουν τὰ φειδιῶν ἐπειδὴ δὲν εἶναι καλά καθοδύμενα. Κάτι τὰ ἔχει σκοτώσει.

—Ἐπηρεάσθηκες ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν χωριῶν, ἀπάντησε ἡ νέα. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν εἶναι πολὺ ἐξυπνοὶ καὶ ἡ δεισιδαιμονία εἶναι ριζωμένη μέσα τους.

—Ναί. Εἶναι ἡλίθιοι, ἀλλ' ὅχι τόσο ὥστε νὰ φανταστοῦν ὅτι οἱ ἀδελφοὶ τους ἢ οἱ πατέρες τους ἔκαναν φτερά. Ὑπάρχει λοιπὸν ἕνας τρομακτικὸς κίνδυνος σ' αὐτὰ τὰ βουνὰ καὶ αὐτὸς ὁ κίνδυνος εἶναι τὰ φειδιῶν.

—Μὴν γίνεσαι, κουτός, Νίτσελ. Ἄς προχωροῦμε, σὲ παρακαλῶ. Ὁ Νίτσελ γύρισε τὸ κεφάλι, ἔπιασε τὸ κάτασπρο χεράκι τῆς νέας μέσα στὰ δικά του μεγάλα καὶ μαῦρα χέρια.

—Ρόντα, πρέπει νὰ φύγωμε ἀπ' ἐδῶ. Καὶ γρήγορα μάλιστα. Ἐπαναλαμβάνουμε τὴν πορεία μας αὐριο τὸ πρωῒ. Δὲν θὰ σὲ πάω ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ βουνὰ, τέτοια ὥρα, στὸ καταφύγιο ἐνὸς τρελλοῦ... εἶναι ἀδύνατον!..

—Μὴν γίνεσαι, κουτός, Νίτσελ. Ἄς προχωροῦμε, σὲ παρακαλῶ. Ὁ Νίτσελ γύρισε τὸ κεφάλι, ἔπιασε τὸ κάτασπρο χεράκι τῆς νέας μέσα στὰ δικά του μεγάλα καὶ μαῦρα χέρια.

—Ρόντα, πρέπει νὰ φύγωμε ἀπ' ἐδῶ. Καὶ γρήγορα μάλιστα. Ἐπαναλαμβάνουμε τὴν πορεία μας αὐριο τὸ πρωῒ. Δὲν θὰ σὲ πάω ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ βουνὰ, τέτοια ὥρα, στὸ καταφύγιο ἐνὸς τρελλοῦ... εἶναι ἀδύνατον!..

—Μὴν γίνεσαι, κουτός, Νίτσελ. Ἄς προχωροῦμε, σὲ παρακαλῶ. Ὁ Νίτσελ γύρισε τὸ κεφάλι, ἔπιασε τὸ κάτασπρο χεράκι τῆς νέας μέσα στὰ δικά του μεγάλα καὶ μαῦρα χέρια.

—Ρόντα, πρέπει νὰ φύγωμε ἀπ' ἐδῶ. Καὶ γρήγορα μάλιστα. Ἐπαναλαμβάνουμε τὴν πορεία μας αὐριο τὸ πρωῒ. Δὲν θὰ σὲ πάω ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ βουνὰ, τέτοια ὥρα, στὸ καταφύγιο ἐνὸς τρελλοῦ... εἶναι ἀδύνατον!..

—Μὴν γίνεσαι, κουτός, Νίτσελ. Ἄς προχωροῦμε, σὲ παρακαλῶ. Ὁ Νίτσελ γύρισε τὸ κεφάλι, ἔπιασε τὸ κάτασπρο χεράκι τῆς νέας μέσα στὰ δικά του μεγάλα καὶ μαῦρα χέρια.

—Ρόντα, πρέπει νὰ φύγωμε ἀπ' ἐδῶ. Καὶ γρήγορα μάλιστα. Ἐπαναλαμβάνουμε τὴν πορεία μας αὐριο τὸ πρωῒ. Δὲν θὰ σὲ πάω ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ βουνὰ, τέτοια ὥρα, στὸ καταφύγιο ἐνὸς τρελλοῦ... εἶναι ἀδύνατον!..

—Μὴν γίνεσαι, κουτός, Νίτσελ. Ἄς προχωροῦμε, σὲ παρακαλῶ. Ὁ Νίτσελ γύρισε τὸ κεφάλι, ἔπιασε τὸ κάτασπρο χεράκι τῆς νέας μέσα στὰ δικά του μεγάλα καὶ μαῦρα χέρια.

—Ρόντα, πρέπει νὰ φύγωμε ἀπ' ἐδῶ. Καὶ γρήγορα μάλιστα. Ἐπαναλαμβάνουμε τὴν πορεία μας αὐριο τὸ πρωῒ. Δὲν θὰ σὲ πάω ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ βουνὰ, τέτοια ὥρα, στὸ καταφύγιο ἐνὸς τρελλοῦ... εἶναι ἀδύνατον!..

—Μὴν γίνεσαι, κουτός, Νίτσελ. Ἄς προχωροῦμε, σὲ παρακαλῶ. Ὁ Νίτσελ γύρισε τὸ κεφάλι, ἔπιασε τὸ κάτασπρο χεράκι τῆς νέας μέσα στὰ δικά του μεγάλα καὶ μαῦρα χέρια.

—Ρόντα, πρέπει νὰ φύγωμε ἀπ' ἐδῶ. Καὶ γρήγορα μάλιστα. Ἐπαναλαμβάνουμε τὴν πορεία μας αὐριο τὸ πρωῒ. Δὲν θὰ σὲ πάω ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ βουνὰ, τέτοια ὥρα, στὸ καταφύγιο ἐνὸς τρελλοῦ... εἶναι ἀδύνατον!..

—Μὴν γίνεσαι, κουτός, Νίτσελ. Ἄς προχωροῦμε, σὲ παρακαλῶ. Ὁ Νίτσελ γύρισε τὸ κεφάλι, ἔπιασε τὸ κάτασπρο χεράκι τῆς νέας μέσα στὰ δικά του μεγάλα καὶ μαῦρα χέρια.

—Ρόντα, πρέπει νὰ φύγωμε ἀπ' ἐδῶ. Καὶ γρήγορα μάλιστα. Ἐπαναλαμβάνουμε τὴν πορεία μας αὐριο τὸ πρωῒ. Δὲν θὰ σὲ πάω ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ βουνὰ, τέτοια ὥρα, στὸ καταφύγιο ἐνὸς τρελλοῦ... εἶναι ἀδύνατον!..

—Μὴν γίνεσαι, κουτός, Νίτσελ. Ἄς προχωροῦμε, σὲ παρακαλῶ. Ὁ Νίτσελ γύρισε τὸ κεφάλι, ἔπιασε τὸ κάτασπρο χεράκι τῆς νέας μέσα στὰ δικά του μεγάλα καὶ μαῦρα χέρια.

—Ρόντα, πρέπει νὰ φύγωμε ἀπ' ἐδῶ. Καὶ γρήγορα μάλιστα. Ἐπαναλαμβάνουμε τὴν πορεία μας αὐριο τὸ πρωῒ. Δὲν θὰ σὲ πάω ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ βουνὰ, τέτοια ὥρα, στὸ καταφύγιο ἐνὸς τρελλοῦ... εἶναι ἀδύνατον!..

—Μὴν γίνεσαι, κουτός, Νίτσελ. Ἄς προχωροῦμε, σὲ παρακαλῶ. Ὁ Νίτσελ γύρισε τὸ κεφάλι, ἔπιασε τὸ κάτασπρο χεράκι τῆς νέας μέσα στὰ δικά του μεγάλα καὶ μαῦρα χέρια.

—Ρόντα, πρέπει νὰ φύγωμε ἀπ' ἐδῶ. Καὶ γρήγορα μάλιστα. Ἐπαναλαμβάνουμε τὴν πορεία μας αὐριο τὸ πρωῒ. Δὲν θὰ σὲ πάω ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ βουνὰ, τέτοια ὥρα, στὸ καταφύγιο ἐνὸς τρελλοῦ... εἶναι ἀδύνατον!..

—Μὴν γίνεσαι, κουτός, Νίτσελ. Ἄς προχωροῦμε, σὲ παρακαλῶ. Ὁ Νίτσελ γύρισε τὸ κεφάλι, ἔπιασε τὸ κάτασπρο χεράκι τῆς νέας μέσα στὰ δικά του μεγάλα καὶ μαῦρα χέρια.

—Ρόντα, πρέπει νὰ φύγωμε ἀπ' ἐδῶ. Καὶ γρήγορα μάλιστα. Ἐπαναλαμβάνουμε τὴν πορεία μας αὐριο τὸ πρωῒ. Δὲν θὰ σὲ πάω ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ βουνὰ, τέτοια ὥρα, στὸ καταφύγιο ἐνὸς τρελλοῦ... εἶναι ἀδύνατον!..

—Μὴν γίνεσαι, κουτός, Νίτσελ. Ἄς προχωροῦμε, σὲ παρακαλῶ. Ὁ Νίτσελ γύρισε τὸ κεφάλι, ἔπιασε τὸ κάτασπρο χεράκι τῆς νέας μέσα στὰ δικά του μεγάλα καὶ μαῦρα χέρια.

—Ρόντα, πρέπει νὰ φύγωμε ἀπ' ἐδῶ. Καὶ γρήγορα μάλιστα. Ἐπαναλαμβάνουμε τὴν πορεία μας αὐριο τὸ πρωῒ. Δὲν θὰ σὲ πάω ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ βουνὰ, τέτοια ὥρα, στὸ καταφύγιο ἐνὸς τρελλοῦ... εἶναι ἀδύνατον!..

—Μὴν γίνεσαι, κουτός, Νίτσελ. Ἄς προχωροῦμε, σὲ παρακαλῶ. Ὁ Νίτσελ γύρισε τὸ κεφάλι, ἔπιασε τὸ κάτασπρο χεράκι τῆς νέας μέσα στὰ δικά του μεγάλα καὶ μαῦρα χέρια.

—Ρόντα, πρέπει νὰ φύγωμε ἀπ' ἐδῶ. Καὶ γρήγορα μάλιστα. Ἐπαναλαμβάνουμε τὴν πορεία μας αὐριο τὸ πρωῒ. Δὲν θὰ σὲ πάω ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ βουνὰ, τέτοια ὥρα, στὸ καταφύγιο ἐνὸς τρελλοῦ... εἶναι ἀδύνατον!..

—Μὴν γίνεσαι, κουτός, Νίτσελ. Ἄς προχωροῦμε, σὲ παρακαλῶ. Ὁ Νίτσελ γύρισε τὸ κεφάλι, ἔπιασε τὸ κάτασπρο χεράκι τῆς νέας μέσα στὰ δικά του μεγάλα καὶ μαῦρα χέρια.

—Ρόντα, πρέπει νὰ φύγωμε ἀπ' ἐδῶ. Καὶ γρήγορα μάλιστα. Ἐπαναλαμβάνουμε τὴν πορεία μας αὐριο τὸ πρωῒ. Δὲν θὰ σὲ πάω ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ βουνὰ, τέτοια ὥρα, στὸ καταφύγιο ἐνὸς τρελλοῦ... εἶναι ἀδύνατον!..

—Μὴν γίνεσαι, κουτός, Νίτσελ. Ἄς προχωροῦμε, σὲ παρακαλῶ. Ὁ Νίτσελ γύρισε τὸ κεφάλι, ἔπιασε τὸ κάτασπρο χεράκι τῆς νέας μέσα στὰ δικά του μεγάλα καὶ μαῦρα χέρια.

—Ρόντα, πρέπει νὰ φύγωμε ἀπ' ἐδῶ. Καὶ γρήγορα μάλιστα. Ἐπαναλαμβάνουμε τὴν πορεία μας αὐριο τὸ πρωῒ. Δὲν θὰ σὲ πάω ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ βουνὰ, τέτοια ὥρα, στὸ καταφύγιο ἐνὸς τρελλοῦ... εἶναι ἀδύνατον!..

—Μὴν γίνεσαι, κουτός, Νίτσελ. Ἄς προχωροῦμε, σὲ παρακαλῶ. Ὁ Νίτσελ γύρισε τὸ κεφάλι, ἔπιασε τὸ κάτασπρο χεράκι τῆς νέας μέσα στὰ δικά του μεγάλα καὶ μαῦρα χέρια.

—Ρόντα, πρέπει νὰ φύγωμε ἀπ' ἐδῶ. Καὶ γρήγορα μάλιστα. Ἐπαναλαμβάνουμε τὴν πορεία μας αὐριο τὸ πρωῒ. Δὲν θὰ σὲ πάω ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ βουνὰ, τέτοια ὥρα, στὸ καταφύγιο ἐνὸς τρελλοῦ... εἶναι ἀδύνατον!..

—Μὴν γίνεσαι, κουτός, Νίτσελ. Ἄς προχωροῦμε, σὲ παρακαλῶ. Ὁ Νίτσελ γύρισε τὸ κεφάλι, ἔπιασε τὸ κάτασπρο χεράκι τῆς νέας μέσα στὰ δικά του μεγάλα καὶ μαῦρα χέρια.

—Ρόντα, πρέπει νὰ φύγωμε ἀπ' ἐδῶ. Καὶ γρήγορα μάλιστα. Ἐπαναλαμβάνουμε τὴν πορεία μας αὐριο τὸ πρωῒ. Δὲν θὰ σὲ πάω ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ βουνὰ, τέτοια ὥρα, στὸ καταφύγιο ἐνὸς τρελλοῦ... εἶναι ἀδύνατον!..

—Μὴν γίνεσαι, κουτός, Νίτσελ. Ἄς προχωροῦμε, σὲ παρακαλῶ. Ὁ Νίτσελ γύρισε τὸ κεφάλι, ἔπιασε τὸ κάτασπρο χεράκι τῆς νέας μέσα στὰ δικά του μεγάλα καὶ μαῦρα χέρια.

—Ρόντα, πρέπει νὰ φύγωμε ἀπ' ἐδῶ. Καὶ γρήγορα μάλιστα. Ἐπαναλαμβάνουμε τὴν πορεία μας αὐριο τὸ πρωῒ. Δὲν θὰ σὲ πάω ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ βουνὰ, τέτοια ὥρα, στὸ καταφύγιο ἐνὸς τρελλοῦ... εἶναι ἀδύνατον!..

ΤΟΥ ΜΠΡΑΝΤ ΧΑΟΥΖ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΣΥΝΕΧΕΙΕΣ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ἕως τότε, θὰ πῆγαινες νὰ τὸ βροῖς σὺνταφύγιό του ὅπου τὸν σὸν ἡλίθιος κα

Ντάρβιντ νὰ διατρέχῃ κίνδυνο καὶ ἂν περιμένωμε ἕως αὐριο μπορεῖ νὰ φθάσωμε πολὺ ἀργά. Σὲ ἰκετεύω, Νίτσελ. Δὲν μπορούμε νὰ σκεπτόμαστε μόνο τὸν ἑαυτὸ μας.

Ὁ Ντάρβιντ ἔβαλε πάλι τὴν μηχανὴ μπροστὰ καὶ ρίχθηκεν πρὸς τὸ μαῦρο σκοτάδι τοῦ βουνοῦ τῶν φειδιῶν.

—Τὸν ἀγαπᾶς, μουρμούρισε. Ἔστω καὶ ὑστερα ἀπὸ τὴν ἐξαισιωπική του. Ἐνῶ γιὰ μένα, δὲν πολυσκοτίζεσαι.

—Νίτσελ, ἀπάντησε ἡ Ρόντα, δὲν εἶμαι βεβαία. Ἔχω ὅτι τὸν ἀγαπᾶς καὶ τὸν ἀγαπᾶς. Ἀλλὰ καὶ σὺ εἶσαι ἕνας συμπαθητικὸς διαβολάκος. Σήμερα λήγει τὸ ἑξάμηνο. Σήμερα εἶναι ἡ ἡμέρα πού εἴχαμε ὀρίσει νὰ πάω νὰ τὸν βρῶ, ἂν δὲν ἔπαιρνα καμμιά εἰδήσή του. Εἶναι ἄνθρωπος Νίτσελ καὶ ἂν ἡ ζωὴ του βρεῖται σὲ κίνδυνο...

—Κολοκύθια, ἀπάντησε ὁ Ντάρβιντ. Τὸν ἀγαπᾶς—αὐτὸ εἶναι ὅλο.

Μὲ λύσσα αὐξήσε τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου, πού ἀνέβαινε ὀλοταχῶς πρὸς τίς κορδέλλες τοῦ βουνοῦ. Τὸ ταχύμετρο πῆδησε ἀπὸ τὰ σαράντα στὰ ἑβδομήντα, ἐνῶ τὸ ἀμάξι ἔτρεχε ἐπικίνδυνα.

Ἡ Ρόντα γύρισε πρὸς τὸν νέο τὰ μάτια της—μάτια γεμάτα ἀπὸ ἀμφιβολία καὶ ταραχή—εἶδε τὸ συνωφρυωμένο μέτωπό του καὶ ὑστερα τοῦ ἐπισπεύοντος τοῦ μπράτσου καὶ τὸ ἔσφιξε μὲ φιλία.

—Μάλιστα, μουρμούρισε ὁ Ντάρβιντ. Εἶπαμε ὅτι αὐτὴ ἡ στρατηγικὴ ἐπιτυχάνει σὲ μένα. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί μὲ κάνει τόσο τρελλὸ γιὰ νὰ ὀδηγῶ τὸ κορίτσι πού λατρεύω σὲ ἕνα μυστηριώδες καὶ φρικτὸ καταφύγιο καὶ νὰ τὸ βοηθῶ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπο πού ἀγαπᾶ, ἀπὸ ἕναν ἀκατανόητο κίνδυνο στὸν ὁποῖον πῆγε καὶ ἔπεσε ὁ ἴδιος οἰκειοθελῶς. Θάμαι ἀσφαλῶς ἡ τρομερὰ βλάβας ἡ θεοτρελλός.

Τὰ χεῖλη τῆς Ρόντα τρεμούλιασαν.

—Σὲ ἰκετεύω, Νίτσελ, μὴν τὸ παίρνῃς τὸ ζήτημα ἐστί.

Ὁ ἀέρας φυσοῦσε μὲ μεγαλεῖ-τερη δύναμη, ἐμποδίζοντας τὸ αὐτοκίνητο στὴν πορεία του.

—Ποῖν ἀπὸ ἕνα χρόνον, μουρμούρισε ὁ Ντάρβιντ, εἶχε συναντήσει τὸν νεαρὸ αὐτὸν μεγαλοφυῆ ἐπιστήμονα τὸν Ντάρβιντ Ἐκαρτ.

Τὸν ἀγάπησε ἐπειδὴ ἦταν μελαγχολικός, μυστηριώδης καὶ γεμάτος νεῦρα. Τὸν ἀγάπησε ἐπειδὴ ὁ ἔμπιστος φίλος του Ντάρβιντ τὸν εἶχε χαρακτηρίσει γιὰ τρελλό. Μήπως εἶχε ἄδικο. Ἀκόμη καὶ ἡ χαριτωμένη ἀδελφοῦλα τοῦ Ντάρβιντ δὲν φαινόταν νάμειν στὰ καλά της. Ξαφνικά ὁ Ἐκαρτ πληροφορεῖται γιὰ τὴν ὑπαρξὴ κάποιου ἄλλου φρενοβλαβούς ἐπιστήμονος, ἐνὸς Λετρώ, πού διατεινόταν ὅτι ἦταν εἰς θέσιν νὰ δαμάσῃ τὸν θάνατο, νὰ ρυθμίσῃ τὴν ζωὴ μέσα στὰ θνητὰ σώματά μας.

Τί κάνει ὁ Ἐκαρτ; Παίρνει τὸν ὑπηρετὴ του, τὸν Ρόξτον καὶ ἀνεβαίνει στὰ βουνὰ τῶν φειδιῶν, στὸ ἐργαστήριό τοῦ μανιακοῦ αὐτοῦ, τοῦ Λετρώ! Θέλει καὶ αὐτὸς νὰ κατακτήσῃ τὴν ζωὴ καὶ τὸν θάνατο!

Ναί, ναί! Λοιπὸν, πῆρες καθόλου νέα του ἔκτοτε; Ὁχι. Οὔτε καν μιὰ κάρτα. Ἐξαφανίσθηκε, ἔγινε σιωπηλὸς σὰν τὰ φειδιῶν τοῦ βουνοῦ στὸ ὁποῖον ἀνέβηκε. Καὶ σ' ἄφησε νὰ ἀγαπᾶς ἀκόμη τὴν ἀνάμνηση ἐνὸς τρελλοῦ...

—Μά, Νίτσελ...

—Ναί, ναί, ἔχω. Τὰ κανόνισατε οἱ δύο σας. Θὰ περιμένετε ἐξῆς μῆνες ἀκριβῶς καὶ ἂν δὲν λάβαίνετε νέα του

τέφυγε. Καὶ τί ἔγινε ἡ Βέρα Ἐκαρτ, ἡ ὁμορφὴ ἀδελφὴ του; Πᾶνε τρεῖς μῆνες τώρα πού ἐξαφανίσθηκε καὶ αὐτὴ. Πῆγε νὰ βοῇ τὸν ἀδελφὸ της. Σὰν τοσούτους ἄλλους, ἔξχασε καὶ αὐτὴ νὰ γυρίσῃ. Τί ἀποδεικνύουν ὅλα αὐτὰ; Ὅτι ἡ ὑπόθεσις δὲν μοῦ ὀρέσει καθόλου.

—Μὰ θὰ συναντήσωμε τὸν Ρόξτον.

—Ναί, ναί, θὰ τὸν συναντήσωμε κάπου ἐδῶ στοὺς πρόποδα τοῦ βουνοῦ. Αὐτὸ βέβαια ἂν τὰ χαριτωμένα φειδιῶν δὲν μᾶς παραλάβουν δεόντως. Στοιχηματίζω ὅτι καὶ ἡ Βέρα Ἐκαρτ θὰ εἶχε ὀρίσει συνάντησιν μὲ τὸν Ρόξτον—καὶ τί ἀπέγινε; Σοῦ λέω ὅτι ἡ ἀπαίσια αὐτὴ μυρωδιά τῶν νεκρῶν φειδιῶν καὶ τὸ θέαμα ὅλης αὐτῆς τῆς μυστηριώδους ἐκτάσεως, μὲ κάνει νὰ πιστεύω ὅτι μόνο τρελλοὶ θὰ μπορούσαν νὰ μείνουν ἐδῶ πολὺν καιρὸ. Ἐπὶ δικαιολογεῖται καὶ ὁ Λετρώ, πού λέγει ὅτι εἶναι κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Τὸ περιβάλλον αὐτὸ τὸν ἔχει τρελλάνει καὶ τὸν ἔκανε νὰ μὴ ξέρῃ τί λέει!

Ἡ νέα δὲν ἀπάντησε. Ὁ Ντάρβιντ τῆς ἔριξε ἕνα γρήγορο βλέμμα καὶ τότε, ἀφήνοντας μιὰ βλοσυρήν, φρέναρε ἀπότομα.

Ἡ Ρόντα καθόταν ἀκίνητη, σὰν παράλυτη πίσω στὸ καθίσματός της. Τὸ πρόσωπό της ἦταν κᾶτωχο, τὰ χεῖλη της τρεμούλιαζαν, τὰ μάτια της κύτταζαν ἐπὶμονα μπροστὰ.

—Ρόντα! ἀγάπη μου, τί συμβαίνει; ῥώτησε ὁ Ντάρβιντ πιάνοντάς την ἀπὸ τὸν ὤμο. Ρόντα γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Τὸ χέρι τῆς νέας ὑψώθηκε ἀργά, τὸ δάκτυλό της ἔδειξε ἴσιω μπροστὰ τους. Τὰ χεῖλη της δὲν ἔβγαλαν καμμιά λέξη.

Ὁ Ντάρβιντ κύτταξε μέσα στὸ σκοτάδι καὶ ἔνοιωσε μιὰ παγωνιὰ ἀνατριχίλα νὰ τοῦ διασχίξῃ ὅλο τὸ σῶμα.

Κόκκινα καὶ πορτακαλλία φωτεινὰ σημεῖα, μικρὰ σὰν κεφάλια καρφιστῶν κινδύνουσαν σ' ὅλη τὴν πλαγιά τοῦ μεγαλειτέρου ἀπὸ τὰ βουνὰ τῶν φειδιῶν. Ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο φαινόταν σὰν μυριάδες κακοποιῶν ζώων πού κατέβαιναν σιγά—σιγά τὸ βουνό, ἐνῶ τὰ μάτια τους λαμποκοποῦσαν μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἡ Ρόντα ἔσπρωξε τὸ χέρι της.

—Νίτσελ! εἶπε μὲ ἀγωνία, Νίτσελ, τί εἶναι αὐτὰ τὰ πράγματα;

Ὁ Ντάρβιντ ἀνέπνευσε δυνατά.

λε την πρώτη ταχύτητα του αυτοκινήτου.

—Έχω ακούσει κι' άλλη φορά τέτοιες σειρήνες, είπε, σε φυλακές, όταν δραπετεύη κανένας κατάδικος. Ρόντα! Τὰ δαδιά αυτά, τὸ φῶς τὴν κορυφή του βουνού. ἡ σειρήνα... Κάποιον κυνηγοῦν! Κάποιον πού ἔχει δραπετεύσει.

—Τὸν Ντάβιντ! φώναξε ἡ νέα. Ἀπόψε ἔπρεπε νὰ συναντηθῶμε! Νίξ, πρέπει νὰ τὸν συναντήσουμε, νὰ τὸν σώσουμε, προτού...

Ὁ Ντάρελ ξάρωσε τὰ φρύδια αὐξάνοντας τὴν ταχύτητα τοῦ αυτοκινήτου. Τὸ ἄμαξι ὥρμησε πρὸς τὰ ἔμπροσ... τὸ μοτέρ οὐρλιαξε μὲ λύσσα, ἐνῶ οἱ τροχοὶ κυλοῦσαν μὲ πάταγο ἐπάνω στὴν σκοτεινὴ λωρίδα τοῦ δρόμου πού ὠδηγοῦσε στὴ βάση τοῦ ἀπαισίου βουνού.

Ἡ σειρά τῶν τρεμουλιαστῶν φώτων εἶχε παύσει τὴν κάθοδό της καὶ βρισκόταν τώρα σχεδὸν στὸ ἴδιο ἐπίπεδο μὲ τὴν πεδιάδα.

Τὰ δαδιά συγκεντρωνόνταν σιγά—σιγά, εἰς τρόπον ὥστε σὲ λίγα λεπτά ὅλα τὰ μικρὰ κόκκινα καὶ πορτοκαλλία σημεῖα θὰ ἀποτελοῦσαν μιὰ μονοκόμματη δίχρωμη μάζα.

Ὁ Ντάρελ ἔσφιξε τὰ δόντια ὅταν παρατήρησε ὅτι ὁ δρόμος πού ἀκολουθοῦσαν ὠδηγοῦσε ἀκριβῶς στὸ σημεῖο γύρω στὸ ὅποιον συγκεντρωνόνταν τὰ φῶτα. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς Ρόντα ἔγινε λαχανιασμένη. Τὰ τρομαγμένα βλέμματά της ἦσαν καρφωμένα ὁλοῖσις μπροστά της.

—Ὅποιοι κι' ἂν εἶναι, ὅτι κι' ἂν εἶναι, θὰ τοὺς συναντήσω με, μουρμούρισε ὁ Ντάρελ.

Ἡ σειρήνα ξαφνικά ἔπαυσε νὰ οὐρλιάζει, ἀφήνοντας τὸ παραπονεμένο βουὶτό τοῦ ἀέρα νὰ ταράξη τὴν μολυσμένη αἰμόσφαιρα τῆς πεδιάδος. Ὡσάν ἡ σιωπὴ τῆς σειρήνας νὰ ἦταν ἓνα σινιάλο, τὰ φῶτα ἄρχισαν νὰ σβύνουν ἓνα—ἓνα. Σὲ λίγο τὸ μόνο φῶς τοῦ βουνού ἦταν μιὰ δυνατὴ γαλάζια λάμψις τοῦ προβολέως καὶ κείνο σιγά—σιγά ἔσβυνε.

Ἡ ξαφνικὴ σιωπὴ καὶ τὸ ἀπόλυτο σκοτάδι πού τὴν ἀκολούθησε ἔκανε τὸν Ντάρελ νὰ προσαισθανθῇ ἓναν μεγάλο κίνδυνο. Ἀσφαλῶς θὰ εἶχε γίνει ἀντιληπτὴ ἡ ὑπαρξὶς τοῦ αυτοκινήτου του καὶ εἶχε δοθῇ τὸ σύνθημα γιὰ τὴν διακοπὴ τῶν ἔρευνῶν. Τὰ πλάσματα πού ἦσαν στὴν κορυφὴ τοῦ βουνού κι' ἔκεινα πού ἦσαν στὴν βάση του, ἦσαν τώρα σιωπηλά, περιμένοντας...

Ὁ Ντάρελ ἀνατρίχιασε πάλι. Ἡ φωνὴ του ἔγινε σιγανή, τραχειά.

—Ἴσως νὰ τρέχωμε πρὸς καμμιὰ παγίδα. Δὲν θέλω νὰ σὲ πάω σὲ κανένα κίνδυνο...

—Πρέπει νὰ προχωρήσωμε, Νίξ, ἀπάντησε ἡ Ρόντα. Ἴσως σώσωμε τὸν Ντάβιντ. Ἴσως τὸν ἔχομε σχεδὸν σώσει, ἀπὸ ἀναγκάσαμε τοὺς δικάς του νὰ τὴν διακόψουν τίς ἔρευνές τους.

—Καλὰ. Ἀλλ' ἂν σοῦ συμβῇ τίποτε...

Τὸ αυτοκίνητο ὥρμησε πάλι μὲ ταχύτητα καὶ ἐσκαρφάλωσε πάλι πρὸς τὴν μυστηριώδη ἀνοφέρεια.

Ἐφθασαν στὴν βάση τοῦ βουνού. Ἀπὸ μιὰ γωνιά τοῦ δριζοντος εἶχε ξεπροβάλλει ἓνα κάτωχρο φεγγάρι καὶ τὸ παγωμένο φῶς του ἔπεσε ἐπάνω στὸ ὄγκωδες βουνὸ τῶν φειδιῶν, ἐπάνω στὴν νεκρὴ πεδιάδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

Ὁ παραμορφωμένος.

Ὁ Ντάρελ ἔνοιωσε ὅτι τὸ αυτοκίνητο ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνει καὶ πάλι ἀνέφορο.

—Νίξ! Νίξ! σταμάτησε.

Ἡ φωνὴ τῆς Ρόντα ἦταν διαπεραστικὴ, τὰ χέρια της σφιγγόνταν σπασμωδικὰ ἐπάνω στὸ μπράτσο τοῦ Ντάρελ.

—Τί συμβαίνει;

—Στάσου!

Τὸ κεφάλι της ἦταν γυρισμένο, τὸ βλέμμα της κύταζε πρὸς μιὰ πλευρὰ τοῦ δρόμου. Ὁ Ντάρελ ἔριξε μιὰ ματιὰ, εἶδε τί εἶχε ἐμφανισθῇ μέσα στὸ σκοτάδι. Σταμάτησε τὸ αυτοκίνητο ἀπτόμα καὶ στράφηκε πρὸς τὴν Ρόντα. Ἡ νέα ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ κατέβαινε ἀπὸ τὸ ἄμαξι.

—Ρόντα! Στάσου!

Τὸ ὄγκω φεγγάρι εἶχε ἐξαφανισθῇ πίσω ἀπ' τὰ σύννεφα καὶ ἡ αἰλουέτα τῆς νέας σχεδιάσθηκε μέσα στὸ σκοτάδι. Ὁ Ντάρελ πῆδησε ἀπὸ τὸ αυτοκίνητο, ἔβγαλε ἓνα αὐτόματο πιστόλι καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν νέα. Τὴν εἶδε νὰ τρέχει σκοντάφτοντας ἐπάνω στὸ ἀνώμαλο ἔδαφος.

—Ρόντα! Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, περίμενε!

Ὁ Ντάρελ, τρέχοντας, πάντοτε, ἔπεσε καὶ ξανασηκώθηκε. Μὲ δυσκολία κατάρθωνε νὰ βλέπῃ τὴν νέα.

—Ρόντα, ἔλα πίσω! Μὴν ἀπομακρύνεσαι ἀπὸ τὸ αυτοκίνητο!

Ρόντα!

Καμμιὰ ἀπάντησις. Τώρα ἔπαυσε νὰ τὴν βλέπῃ.

Ἀκούσθηκε ἓνα λεπτὸ ἀποτρόπαιο σφύριγμα κοντὰ στὰ πόδια του.

—Ρόντα! Τὸ νοῦ σου... Φεῖδια!

Ὁ νέος προχώρησε τυχαία. Ἡ φρικτὴ, ἀπαίσιος μυρωδιὰ ἔφθασε πάλι στὰ ρουθόνια του. Ἡ μυρωδιὰ ἦταν συχαμερὴ καὶ δυνατώτερη ἀπὸ πρῖν. Τὸ πόδι του πάτησε κάτι μαλακὸ καὶ γλοιώδες. Ἀκούσθηκε ἓνα θυμωμένο σφύριγμα καὶ ἓνα φεῖδι γλύστερσε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του.

—Ρόντα!

Ἐνας δυνατὸς πόνος τὸν ἔκανε νὰ τιναχθῇ ἀπτόμα. Ὁ Ντάρελ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ φρίκης καὶ ἔπιασε τὸ πόδι του στὸ σημεῖο πού εἶχε αἰσθανθῇ τὸν πόνο. Τὰ δάκτυλά του ἔπιασαν ἓνα ζεστὸ ὑγρὸ. Αἷμα. Ἀν τὰ φεῖδια αὐτὰ ἦσαν δηλητηριώδη; Ὁ Ντάρελ ἔνοιωσε ἐπίσης κάτι σκληρὸ στὸ σημεῖον τοῦ τραύματος. Τὸ τράβηξε. Μὲ κατὰπληξ καὶ χαρὰ παρατήρησε ὅτι ἦταν ἀγκάθι. Ἀγκάθι ἀπὸ τὰ ἄγρια χόρτα πού ἦσαν φτωγμένα ἐκεῖ.

Ἐριξε μιὰ ματιὰ γύρω του, ψάχνοντας νὰ βρῇ τὴν Ρόντα μέσα στὸ σκοτάδι. Σὲ κείνο τὸ σημεῖο ὑπῆρχαν πυκνοὶ θάμνοι καὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ δῇ κανεὶς γύρω του.

—Ρόντα!

Μιὰ ἑλαφρὰ κραυγὴ ἀκούσθηκε μέσα στὴ νύκτα. Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς Ρόντα, λίγο πιδ μακριά. Ὁ νέος ὥρμησε πρὸς τὴν διεύθυνση τῆς φωνῆς.

Ἐπὶ τέλους εἶδε τὴν Ρόντα. Ἡ νέα εἶχε γονατίσει. Τὰ ἄγκάθια καὶ οἱ θάμνοι εἶχαν ξεσχίσει τὰ ρούχια της. Μὲ τὸ χέρι της τεντωμένο, ἔδειχνε κάτω.

Ὁ Ντάρελ βρέθηκε κοντὰ της, ἄρπαξε μὲ στοργὴ μέσα στὰ χέρια του τὸ σῶμά της πού ἔτρεμε.

—Ρόντα, σήκω ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Εἶναι γεμάτο φεῖδια.

Τὸ πρόσωπό της ἦταν ἀναστατωμένο, ἐνῶ τὸ χέρι της ἔξακολουθοῦσε νὰ δείχνῃ κάτι. Ἡ φωνὴ της ἦταν σιγανή, ἀδύνατη γεμάτη τρόμο.

—Τὸ αυτοκίνητό του. Τὸ αυτοκίνητό του. Τὸ εἶδα. Εἶναι τὸ αυτοκίνητο τοῦ Ντάβιντ.

Ὁ Ντάρελ τὴν ἔσφιξε κοντὰ του καὶ προχώρησαν σιγά—σιγά. Ἡ Ρόντα ἔξακολουθοῦσε νὰ δείχνῃ τίς σκιὲς πού σχηματίζονταν δεξιά καὶ ἀριστερά.

Ἀνάμεσα στὶς σκιὲς ἔκεινες, ἔπεφταν μερικὲς ἀκτίνες τοῦ μισοκρυμμένου φεγγαριοῦ.

Μ' ἓνα χέρι ὁ Ντάρελ, ἔσπρωξε κάτι θάμνους πού τὸν ἐμπόδιζαν νὰ δῇ. Πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους ἔκεινους φάνηκε τὸ γυαλιστερό μέταλλο ἐνὸς μεγάλου αυτοκινήτου.

Τὸ αυτοκίνητο τοῦ Ἐκαρτ φώναξε ὁ Ντάρελ. Καταλαβαίνω τώρα πῶς τὸ ἀνεγνώρισες καὶ πῶς γυάλισαν ἐπάνω του οἱ ἀκτίνες τοῦ φεγγαριοῦ. Κανεὶς ἄλλος δὲν ἔχει αυτοκίνητο ὁλόκληρο ἀπὸ χρωμιούχο ἀτσάλι.

Κύτταξε μέσα στὸ αυτοκίνητο.

—Εἶναι, ἄδαιο, μουρμούρισε. Ἀλλὰ ἴσως τὸ φρονιμώτερο νάναι νὰ περιμένωμε ἐδῶ τὸν Ἐκαρτ ἢ τὸν Ρόξτον.

Ἀσφαλῶς ἔκρυψαν ἐδῶ τὸ αυτοκίνητο γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἔρθουν σὲ κατὰλληλὴ στιγμή, χωρὶς νὰ τοὺς ἀνακαλύψουν οἱ ἄλλοι. Δὲν θὰ τὸ ἐκρυβαν ἂν δὲν εἶχαν ὑπ' ὄψει τοὺς νὰ ἔξασφαλίσουν ἓνα γρήγορο τρόπο φυγῆς.

—Ἀφῆσέ με νὰ κατεβῶ, Νίξ. Εἶμαι καλὰ.

—Ὁχι, ὑπάρχουν φεῖδια.

Οἱ λέξεις πάγωσαν ἐπάνω στὰ χεῖλη του. Ἀπὸ τὸ σκοτάδι ἀκούσθηκε ἓνας σιγανός, ἀπαίσιος ψιθύρος. Ὁ Ντάρελ γούρλωσε τὰ μάτια προσπαθώντας νὰ διακρίνῃ γύρω του. Ἀνέπνεε λαχανιασμένος. Κάτι ἐρχόταν πρὸς αὐτοὺς κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ βουνὸ τῶν φειδιῶν.

Ὁ Ντάρελ ἔνοιωσε τὰ μπράτσα τῆς Ρόντα νὰ σφίγγονται μὲ τρόπο γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό του. Ἡ φωνὴ της ἦταν τρεμουλιαστὴ καθὼς ψιθύρισε.

—Ἴσως... νὰ εἶναι ὁ Ντάβιντ...

Τὸ πλάσμα πού ἐρχόταν πρὸς αὐτοὺς πλησίαζε ὁλοένα. Σιγά—σιγά ἔπαιρνε μιὰ ἀνθρώπινη μορφή.

—Εὖ εἶσαι, Ἐκαρτ;

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ἀκούσθηκε ἓνα κτηνώδες μουγκρητό. Ἡ σκιὰ ἐρχόταν γέροντας πρὸς τὰ ἔμπροσ.

Ὁ Ντάρελ ἄφησε μὲ τρόπο τὴν Ρόντα νὰ γλυστρήσῃ στὸ ἔδαφος καὶ τὴν ἔβαλε νὰ σταθῇ πίσω του. Τὸ αὐτόματο περιστερόφο του βρέθηκε στὸ χέρι του.

—Ὅποιος κι' ἂν εἶσαι, στάσου, γιατί πυροβολῶ! φώναξε ὁ Ντάρελ.

Τὰ δάκτυλά του σφίχθηκαν νευρικὰ ἐπάνω στὴν σκανδάλη τοῦ ὅπλου.

Ἐνα δεύτερο μουγκρητό, πὺν ἔμοιαζε αὐτὴν τὴν φορὰ κάπως μὲ ἀνθρώπινη φωνή, ἀπάντησε.

—Μὴν πυροβολῇτε...

Ὁ σκοτεινὸς ὄγκος ἔξακολουθοῦσε νὰ προχωρῇ.

Ὁ Ντάρελ δίστασε, μικραίνοντας τὰ μάτια γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ διακρίνῃ μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἡ μορφή εἶχε φθάσει πιδ σὲ ἐλάχιστη ἀπόσταση. Ὁ Ντάρελ πρότεινε πάλι τὸ περιστροφὸ του.

—Ποιὸς εἶσαι; φώναξε.

Ἡ φωνὴ ἔκοβόθηκε πάλι, κραυγὴ ἀγωνίας.

—Ὁ Ρόξτον...

Ἡ Ρόντα ἔμπηξε μιὰ φωνὴ κι' ἔκανε νὰ προχωρήσῃ.

—Ρόντα, μὴν τὸν πλησιάζεις! βροντοφώνησε ὁ Ντάρελ.

Ἀλλ' ἦταν ἤδη ἄργα. Ἡ νέα εἶχε πάει ἤδη κοντὰ στὴν σκοτεινὴ μορφή.

—Εἶναι ὁ ὑπὸντις τοῦ Ντάβιντ! φώναξε. Ρόξτον, δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις; Εἶμαι ἡ Ρόντα Μπένετ. Πού εἶναι ὁ Ντάβιντ;

Ὁ ἄνθρωπος γύρισε τὸ κεφάλι καὶ ἡ Ρόντα φώναξε ἀπὸ τρόμο.

Ὁ Ντάρελ ἔτρεξε κοντὰ στὸν Ρόξτον πού κολλοῦσε στὸ ἔδαφος, γονατίζοντας κοντὰ του. Θανάσιμες ἀνατριχίλες περπατήσαν στὴν σπονδυλικὴ του στηλὴ ὅταν εἶδε τὸ ἀπαίσιος καὶ ἀποκρουστικὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ ροῖχά του ἦσαν κουρελιασμένα, βρώμικα καὶ τὸ σῶμά του πού φαίνονταν κάτω ἀπὸ τὰ κουρέλια ἦταν γεμάτο πληγὰς καὶ παγωμένα οἴματα.

Ἐκεῖνο ὅμως πού πλημμύρισε ἀπὸ φρίκη καὶ οἶκτο τὴν ψυχὴ τῆς Ρόντα καὶ τοῦ Ντάρελ ἦταν τὸ πρόσωπο τοῦ δυστυχισμένου ἔκείνου.

Τὸ πρόσωπο ἦταν μισοφαγωμένο, σὰν ἀμέτρητα μαχαίρια νὰ εἶχαν ὀφαιρέσει ἀπ' αὐτὸ τὴν σάρκα καὶ τὰ κόκκαλα. Τὰ βλέφαρα τῶν ματιῶν εἶχαν ἀφαιρηθῇ καὶ οἱ κόρες ἀπροστάτευτες τώρα στριφογύριζαν σ' ἓνα αἰώνιο καὶ μακάβριο γούρλωμα.

Τὰ χεῖλη ἐπίσης ἦσαν παραμορφωμένα, διπλωμένα σὲ μιὰ διαρκὴ γκριμάτσα καὶ ἀφηναν νὰ φαίνονται τὰ ματωμένα δόντια τοῦ θύματος.

Ἀπὸ τὸ ἀπαίσιος ἔκείνο στόμα ἔβγαιναν μουγκρητὰ καὶ ἀκατανόητοι φθόγγοι. Ὁ Ρόξτον ἔκανε μιὰ ἀξιολύπητη προσπάθεια νὰ μιλήσῃ.

—Μὴς Μπένετ... φύγετε... Ὁ Λετρώ... ἄλλος ἄνθρωπος.

Τὸ καταραμμένο στόμα ἀνοιγόκλεινε ἀνίκα ο νὰ προσφέρῃ ἔκεινα πού τοῦ παρήγγελε τὸ μυαλὸ τοῦ δυστυχισμένου.

—Πρέπει νὰ σὲ πᾶμε ἀμέσως σὲ ἓνα γινερό, Ρόξτον, εἶπε ἡ Ρόντα. Ὁ Νίξ θὰ σὲ πάρῃ μὲ τὸ αυτοκίνητό του.

Τὸ παραμορφωμένο πρόσωπο ἔκανε ἓνα φρικτὸ μορφοσμό. Τὸ κεφάλι κινήθηκε δεξιά καὶ ἀριστερά.

—Πολὺ ἄργα.

Τὰ λόγια ἔβγαιναν σὰν ἀκαθόριστος ψιθύρος.

—... μᾶς βασάνισε... πεθαίνο.

Ὁ Ντάρελ ἔσφιξε τὰ δόντια. Ὁ ἄνθρωπος ἔκεινος πέθαινε πράγματι μπροστὰ στὰ μάτια τους.

—Σὰς βασάνισε, φώναξε ἡ Ρόντα.

Βασάνισαν καὶ τὸν Ντάβιντ; Ρόξτον, πρέπει νὰ πάω κοντὰ του! Πού εἶναι;

—Ὁχι! μὴν πᾶτε... κοντὰ του...

Τὸ στόμα τοῦ Ρόξτον—ἓνα πραγματικὸ χάος—ἀνοιγόκλεισε πάλι ἐπανελημμένως. Πρὸς στιγμὴν δὲν κατάρθωσε νὰ ἀρθρώσῃ παρὰ ἀσυνάρτητα μουγκρητὰ. Ὑστερὰ ἀκούσθηκε κανεὶς οἱ ἐξῆς λέξεις.

—Ἐκεῖ... ἐπάνω στὸ φρούριο τοῦ Λετρώ. Ὁ Ντάβιντ... Εἶναι πολὺ ἄργα... δὲν ὠφελεῖ. Μὴν πᾶτε.

Τὸ κεφάλι τοῦ θύματος ἔπεσε ἄτονα. Ἡ Ρόντα ἔνοιωσε ἓνα λυγμὸ νὰ τῆς σφίγγῃ τὸν λάρυγγα. Ἐτρεψε

ὁλόκληρη.

—Ρόξτον! Ρόξτον! Πού εἶναι ὁ Ντάβιντ; Πού εἶναι τὸ φρούριο; Τί ἔκανε ὁ Λετρώ τὸν Ντάβιντ;

Ὁ φρικτὸς ὄγκος ἔμεινε σιωπηλός. Τὰ μαρτύριά του εἶχαν τελειώσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Στὸν τόπο τῆς φρίκης.

Ἀπὸ τὸ πυκνὸ σκοτάδι πού βασίλευε στὴν βάση τοῦ βουνού ἀκούονταν σιγανοί, μακάβριοι θόρυβοι. Θάλεγε κανεὶς ὅτι δεκάδες γυνῶν ποδῶν περπατοῦσαν ἐπ' αὐτὰ τὰ ξερὰ χόρτα. Ὁ Ντάρελ, ἀνατρίχιασε πολὺ ἀκούοντας τὰ πνιγμένα αὐτὰ σήματα. Γύρισε πρὸς τὴν νέα καὶ εἶπε μὲ σιγανή, γεμάτη ἀγωνία φωνή.

—Ρόντα, ψάχνουν νὰ μᾶς βροῦν! Πρέπει νὰ ἐπιστρέψω με στὸ αυτοκίνητο προτοῦ φθάσουν ἐδῶ Ρόντα.

Ἡ νέα δὲν τὸν ἀκούει. Ἦσαν σκυμμένη ἐπάνω ἀπ' τὸ ἀπαίσιος, φαγωμένο πρόσωπο τοῦ Ρόξτον.

Σαστισμένος ὁ Ντάρελ εἶδε μιὰ κίνηση στὸ στήθος τοῦ θύματος. Ὁ Ρόξτον δὲν εἶχε πεθάνει ἀκόμη. Μὲ ἀπελπισμένες προσπάθειες ἀνοιγόκλεινε τὸ στόμα του προσπαθώντας νὰ ἀρθρώσῃ λέξεις.

Ὁ Ντάρελ, ξεχνώντας πρὸς στιγμὴν τὸν ἀπειλητικὸ θόρυβο τῶν γυνῶν βημάτων πού πλησίαζαν, ἔσκυψε μὲ ἀγωνία προσπαθώντας νὰ καταλάβῃ τὰ λόγια τοῦ ἐτοιμοθάνατου.

Οἱ λέξεις βγήκαν σπασμωδικὰ μαζί μὲ τίς τελευταῖες ἀναπνοὲς τοῦ πλάσματος.

—Μὴν πᾶτε... στὸ φρούριο... μὴ... Βρίσκονται τώρα γύρω μας... Μὲ ἀκολουθοῦσαν Ὁ... ἄρχων τοῦ θανάτου... θέλει νὰ πᾶτε... σὰς περιμένει... σὰς περιμένει...

Μ' ἓνα ὁπτομο σπασμὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ρόξτον σηκώθηκε, τὰ δάχτυλα βλέψαν μάτια στριφογύρισαν ἄγρια, τρομαγμένα καὶ τὸ παραμορφωμένο στόμα ξέπεσε κάθε μορφοσμοῦ πού θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ περιγράψῃ.

Ἡ φωνὴ του φάνηκε νὰ δυναμώνεται ἀπὸ τὴν ἀνάμνηση κάποιων σατανικῶν βαναυσότητος.

—Μὴ, Μπένετ... μὴν πᾶτε! Οἱ μισοπεθαμένοι... οἱ μισοπεθαμένοι!

Ἡ φωνὴ τῆς Ρόντα ἦταν ἓνας ψιθύρος ἀπελπισίας.

—Μὰ ὁ Ντάβιντ; Εἶναι καλὰ; πρέπει νὰ πᾶμε κοντὰ του! Ρόξτον, μ' ἀκούς;

—Ἀ... κοῦ... Ὁ Ντάβιντ... μέσα... πεθαμένος.

—Ρόξτον!

Ἡ λέξις εἶχε βγῇ μαζί μ' ἓνα λυγμὸ ἀπ' τὰ χεῖλη τῆς Ρόντα. Ἐνας ἀνατριχιαστικὸς ὄγκος ἔβγαλε μέσα ἀπὸ τὸν λάρυγγα τοῦ θύματος. Ἀν πέθαινε προτοῦ τῆς πῇ τί εἶχε γίνει ὁ Ντάβιντ...

—Ρόξτον, ἰκέτευσε. Τί ἔκαναν τὸν Ντάβιντ; Τί τοῦ ἔκανε ὁ καθηγητῆς Λετρώ;

Τὸ φρικτὸ κεφάλι τοῦ Ρόξτον ξανάπεσε στὸ ἔδαφος καὶ τὸ ὄγκω φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἔπεσε ἐπάνω στὸ ἀποκρουστικὸ σὰν βουκόλακα πρόσωπο. Τὸ θῦμα ἀναστένανε βαθεία.

—Ρόξτον! ἀπάντησέ μου! Σὲ ἰκετεύω! Τί ἔγινε...

—Ὁ Ντάβιντ... ἀλλαγμένος! Βαναυσισμένος...

Ἐπὶ μερικὰ δευτερόλεπτα ὁ ἄνθρωπος προσπάθησε ν' ἀποτελειώσῃ τὴν φράση του, ὕστερα ἀνίγηκε ἀπὸ τὸν βῆχα καὶ τρομακτικοὶ σπασμοὶ τὸν συνεκλόνησαν. Ἐμεινε ἀκίνητος, στριφογυρίζοντας τὰ γουρλωμένα μάτια του, ἀπὸ τὰ ὁποῖα φαίνονταν τώρα μόνον τὰ ἀσπράδια. Ὁ Ντάρελ τοῦ ἔπιασε τὸν σφυγμό. Ὑστερὰ, ὅταν ἐπληθῇ ἡ ἀπόλυτη ἀκινησία τοῦ δυστυχισμένου, ὁ νέος γύρισε πρὸς τὴν Ρόντα.

—Ὅποιος κι' ἂν εἶσαι, στάσου γιατί πυροβολῶ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΓΙΑ ΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΚΛΑΜΜΑΤΑ ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΗ ΤΟ 1937

Τι μ'ας λέγει ο Δόκτωρ Κερνέιτς.

Τι θα γίνη αύριο; Τι θα γίνη το καινούργιο χρόνο 1937; Νά μία ερώτηση που γεμίζει όλων τὰ στήθη από αγωνία, από μυστήριο, από σκοτεινές σκέψεις. Παρακάτω θά σ'ας περιγράψω ό,τι προβλέπω για τὸ 1937, αλλά πρώτα θά σ'ας πω ότι:

Για τὸ 1936 βγήκα ἀληθινός.

Για τὰ γεγονότα τῆς Ἰσπανίας ἐμίλησα τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1935. Ἐπίσης ἐπαράτησα στή διάταξη τῶν ἀστερισμῶν καὶ προείδα τὸν θάνατο τοῦ βασιλέως Γεωργίου τοῦ δού της Ἀγγλίας. Ἀλλά πῶς μπορούσα νὰ γράψω στήν τὴν προφητεία; Νά μία περίπτωση πὸ οἱ προφητείες τῶν ἀστερισμῶν μου δὲν μποροῦν νὰ γίνουν γνωστὲς σ' ὅλον τὸν κόσμον. Ἐμίλησα ὅμως γιὰ τὸν θάνατον ἐνὸς βασιλέως μίας μεγάλης χώρας πὸ ἐπέφερε ἀνωμαλίας στὸ θρόνο του. Καὶ νὰ πὼς ὁ πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας ἐγκατέλειπε τὸν θρόνο του χάριν ἐνὸς τρυφεροῦ του αἰσθηματος, ἐδημιούργησε κυβερνητικὴν κρίσιν καὶ τέλος ἀνῆλθε στὸ θρόνο ὡς βασιλεὺς ὁ Γεώργιος β', δούξ τῆς Ὑόρκης. Συνέβη δηλαδὴ ὅ,τι προείδα. Ἐπίσης προείδα τὴν κατάληψιν τῆς Ρηνανίας ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς πὸν παρ' ὀλίγον νὰ γίνη ἀφορμὴ γιὰ ἕναν καινούργιο παγκόσμιον πόλεμον. Ἀλλά ἀκόμη σοβαρὰ γεγονότα προείδα καὶ ἔγραψα τὰ ὁποῖα βγήκαν ἀληθινά. Τώρα νὰ δοῦμε τί θά γίνη τὸ 1937.

Τὸ 1936 πέρασε κι' ἦταν μιά σκοτεινὴ χρονιά, μιά ἀπὸ τίς τελευταίες τῆς παγκοσμίου κρίσεως ἢ ὁποῖα στήν πραγματικότητα ἄρχισε ἀπὸ τὸ 1910, ἀν καὶ τὰ αἷτια αὐτῆς ἄρχισαν ἀπὸ τὸ 1840. Ἀλλά στὸ 1936 ἐγγίσαμε τὸν πυθμένα τῆς ἀβύσσου. Ἀπὸ τὸ 1937 ὁμως θ' ἀρχίσουμε ν' ἀνεβαίνουμε πρὸς τὰ ἑλάνω. Βρισκόμαστε δηλαδὴ στήν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας ἐν ἑνὶ νέου κόσμου ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ γίνη θέλει ἀγῶνες καὶ βάσανα. Μέσα στὸ 1937 θά γίνη στήν Κίνα ἐμφύλιος πόλεμος.

Εὐτυχία...

Μερικοὶ μῆνες θά περάσουν πολὺ ἀνώμαλοι στή διεθνή πολιτικὴ κατάσταση. Ἐπίσης θά ἔχουμε σοβαροὺς ἀντικυκλῶνες καὶ θύελλες στήν Εὐρώπην καὶ Ἀμερική. Ἀργότερα ὁμως θ' ἀρχίσῃ τὸ μέλλον τοῦ νέου αὐτοῦ κόσμου ρόδονο.

Θά ἔχουμε σημαντικὴ βελτίωσι τῆς οικονομικῆς καταστάσεως. Ὁ κόσμος θά κερδίῃ πὺ ἐνδοχὴ τὸ ψωμί του ἀπ' ὅτι τὸ κέρδιζε στὰ 1936. Ἐνας ἀπὸ τοὺς πύ γνωστοὺς λαοὺς τῆς Ἀφρικῆς θά ἐπανακτήσῃ τὴν χαμένη του πατρίδα. Θά μεγαλοουργήσῃ ἕνας ἄσχημος μέχρι σήμερον ἄνθρωπος τῆς φυλῆς τῶν καὶ θά ἀναστηλάσῃ τὸν κατεστραμμένον θρόνον του.

Στὴν Ἀμερική, κι' ἀκριβῶς στή Βολιβία καὶ Παραγουάη θά γίνη νέος πόλεμος καὶ θά νικήσουν οἱ Βολιβιανοί. Στὰ Βαλκανικὰ κράτη θά σημειωθῇ σημαντικὴ βελτίωσις στήν οικονομικὴ τους κατάσταση καὶ πολὺς κόσμος πὸν μέχρι σήμερον υπέφερε θά ἀνακουρισθῇ. Ἐνας ἀπὸ τοὺς σημερινούς διασείμους γκάγκστερς τῆς Νέας Ὑόρκης θά σκοτωθῇ ἀπὸ ἕνα παιδάκι. Θά γίνουν περὶ τοὺς 8.000 γάμοι στήν Εὐρώπην καὶ θά γίνουν 5.000 διαζύγια. Ἡ Γαλλία θά αὐξήσῃ καταπληκτικὰ τοὺς κατοίκους της ἐφαρμόζοντας τὸ σύστημα Μουσσολίνι στήν τεκνοποιία. Δηλαδὴ, ὁποῖος κἀνὴν περισσότερα ἀπὸ πέντε παιδιά θά παίρνῃ ἕνα σοβαρὸ ἐπίδομα ἀπὸ τὸ κράτος.

Προβλέπω τὸν θάνατον ἐνὸς πλουσιωτάτου μαχαργιὰ τῶν Ἰνδιάν, ὁ ὁποῖος θ' ἀφήσῃ ὀλόκληρην τὴν μυθώδη περιουσία του στὸν Γκάντι μὲ τὴν εὐχὴν νὰ τὴν δαπανήσῃ γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς πατρίδος του.

Τώρα γιὰ νὰ ρίξω μιά ματιά καὶ στὸν κόσμον τῆς ὀθόνης, προβλέπω ὅτι ἐντὸς τῶν τριῶν πρώτων μηνῶν τοῦ 1937 θά πεθάνουν 4 μεγάλες στῆς τοῦ κινηματογράφου καὶ μιά διάσημος χορεύτρια πὸν τώρα ξετρελλαίνει τοὺς Λονδρέζους.

Θά παντρευτοῦν 3 στῆς, οἱ ὁποῖοι μέχρι σήμερον εἶχαν δηλώσει κατηγορηματικὰ ὅτι δὲν θέλουν κατ' οὐδέναν λόγον τὸν γάμον. Ὁ ἕνας ὅμως ἀπ' αὐτοὺς τοὺς γάμους δὲν θά διαρξῇ γιὰτὶ μιά νέα στῆς θά ξελογιάσῃ τὸν ἄνδρα ὁ ὁποῖος σήμερον θεωρεῖται ὅτι ναι ὁ σοβαρότερος τοῦ Χόλλυγουντ.

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο θά παντρευθῇ κάποιον διάσημον ἀστέρην καὶ θά ζητήσῃ ἀπ' αὐτὸν νὰ βάλῃ στήν κρεββατοκάμαρά τους μιά πελώρια φωτογραφία τοῦ Τζὼν Ζιλμπέρ. Ἡ Τζόαν Κράουφορντ θά σπάσῃ τὸ πόδι της καὶ θά ἀποσυρθῇ τελειωτικὰ ἀπὸ τὴν ὀθόνη. Γ' αὐτὸ λοιπὸν οἱ θαυμαστὲς τῆς πρέπης νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἴδουν ὅσες φορὲς μποροῦν περισσότερες γιὰτὶ δὲν θά τὴν ξαναἴδουν μετὰ τὸν Μάιον τοῦ 1937.

Ἡ Μύρνα Λόου θ' ἀποκτήσῃ μεγάλην φήμην ἀκόμη καὶ στήν Ἀφρική, γιὰτὶ σκέπτεται ν' ἀφιερῶσῃ τὴν ζωὴ της στὴ θρησκεία τῶν Αἰγυπτίων καὶ θ' ἀνοικοδομήσῃ ναὸν στὸν ὁποῖο θά εἰναι ἱερότα.

Ὁ Γκάρι Κούπερ, ὁ συμπαθέστατος αὐτὸς ἀστὴρ τοῦ κινηματογράφου θά μεταβῇ στήν Ἰαπωνία ὅπου θά γυρίσῃ ἕνα φιλμ... οἰκογενειακό... δηλαδὴ θά παντρευθῇ μιά γκέισα... Φαντασθῆτε τί θά γίνη στὸ Χόλλυγουντ μὲ τὸ περίφημο κουτσομπολιό του!

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν σταδιοδρομίαν τοῦ πολιτικοῦ κόσμου οἱ διάφοροι ἀστερισμοὶ τοὺς ὁποῖους συμβουλευόμεναι καὶ ὀδηγῶ τὰς φάσεις των, θά παρουσιάσθουν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 1937 νέοι πολιτικοὶ οἱ ὁποῖοι θά ἀνοίξουν νέους ὁρίζοντας στή διεθνή πολιτικὴν, πράγμα τὸ ὁποῖον θά σημειώσῃ ἕναν σταθμὸν στὸν πολιτισμὸν μας. Μεταξὺ αὐτῶν θά ὑπάρχῃ κι' ἕνας πολὺ νέος ὁ ὁποῖος θ' ἀνήκῃ σ' εὐρωπαϊκὸν κράτος καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποῖου τὰς χεῖρας θά ἐξαρτηθῇ μίαν ἡμέραν αἱ τύχαι τοῦ κόσμου.

Ἀς ἐλπίσωμε νὰ μ'ας φέρῃ καλὴ τύχη καθὼς κι' ἐγὼ εὖχομαι στοὺς ἀναγνώστας μου καλὴ τύχη καὶ εὐμαρία γιὰ τὸ 1937. καὶ ὅλα τὰ ἄλλα χρόνια πὸν θά ζήσουν.

Δόκτωρ ΚΕΡΝΕΙΤΣ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Ὁ Τοτός γύρισε στὸ σπίτι μὲ τὸ δεξιὸ μάτι μελανιασμένο.
—Τοτό, πῶς τόπαθες αὐτό; ῥώτησε θυμωμένη ἡ μαμά του.
—Προσπάτεσα ἕνα μικρὸ παιδί, ἀπῆλθες υπερέφανα ὁ Τοτός.
—Μπράβο Τοτό μου! Ἐστὶ σὲ θέλω. Καὶ ποῖο ἦταν τὸ μικρὸ αὐτὸ παιδί;
—Εγώ!

—Τὴν βλέπεις αὐτήν; Μέσα σὲ δύο μῆνες ἔκανε τὸν κ. Β. ἕκα-τομμυριῶχ.
—Πῶς αὐτό;
—Νά, ὁ κ. Β. ἦταν προηγουμένως πολυεκατομμυριῶχος.

—Καλημέρα σας, κυρία, θέλετε ν' ἀγοράσετε φάρμακο γιὰ τοὺς κορόους;
—Ὁχι, κυρία! δὲν ἔχω κορόους στὸ σπίτι μου.
—Ἀ, ὦραϊα! Τότε μπορῶ νὰ δώ τὸ δωμάτιο πὸν νοικιάζετε;

—Δες ὅτι τὰ παπούτσια αὐτὰ εἶναι γιὰ τὸν κύριο;
—Ναί.
—Ἐφερεις καὶ τὸ λογαριασμό;
—Ὁχι. Εἶναι πληρωμένα.
—Πληρωμένα; Μήπως δὲν εἶναι δικὰ μας;

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ ΕΡΧΕΤΑΙ...

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΚΑΙ ΤΕΛΩΝΕΙΟΝ

ΥΠΟ ΡΟΛΑΝ ΣΑΡΜΥ

Τὸ τραῖνο πέρασε τὰ σύνορα καὶ σταμάτησε στὸν πρῶτο σταθμό. Ἀκούσθηκαν σφυρίγματα, φωνές. Ἀρχισαν τὰ τρεχάματα, οἱ φασαρίες.

—Ποῦ εἶναι ὁ ἐλεγχος... Τὸ τελωνεῖο, σ'ας παρακαλῶ!... Ὁ Θεέ μου, τί μπελάδες πρωτοχρονιάτικα!

Οἱ ἐλεγκτοὶ τοῦ τελωνείου ὅμως δὲν βιαζόνταν. Αὐτοὶ δὲν ἐπρόκειτο νὰ ξαναμποῦν στὸ τραῖνο, δὲν εἶχαν καμμιὰ ἀγωνία, μὰ καμμιὰ, ἀπολύτως. Ἐχουν συνηθίσει νὰ ἀντιστέκονται σὲ ὅλες τίς ἐπιθέσεις.

—Μὴ μ'ας καθυστερήτε, πρωτοχρονιάτικα! φώναξε ἕνας ἐπιβάτης.

Οἱ ἐλεγκταὶ ὅμως, ἀπεναντίας, εἶχαν ἕνα εἰδικὸ κέφι νὰ «τοῦς» καθυστερήσουν, πρωτοχρονιάτικα, ἀπὸ πείσμα πὸν δούλευαν σὺτοι τέτοια μέρα.

Ἐφαχναν, ἔφαχναν, ἔφαχναν. Βαλίτσες, τσάντες, ὅλα. Ἡ ψυχραιμία τους ἦταν ἀφάνταστη. Ἀναστάτωναν τὰ πάντα, χαλοῦσαν μέσα σὲ πέντε λεπτά τὴν τάξη μίας βαλίτσας πὸν ὁ ἄλλος εἶχε τυρνανηθῇ τρεῖς μέρες γιὰ νὰ εἰσιμᾷ.

Ἀνάμεσα στοὺς νευρικοὺς ταξιδιώτας πὸν φώναζαν, ὑπῆρχε ἕνας πὸν κρατοῦσε ὅλην τὴν ἡμερία. Εἶχε ὕψος κληρικοῦ. Ντυμένος στὰ μαῦρα—ἴσως νὰ πενθοῦσε—ἀτάραχος, μελαγχολικὸς σχεδόν, προχωροῦσε πρὸς τὸν τελῶν. Φαινόταν ἄνθρωπος τοῦ καθήκοντος πὸν ἔχει ἥσυχην τὴν συνειδήσῃ του. Ἐπάνω στήν βαλίτσα του ὑπῆρχε ἡ ἐπιγραφή: «Μ. Χέρρικ. Πάστορ».

Μολοντοῖ ἐμεινε σχεδόν τελευταῖος, ἀκολουθώντας φυσιολογικῶτα τὴν οὐρὰ, ἔφθασε ἐπὶ τέλους ἡ σειρά του.

Δὲν εἶπε οὔτε μιά λέξη, δὲν ἔκανε οὔτε μιά χειρονομία κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀναμονῆς. Ἦταν ἀποχολημένος μὲ ἄλλες σκέψεις, πὸν προκαλοῦσαν ἕνα ἔζρωμα τοῦ μετώπου του.

Δὲν μποροῦσε νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητος. Οἱ τριγυρινοὶ του σκεπτόνταν:

«Νά ἕνας καθὼς πρέπει κύριος!»

Αὐτὴ ἀσφαλῶς ὑπῆρχε καὶ ἡ γνώμη τοῦ ἐλεγκτοῦ πὸν τὸν κύτταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω.

Ὁ κύριος Χέρρικ ἀπεφάσισε ἐπὶ τέλους νὰ μιλήσῃ. Ἡ φωνὴ του ἦταν σαφὴς καὶ ἀσθητή.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ ἀνοίξω ἐγὼ ὁ ἴδ' ὅς τὴ βαλίτσα μου; Ἐστὶ θά ἀποφύγωμ κατὰ καθυστέρησιν. Κρατήστε, σ'ας παρακαλῶ, αὐτὸ δέμα. Ἀ! εὐχαριστῶ!

Ἐβγαλε τὸ κλειδάκι του. Ἀνοίξε τὴν βαλίτσα του καὶ ἀδειασε μὲ τάξη τὰ ἐλάχιστα ἄλλωστε περιεχόμενά της. Ὁ ἐλεγκτὴς κίνησε τὸ κεφάλι ἐπιδοκίμαστικά.

—Ἐχει καλῶς.

Κοί χάραξε μὲ τὴν κιμωλία του τὸν ἄσπρο σταυρὸ του πὸν ἐλευθερῶνε τὴν ἀποσκευή.

Ὁ κ. Χέρρικ τότε ξανάβαλε χωρὶς βία τὰ πράγματά του μέσα στὴν βαλίτσα, τὴν ἔκλεισε, τὴν κλειδώσε, καὶ ὕστερα, παίρνοντας τὸ δέμα του ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ ἐλεγκτοῦ χαιρέτησε μὲ ἀξιοπρέπεια καὶ ἀπεσύρθη μὲ τὸ ἀργό, μετρημένο βῆμα του.

Μέσα στὸ τραῖνο, οἱ ταξιδιώται ἄρχισαν νὰ διηγούνται τίς ἐντυπώσεις τους ἀπὸ τὸν τελωνειακὸ ἐλεγχον.

—Εὐτυχῶς δὲν εἶχα τίποτε! Θεέ μου, πῶς ψάχνουν! φώναξε μιά κυρία.

—Καλὲ τί λέτε! Ἀφοῦ φορολόγησαν ἀκόμη καὶ τὸ μπαλλόνάκι πὸν πήρα γιὰ τὸν ἀνεψιὸ μου!

—Ἀχ! τί ἐκνευριστικοὶ ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ φορτισαῖοι, ἂ, μὲ συγχωρεῖτε, οἱ τελῶναι! Μήπως ἡ λαθρέμπορία εἶναι τόσο χαζοὶ νὰ πᾶσουν στὰ νύχια τῶν λεονταριῶν.

—Ἀσφαλῶς. Ἀλλά μὴν ξεχνάτε ὅτι καθημερινῶς οἱ ἐφημερίδες γράφουν γιὰ τὴ σύλληψιν λαθρεμπόρων.

—Δὲν τοὺς συλλαμβάνουν στὰ τελωνεῖα οἱ ἐλεγκταί. Τοὺς πιά-νουν, ὕστερα ἀπὸ ὀλόκληρες μάχες μαζί τους, στίς ἐξοχὲς ἢ τίς ἐρημικὲς ἀκρογιαλιές.

Ἡ συζήτης εἶχε πάρει δρόμο μὲ τίς ἀλληλοσυγκρουόμενες ἀπόψεις καὶ γνώμες καὶ ὁ καθένας εἶχε νὰ ἀφηγηθῇ κι' ἀπὸ μιά

περιπέτεια πὸν τοῦ εἶχε συμβῇ κάποτε σὲ κάποιο τελωνεῖο.

Μόνον ἕνας μεσόκοπος κοντὸς κύριος, τραβηγμένος σὲ μιά γωνία τοῦ βαγониοῦ ἄκουγε τοὺς συλλαβισμένους του νὰ συζητοῦν μὲ ἕνα ἄδριστο χαμόγελο στὰ χεῖλη χωρὶς ὁμως καὶ νὰ λαβαίνει μέρος στίς συζητήσεις τους.

Σιωπηλὸς ἐπίσης ἔμεινε κι' ὁ Πάστορ ὁ ὁποῖος διατηροῦσε ἐπιμονὰ ὅλην τὴν σοβαρότητα πὸν τοῦ ἐπέβαλλε τὸ ἱερὸ σῆμά του.

Καὶ ξαφνικὰ, μέσα στὸ βαγόνι ἀντήχησε ἕνα πλούσιο γέλιο.

Ὅλοι οἱ ἐπιβάται γύρισαν πρὸς τὸν Πάστορα γιὰτὶ πράγματι αὐτὸς ἦταν ἐκεῖνος πὸν γέλασε τόσο θριαμβευτικὰ.

—Θεέ μου! δὲν βαστῶ πιά, θά σκάσω ἀπ' τὰ γέλια! φώναξε ὁ κ. Χέρρικ. Οἱ τελῶναι, γιὰ μένα, εἶναι ζωντόβολα. Μάλιστα, ζωντόβολα! Φαντασθῆτε ὅτι ἔχω βρῇ μιά μηχανὴ καὶ ποτέ μου δὲν ἔχω ἀποτύχει ὡς τώρα. Τὸ βλέπετε αὐτό;

Ἐδειχνε τὸ δέμα πὸν εἶχε δώσει πρὸς στιγμὴν στὸν ἐλεγκτή.

Ὑστερα ἄρχισε νὰ τὸ ἀνοίγῃ καὶ οἱ ἐπιβάται εἶδαν κατάπληκτοι, ὅτι τὸ δεματὰκι ἐκεῖνο περιεῖχε μιά ὀλόκληρη περιουσία. Τρία ζευγάρια γάντια «σούε», τέσσαρα πέντε ζευγάρια μεταξωτῆς κάλτσες, δύο φιαλίδια ἀρωμάτων, ἕναν ἀναπτήρα, ἕνα ἀσημένιο ρολοὶ καὶ πέντε ἔξη ἀκόμη πολὺτιμα μικροπράγματα. Ὁ κ. Χέρρικ τὰ εἶχε ἐπιδείξει ὅλα θριαμβευτικὰ.

—Μὰ πῶς τὰ καταφέρατε; ῥώτησε ὁ κοντὸς κύριος σκά-ζοντας στὰ γέλια.

—Ἀ, φίλε μου, σπουδαῖο βιολί, ἀπῆλθες ὁ κ. Χέρρικ. Βά-ζω στὴ βαλίτσα μου τὴν ἐπιγραφή «Μ. Χέρρικ Πάστορ», χωρὶς βέβαια νὰ ἔχω καμμιὰ σχέση μὲ τὴν ἐκκλησίαν καὶ παίρνω τὸ αὐστηρότερο ὕψος τοῦ κόσμου. Ὅλοι τους τὴν παθαίνουν, ὅλοι! Στὸν σημερινὸν τελῶν παραδείγμα-τος χάριν, εἶπα μὲ τὸ φυσικώτερο ὕ-ψος τοῦ κόσμου: «Κρατήστε μιά στι-γμὴ τὸ δέμα ν' ἀνοίξω τὴ βαλίτσα μου». Καὶ ἐνῶ αὐτὸς, ὁ ἡλίθιος, κρα-τοῦσε τὸ δέμα αὐτό, πὸν περιεῖχε ὅλα τὰ φορολογητέα, ἐγὼ ἀνοίξα τὴν βα-λίτσα, πὸν ἦταν βέβαια ἐν τάξει.

—Μπράβο! φώναξαν γελώντας οἱ ἐπιβάται.

—Καὶ εἶσαι, κατέληξε ὁ κ. Χέρρικ, ὅλα τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρά μου θά ἔχουν περάσει ἀτελώνιστα. Τί ἀστεῖο, πράγμα Θεέ μου, τί ἀστεῖο! Ὁ Ἀν Βα-σίλης... δὲν ἐπλήρωσε τελωνεῖο γιὰ τὰ δῶρά του οὔτε φέτος.

—Ἀλήθεια, πολὺ ἀστεῖο, εἶπε γε-λώντας ὁ κοντὸς κύριος. Τόσο ἀστεῖο, ὅσα καὶ θά ἔχετε ἀρκετὲς φασορίες. Γιατὶ ἀπλούστατα, εἶ-μαι κι' ἐγὼ ἀπὸ τὰ «ζωντόβολα», ὅπως τὰ εἶπατε, δηλαδὴ τελω-νειακὸς ἐπιθεωρητής!

Κι' ἐστὶ ὁ Ἀν—Βασίλης, ἔκανε πρωτοχρονιά στὸ φρέσκο...

ΡΟΛΑΝ ΣΑΡΜΥ

Κατὰ τὴν παράστασιν ἐνὸς τρομεροῦ μεσαιωνικοῦ δράματος.

Ὁ πρῶτος συνωμότης.—Εἴμαστε μόνοι;

Ὁ δεύτερος συνωμότης.—(Κύττάζοντας τὴν σχεδὸν ἄδεια πλατεία). Σχεδόν!

Κατὰ τὴν παράστασιν ἐνὸς τρομεροῦ μεσαιωνικοῦ δράματος.

Ὁ πρῶτος συνωμότης.—Εἴμαστε μόνοι;

Ὁ δεύτερος συνωμότης.—(Κύττάζοντας τὴν σχεδὸν ἄδεια πλατεία). Σχεδόν!

Κατὰ τὴν παράστασιν ἐνὸς τρομεροῦ μεσαιωνικοῦ δράματος.

Ὁ πρῶτος συνωμότης.—Εἴμαστε μόνοι;

Ὁ δεύτερος συνωμότης.—(Κύττάζοντας τὴν σχεδὸν ἄδεια πλατεία). Σχεδόν!

Κατὰ τὴν παράστασιν ἐνὸς τρομεροῦ μεσαιωνικοῦ δράματος.

Ὁ πρῶτος συνωμότης.—Εἴμαστε μόνοι;

Ὁ δεύτερος συνωμότης.—(Κύττάζοντας τὴν σχεδὸν ἄδεια πλατεία). Σχεδόν!

Κατὰ τὴν παράστασιν ἐνὸς τρομεροῦ μεσαιωνικοῦ δράματος.

Ὁ πρῶτος συνωμότης.—Εἴμαστε μόνοι;

Ὁ δεύτερος συνωμότης.—(Κύττάζοντας τὴν σχεδὸν ἄδεια πλατεία). Σχεδόν!

Κατὰ τὴν παράστασιν ἐνὸς τρομεροῦ μεσαιωνικοῦ δράματος.

Ὁ πρῶτος συνωμότης.—Εἴμαστε μόνοι;

Ὁ δεύτερος συνωμότης.—(Κύττάζοντας τὴν σχεδὸν ἄδεια πλατεία). Σχεδόν!

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Ανασηκώθηκε στο κρεβάτι της και μου χαμογέλουσε.

Όταν με πρωτοφώναξε η Γκριζέττα, η κατάστασής της δεν ήταν ακόμη απελπιστική.

Θυμάμαι, μάλιστα μνήκα στην κρεβατοκάμαρά της, που ανασηκώθηκε στο κρεβάτι της και μου χαμογέλουσε: αλλά μέσα σ' εκείνο το χαμόγελό της, διακρινόταν όλη η ανησυχία της.

— Γιατρέ μου, είπε, κάτι έχουν πάθει τα πόδια μου. Θάλεγε κανείς ότι έχουν πάρει ένα άπιστευτο βάρος. Κυτάξτε!

Και με την συνηθισμένη αφέλεια της κατέβηκε απ' το κρεβάτι. Γύρισα το κεφάλι, αλλά άκουσα το δυνατό γέλιο της.

— Μή φοβάσθε, γιατρέ, είμαι με τις πυτζάμες μου!

Έκανα μεταβολή και αντίκρισα το ωραιότερο πλασματάκι που έχω δει ποτέ μου με πυτζάμες. Η Γκριζέττα στεκόταν όρθια μπροστά στο κρεβάτι της. Τα γυμνά πόδια της πατούσαν πάνω σ' ένα χαλί πραγματικό άξιο να δέχεται το χάδι τέτοιων ποδιών. Η νέα πρόσθεσε το βλέμμα θανατοφόρου που έρχομαι στο χαλί που ήταν άπλωμένο μπροστά στο κρεβάτι.

— Βλέπω το θανατάκι κι' εσείς το χαλί μου, γιατρέ! φώναξε. Δεν είναι υπέροχο; Σας βεβαιώω ότι προέρχεται κατ' ευθείαν από το Γιλντίζ. Τό έχω αγοράσει από μια άνεργη του Άβδουλ Χαμίτ.

Τό χαλί, βέβαια, μπορούσε να μην προέρχεται απ' το Γιλντίζ. Πάντως ήταν υπέροχο, ένα πραγματικό αριστούργημα, κατά πάσαν πιθανότητα Περσικής προελεύσεως.

— Άλλ' ας αφήσω με το χαλί, γιατρέ μου, είπε η Γκριζέττα. Κυτάξτε τα πόδια μου λυγούν! Κυτάξτε, δεν μπορώ να τα κινήσω εύκολα!

Πράγματι προσπαθούσε να κινή, πάνω στο ωραίο χαλί, μερικά από τα επιτυχυμένα χορευτικά βήματά της που της είχαν χαρίσει τόσες επιτυχίες στην σκηνή. Δεν τα κατάφερε όμως. Ήταν ολοφάνερο ότι υπέφερε, γιατί σπασμοί πόνου τσαλακωναν κάπως το όραό της.

— Πέσατε στο κρεβάτι σας, δεσποινίς, είπα εγώ. Δεν πρέπει να κουράσετε τα πόδια σας, αφού σας ένοχλούν.

Υπήκουσε χωρίς να πηλέσει. Έβλεπα τα πόδια της και δεν βρήκα τίποτε το ύποπτο. Δεν είχαν ρευματισμούς. Δεν είχαν κανένα τραύμα, καμιά μόλυνση. Ούτε έφαινε κανένα ίχνος υπερκοπώσεως του οργανισμού της. Ζάρωσε τα φρύδια.

— Φαντασθήτε, γιατρέ μου, αν πάθω τίποτε το σοβαρό! είπε η Γκριζέττα. Πώς θα ζήσω; Τι μπορεί να κάνει μια χορεύτρια χωρίς τα πόδια της;

— Σιωπή, είπα. Γιατί σας άρσει να κακομελετάτε;

Και όμως, όχι βέβαια έπειδή είχε κακομελετήσει, η Γκριζέττα, την άλλη μέρα, δεν μπορούσε ούτε να κινήσει τα πόδια της. Με φώναξαν επείγοντως από το σπίτι της. Δεν μπόρεσα να βρω καμιά πάθηση. Και φυσικά, όπως κάναμε εμείς οι γιατροί, κάθε φορά που δεν βλέπω την λογική εξήγηση μιας παθήσεως, το απέδωσα σε νευρική κατάσταση. Τρεις συναδέλφοί μου, που αναγκάστηκαν να προσκαλέσω, συμφώνησαν μαζί μου: «Παράλυση νευρικής φύσεως», είπαν και οι τρεις.

Κοι ήθερα. Ποιά έπρεπε να είναι η θεραπεία; Σε τέτοιες περιπτώσεις επιβάλλεται ένας μεγάλος νευρικός κλονισμός. Αυτός μόνο μπορεί να προκαλέσει την απαραίτητη αντίδραση που θα ξυπνήσει τα δίχως λόγο παράλυτα νεύρα.

— Άπειθύνθηκα στον άρραβωνιστικό της νέας.

— Εμείς, πρέπει να άπατήσουμε τη Γκριζέττα! είπα.

— Αστείρευσε, γιατρέ μου!

— Ένας κλονισμός είναι απαραίτητος για την θεραπεία της.

— Μα εγώ την αγαπώ την Γκριζέττα μου!

— Προτιμάτε λοιπόν να την βλέπετε αιώνια σ' αυτή την κατάσταση;

— Α, όχι! Θεέ μου!

— Τότε υπακούστε με!

— Ο Έμιλ με υπήκουσε πράγματι. Με παρ' όλην την ανησυχία. Γιατί, αφού άπατησε την άρραβωνιστική του με δέκα τουλάχιστον άλλες κοπέλλες, στο τέλος την παρήγαγε έντελως και πήρε μια απ' αυτές.

Η Γκριζέττα όμως δεν έγινε καλά. Κορυφαίοι επιστήμονες κτυπούσαν άδικα τα κεφάλια τους, έρευνούσαν τις γραπτές και άγραφες ιατρικές συμβουλές, χωρίς να καταλήγουν σε ένα συμπέρασμα. Έν τω μεταξύ η νέα είχε γίνει τρομερά μελαγχολική. Ήταν ολοφάνερο ότι, αν διαρκούσε αυτή η κατάσταση, θα κλονιζόταν σοβαρώτατα ή ύγεια της.

Ένα πρωί, επί τέλους, η Γκριζέττα μου είπε εμπιστευτικά.

— Γιατρέ μου, άπεισσία να καταφύγω σε ένα πρακτικό συνταγολόγο!

— Θέλετε να πετάξετε τα λεπτά σας, δεσποινίς;

— Αχ, γιατρέ μου, έχω να χάσω τίποτε;

Σκέφθηκα λίγο και άναγκάσθηκα να όμολογήσω ότι η νέα είχε δίκιο.

— Έχετε δίκιο, δεσποινίς. Άς δοκιμάσουμε κι' έναν εμπειρικό γιατρό, με τον όρο όμως ότι θα είμαι κι' εγώ παρών όταν θα έλθει.

— Μα ίσως δειλιάσει... όταν μάθει ότι είσθε γιατρός, παρατήρησε η Γκριζέττα.

— Όχι, όχι. Εγώ δεν θα πω ότι είμαι γιατρός, θα έμφανισθώ ως συγγενής σας... Ποιόν θα φέρετε;

— Κάποιον Μπούμπαρ, άπληντησε η νέα.

— Μπούμπαρ! όρατο όνομα για έναν γιατρό! φώναξα είρωνικά.

Και όμως το όνομα δεν ήταν τίποτε παραβαλλόμενο με τον ίδιο τον κύριο Μπούμπαρ. Θά μου έπιτρέψετε να σας τον παραστήσω με δυό λόγια. Ύψος ένα και όγδόντα, πάχος άνεγκραστον, βάρους τουλάχιστον 120 κιλών, (κατ' εκτίμησιν, βέβαια), και χρώμα—ώ χρώμα, Θεέ μου, κατακόκκινο! Σωστός χασάπης, μά την αλήθεια! Συμπληρωματικώς μία κεφάλια σαν υπερφυσικό καρπούζι και κάτι σγουρά άγρια μαλλιά...

Ο... δόκτωρ Μπούμπαρ, λοιπόν, αφού μās έκανε να φριξώμε ζέττας και ύστερα ζήτησε ένα ποτήρι γεμάτο λάδι κι' ένα πιάτο. Του το έφεραν, φυσικά. Στεκόμουν και τον κύτταξα με μεγάλη είχε υπ' όψει του να κινή έντρυβές στα πόδια εκείνα που είχαν τέλεσμα. Ο κύριος Μπούμπαρ, ώστόσο, χωρίς να με τιμήσει μ' ένα βλέμμα, πήρε το βαθύ πιάτο και το ποτήρι με το λάδι, στάθηκε κοντά στην Γκριζέττα και άρχισε, ν' αδειάζει σιγά—σιγά το λάδι μέσα στο πιάτο.

Εγώ χαμογελοῦσα πάντοτε γιατί η λέξις «χασάπης» μου έρχόταν διαρκώς στο μυαλό.

Σαφνικά, το πιάτο άναποδογύρισε μέσα στα χονδροειδή χέρια του χασάπη, ένώ, σχεδόν ταυτόχρονα, άνηχούσε ένα πραγματικό ούρλιαχτο της Γκριζέττας.

— Τό χαλί!

Και τότε έγινε το θαῦμα: Φωνάζοντας «Τό χαλί!», ή... παρόλ' αυτά είχε τιναχθί απ' το κρεβάτι της. Ο κλονισμός που υπέστη βλέποντας τα λάδια να χύνονται πάνω στο υπέροχο χαλί της την είχε θεραπεύσει!

— Ο δόκτωρ Μπούμπαρ έκανε μια υπόκληση.

— Έκατό φράγκα, κύριε μου είπα.

Εβγάλα και πλήρωσα χωρίς να έχω καμμία ιδιότητα να πληρώσω για την Γκριζέττα. Την ιδιότητα όμως την απέκτησα γρήγορα κι' από τότε πληρώνω διαρκώς. Χ. ΜΠΡΕΣΤ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΝΤΙΣ

— Μυργιάτ!... Έ!

Μυργιάτ!... Πέρα κι' από δώ!

Και η μικρούλα πήδηξε και χαρούμενη, έτρεξε από πόρτα σε πόρτα, μοιράζοντας τις πραγματείες της Λίγος καιρός ήταν που η μικρή έβρασιπούλα είχε άρχισει αυτό το έπαγγελμα κι' όμως κανένας δεν ήταν στη χώρα όλη που να μην είχε προσέξει την όμορφη αυτή έμπορινα.

Τα μάτια πονηρά μάτια της, οι μακρές της πλεξίδες και το λυγρό και σβέλο κορμί της ήσαν άρκετά για να τραβήξουν γρήγορα την πιο πολυάνθη πελατεία. Και η πελατεία της αυξήθηκε ακόμη περισσότερο σ' όλη γινε γνωστή και η μαγική της δύναμις. Η έφερε να διαβάζει τη μοίρα και τα μέλλοντα μεσ' απ' τις γραμμές του άριστορου χεριού.

Κι' ήταν αλήθεια πως οι προφητείες της σπάνια βγαίνουν ψεύτικες!.. Γυρίζοντας μέσα στους δρόμους και ξεπουλώντας τις πραγματείες της, πρόφτανε ν' άρπάξει το μισόλογα και τα κουτσουπολιά που βούζαν πρωί—πρωί γύρω απ' τις βρύες. Και μέσα στο μυαλό της που δούλευε άκατάπαυστα γεννιόνταν λογίων λογίων σκέψεις, άτελειώτοι συνδυασμοί.

Ο Δαβίδ Βενζαμίν ήταν ο τακτικός προμηθευτής της όμορφης Μυργιάτ. Συχνά περνούσε εκεί ώρες όλο ληρες παζαρεύοντας με τον όμορφο γιό του Άντώνη, τα μεταξωτά, τα φουλάκια, τις κορδέλλες που χρειαζόταν για το έμπορίο της. Εκείνος εύρισκε ευχαρίστηση να την πεισματώνει άνεβαζοντας τις τιμές. Μα στο τέλος υποχωρούσε πάντα και η Μυργιάτ ξεκίναγε χαρούμενη και γελαστή για τις τιμές που πετύχαινε.

Ο Άντώνης ήταν άρραβωνισμένος με την ώρα και υπερέφανη Διόφορα την κόρη του κοσμηματοπώλη Μέντιελ.

Όπου η Μυργιάτ πήγαινε συχνά για ν' αγοράσει ψεύτικα δαχτυλίδια, βραχιόλια και μαργαριτάρια. Η ώραία Διόφορα ήταν πάντα εκεί περιτριγυρισμένη από κομψούς πελάτες και άπαστραπέντες άξιωματικούς, που την φλερτάριζαν. Και λίγο—λίγο η φτωχή έμπορινα άρχισε να αισθάνεται μια ζήλεια ένα μίσος, για την πλουσία αυτή κοπέλλα, που είχε κατορθώσει να τραβήξει την αγάπη του όμορφου και έξυχνου Άντώνη... τον όποιον αυτή μυστικά αγαπούσε.

Πρωί—πρωί, εκείνη την ήμερα, πέρασε απ' τον Άντώνη να κινή τα ψώνια της. Αυτός την περίμενε άνυπόμονα στην πόρτα. Μόλις την είδε της φώναξε από μακριά.

— Έλα, ναῦμένη, να ζήεις, πές μου και μένα την τύχη μου...

Άλλο που δεν ήθελε η Μυργιάτ. Πήδηξε χαρούμενα πάνω σ' ένα ψηλό πάγκο, έσφιξε το χοντρό χέρι του φίλου της στην παχουλιά της χούφτα.

— Σε διακρίνω, είπα ξεεάζον ας δθην με προσοχή τις γραμμές, άνάμεσα σε δυό κοπέλλες μά... ακόμη δεν φαίνεται καθαρά ποιάν απ' τις δυό θα πάγης. Βλέπω μόνο πως η μια είναι όμορφη και πλούσια, μά είναι κοκέτα επιπόλαιη. Η άλλη είναι φτωχή μά σ' αγαπάει βαθιά, πιστά...

Και άφήνοντας τον Άντώνη, που τα λόγια της τούγαν κάνει βαθειά έντύπωση η πονηρή Μυργιάτ χάθηκε.

Κατά το μεσημέρι πέρασε από τον Μέντιελ. Η Διόφορα βρισκόταν εκεί περιτριγυρισμένη από μια παρέα νεαρών άξιωματικών. Έτρεξε μόλις είδε τη μικρή, την άγασε απ' το χέρι και την έσυρε κοντά τους. Δέκα χέρια φάνηκαν άμέσως μπροστά της ζητώντας να μάθουν από τα δροσερά χείλη της όμορφης έβρασιπούλας, τις χιρές και τους πόνους που της είχε τάξει η μοίρα. Πρόθυμη και γελαστή η Μυργιάτ διάλεξε το άφράτο χεράκι της Διόφορας.

Η Διόφορα κύτταζε χαμογελαστή

— Είσαι άρραβωνισμένη, της είπα, μά η καρδιά σου δεν είναι χαριόμένη σε ζείνον

που σε προόρισαν. Η μοίρα σου σ' έχει ταμμένη σε κάποιον άλλον, που στο πλευρό του βλέπω ένα σπαθί να λαμποκοπάει και στο κεφάλι του μια όλόχρυση κορώνη.

Τώρα η Μυργιάτ διάλεξε τον πιο όμορφο άξιωματικό της παρέας και τούπε κρατώντας του το χέρι.

— Η καρδιά σας είναι σκλωβωμένη από μια όμορφη δεσποινίδα. Μά... τι βλέπω, καλέ αυτή είναι άρραβωνισμένη με κάποιον άλλον. Υπομονή, υπομονή, νεαρέ μου και θα κερδίσετε.

Η Διόφορα κύτταζε χαμογελαστή το νέο άξιωματικό κι' οι ματιες τους συναντήθηκαν εύγλωττες, έρωτικές, γριμάτες έλπίδες.

Για πολὺν καιρό ο Άντώνης βασανιζόταν απ' την προφητεία της Μυργιάτ.

Η σκέψις του πετούσε απ' την Διόφορα στην Μυργιάτ και τάρβρισκε όλα άληθινά, σωστά. Η ύποψία για την άρραβωνιστική του άρχισε να μπαίνει άργά—άργά μέσ' στην ψυχή του και να μαραίνει το λουλούδι της αγάπης του: Ναί! ήταν αλήθεια. Η όμορφη Διόφορα δεν ήταν παρά μια ξετσίπωση, γεννημένη για να βάφεται και να ποζάρει σαν κούκλα.

Ήσαν οι παραμονές μιας μεγάλης γιορτής του χωριού. Ένα βράδυ ο Άντώνης πήγε στο σπίτι της Διόφορας, για να πάνε μαζί πέρα μακριά στην έξοχη πλατεία να στήσουν μαζί την μικρούλα τους σκηνή, για την ήμερα της μεγάλης γιορτής.

Η έξορτα ήταν άνοιχτή. Μήκε... Κανείς δεν τον άντελήφθηκε. Πέρασε απ' τον στενό διάδρομο κι' έφθασε ως

την μισάνοιχτη πόρτα της κρεβατοκάμαρας της μνηστής του. Από μέσα άκουγόταν ψιθυριτά... Η Διόφορα ήταν πεσμένη στην άγκαλιά κάποιου άξιωματικού που της γριζε φίλια τα μάτια και τα μαλλιά. Στάθηκε για μια στιγμή σαν μαρμαρωμένος... Ύστερα κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα και βεβήκε στο δρόμο...

Πίσω άκούστηκαν κάτι βηματάκια γνώριμα... Γύρισε ήταν η Μυργιάτ... Ποτέ του δεν την είχε δει όμορφότερη. Φορούσε μια ζακέττα με γούνες άσπρες, που η κόμηση Βύτερον της είχε χαρίσει και μια κορδέλλα κόκκινη στα μαλλιά. Ήταν ίδια μια ζωγραφιά. Ο Άντώνης την κύτταζε με τα μάτια άνοιγμένα απ' το θαυμασμό... Όλος ο πόθος για την προδοσία της αγαπημένης του είχε σβύσει μόλις αντίκρισε το γλυκό προσωπάκι της φτωχής Μυργιάτ.

Περπάτησαν για λίγο πλάι—πλάι μά σιωπηλοί. Έάφνου εκείνος σταμάτησε, της άρπάξε το χέρι και βύθισε τα μάτια του στα δικά της, σαν να θέλει να διαβάσει βαθειά μέσ' την ψυχή της...

— Μυργιάτ, ψιθύρισε, ήθελα να σου πώ, πως... σκέπτομαι... και ή φωνή του έτρεμε... Πέρις; Δεν περιμένα να σε δώ τόσο όμορφη... Άκουσε, θέλεις να... θέλεις να με βοηθήσεις έσύ να στήσωμε την σκηνή στην πλατεία;

Εκείνη δείχθηκε πρόθυμη. Σε λίγο μια μικρή όμορφη σκηνούλα, στολισμένη με γιολάντες, ήταν στημένη. Μέσα ήσαν καθισμένοι κοντά—κοντά οι δυό φίλοι για να ξεκουρασθούν.

— Μυργιάτ, ψιθύρισε πάλι ο Άντώνης θυμάσαι τις προφητείες σου; Μόλις πως στο δρόμο της ζωής μου, υπήρχουν δυό γυναίκες. Η μια απ' τις δυό, εκείνη που η μοίρα μās έχει τάξει να ένωθούμε είσαι σύ. Έλα, γλυκεριά μου, γίνε δική μου. Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ!...

Έξω είχε άρχισει πιά να σκοτεινιάζει, μά για τους έρωτευμένους ένας κλωνούργιος ήλιος άνετειλε, ο ήλιος της ετυχίας τους.

ZACHAR MAZOW

ΔΥΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

ΥΠΟ ΝΤΕΪΛ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η «Κουήν Μαίρη» ανοιγόταν στο πέρασος. Ζαλισμένος ακόμη από το πανδαιμόνιο μέσα στο οποίο είχε ξεκινήσει ο υπερωκεάνειος κολοσσός για το παρθενικό ταξίδι του, ο Χιού Πότερ δεν συμμετείχε στην χαρά και το κέφι όλου του έκλεκτου κόσμου που κυκλοφορούσε μέσα στη πλωτή πόλη.

Ήταν μελαγχολικός. Ήταν λυπημένος γιατί η δειλία του του είχε παίξει πάλι ένα από τα παιχνίδια της τόν είχε κάνει να μείνει σιωπηλός μέσα στο τραινό που τον είχε φέρει στο λιμάνι.

Είχε λυπηθεί, να είναι λυπημένος για τη σιγή του αυτή; Βέβαια. Γιατί μέσα στο τραινό, στο ίδιο διαμέρισμα μ' αυτόν, καθόταν μια τρισαχρονιμένη μελαχροινούλα.

Ήταν φανερόν ότι και αυτή, όπως ο Χιού Πότερ, θα έκανε μόνη της το μεγάλο ταξίδι. Αν λοιπόν δεν τον εμπόδιζε η αιώνια δειλία του, θα έπιανε συζήτηση μαζί της και δεν θα έμπαινε τώρα ολομόναχος μέσα στην πολυτελή καμπίνα του...

—Τί διάβολο! μουρμούρισε ανοίγοντας την πόρτα.

Επάνω στο κρεβάτι του υπήρχε ένα τεράστιο μπουκέτο από καμέλιες!

Καμέλιες; Για τον Χιού Πότερ; Μα αυτό ήταν πρωτοφανές! Ήταν καταπληκτικό. Είχε μια κάρτα και την άρπαξε.

«Μου άρεσαν πολύ μέσα στο τραινό. Πρέπει να σας συναντήσω».

Ο Χιού διάβασε και ξαναδιάβασε την κάρτα και ανοιγόκλεισε τα μάτια γιό να ββαιωθεί ότι δεν έβλεπε όνειρο.

Αυτό, είπε επί τέλους, είναι απίστευτο! Άλλα τόξερα ψιθύρισε ύστερα από λίγο σε έκσταση.

Τόξερε, αλήθεια, ότι το ταξίδι αυτό στην Αμερική θα ήταν η αρχή μιας νέας περιόδου της ζωής του. Υπάλληλος σε μια εταιρία, είχε ένδοξια από την πρώτη μέρα που άρχισε να κατασκευάζεται το υπερωκεάνειο. Επί μήνες ολόκληρους—επί χρόνια—παράκολουθούσε την πρόοδο της κατασκευής του.

Όταν, επί ένα χρονικό διάστημα, η κατασκευή είχε σταματήσει, ο Χιού είχε γνωρίσει την πιο μαύρη απελπισία. Δεν τολμούσε να πιστέψει ότι το πλοίο των ονείρων του θα έμενε σκελετός μόνον μέσα στα ναυπηγεία.

Και είχε δίκιο. Απέραντο και μεγαλοπρεπές το κολοσσιαίο καράβι έσχιζε τώρα την θάλασσα και ο γλυκός βόμβος των μηχανών του μεθούσε κυριολεκτικά τον Χιού.

—Πρέπει να την βρω, να την βρω άμέσως! μονολόγησε ο νέος.

Ανοιξε την καμπίνα του και άρχισε την έρευνά του. Περπατούσε με πεποίθηση επάνω στο απέραντο σκάφος, σάν να είχε τα.

Ξεδιέγει μ' αυτό πενήντα φορές. Γιατί απλούστατα, έβδομάδες ολόκληρες είχε μελετήσει το σχέδιο του πλοίου. Καθισμένος στα βράδια στο σπίτι του, μ' ένα πραγματικό χαρτί ξεδιπλωμένο μπροστά του, μάθαινε την διάταξη και του τελευταίου διαμερίσματος του κολοσσού, όπως μαθαίνει κανείς γεωγραφία.

Αυτό όμως δεν τον ωφέλησε τώρα πολύ. Επί ώρες ολόκληρες κράτησε η έρευνά του χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Θάλεγε κανείς ότι μια μυστηριώδη δύναμις κρατούσε μακριά από αυτόν εκείνην που ζητούσε.

Ίσως την ώρα που αυτός έψαχνε μέσα στο μεγάλο σαλόνι της πρύμνης ή μελαχροινούλα του τραινό να καθόταν στη μεγάλη σαλόνι της πλώρης. Ίσως την ώρα που αυτός κατέβαινε μετά άσσανδερ άρ. 12 έκείνη, ν' ανέβαινε με το άσσανδερ άρ. 7 Ποιος ξέρει.

Το γεγονός πάντως είναι ότι ο Χιού, τσακισμένος κυριολεκτικώς, επέστρεψε ύστερα από κάμποσες ώρες στην καμπίνα του, μουρμούριζοντας:

Η νέα έπεσε στο πάτωμα του καταστρώματος.

—Θεέ μου, άς ήτανε μικρότερο το πλοίο!

Ανοιξε πάλι την πόρτα της καμπίνας του και πάλι έμπηξε μια φωνή.

—Τί διάβολο!

Επάνω στο κρεβάτι του, βρισκόταν τώρα ένα μικρό μπουκέτο από γαρύφαλλα.

Ο Χιού όρμησε να το άρπάξει. Άκουσε ένα μικρό κρότο, έλαβε παρά μόνον όταν θέλησε να πιάσει το μπουκέτο. Δεν το έβλεπε! Έσπυρε γιό να μαζέψει τα γυαλιά του, αλλά τα δάκτυλά του έπιασαν μόνον τους θρυμματισμένους φακούς και τον στρατερ ήταν κατά τι καλλίτερος από έναν τυφλό.

Λαχανιασμένος κτύπησε το κουδούνι. Σε ένα λεπτό άνοιξε η πόρτα και μπήκε μέσα ο καμαρώτος.

—Έστιασε τα γυαλιά μου και δεν βλέπω τίποτε του είπε. Έχω ένα δεύτερο ζευγάρι μέσα στη μεγάλη βαλίτσα μου. Έχεις την καλωσύνη να ψάξεις να μου τα βρεις.

—Άμέσως, κύριε. Σ' ένα λεπτό θα σας τα φέρω.

Πέρασαν όμως δέκα λεπτά χωρίς τα γυαλιά να έχουν βρεθεί.

—Κύτταξε στη μικρή βαλίτσα, ίκένευσε ο Χιού.

Τα γυαλιά όμως δεν βρέθηκαν ούτε στην μικρή βαλίτσα, ούτε πουθενά άλλου.

—Θα τα ξηράσατε στο σπίτι σας, κύριε, είπε ο καμαρώτος του είχε μεγάλη πείρα από ταξιδιώτες.

—Όχι, όχι! Θυμώμαι καλά ότι τάβαλα ο ίδιος μέσα στις άποσκενές μου! Ψάξε, ψάξε καλά! φώναξε ο Χιού.

Φωνάζοντας όμως, έβλεπε νοερώς το δωμάτιό του, στην πολυκατοικία της κας Μπάξτερ. Και επάνω σ' ένα τραπέζι εκεί μέσα διέκρινε, αλλοίμονο! μια μαύρη θήκη, που έπρεπε να είχε τοποθετηθεί στην βαλίτσα του, αλλά...

—Μην ψάχνεις άδικα, είπε με απελπισία. Θυμάμαι τώρα ότι δεν τα πήρα μαζί μου... Θεέ μου και τώρα τί θα κάνω;

—Μη σάς μέλει, κύριε, θα τα κανονίσω εγώ. Ο ναυτης μου, Φίλιπς, φοράει γυαλιά και είναι κι αυτός... με συγχωρείτε... γάρι του...

Άλλοίμονο όμως. Ούτε το δεύτερο ζευγάρι του Φίλιπς, ούτε το μοναδικό της μαγειρίτσας της τρίτης θέσεως, ούτε κανένα άλλο ζευγάρι γυαλιών του πληρώματος δεν ήταν κατάλληλο γιό τον Χιού. Ο καμαρώτος είχε κάνει ότι μπορούσε, και τώρα, λαχανιασμένος στεκόταν μπροστά στο Χιού, σε μεγάλη άμηχανία.

—Λυπούμαι πολύ, κύριε... Α! λυπούμαι πολύ! Κάνετε όμως λίγη ύπομονη. Τέσσαρες μέρες βαστά το ταξίδι. Τέσσαρες μέρες περνούν γρήγορα! Μόλις φθάσουμε στη Νέα Υόρκη...

—Α! σώπαινε, σώπαινε! Τέσσαρες μέρες περνούν γρήγορα; Θεέ μου, δεν ξέρεις λοιπόν, ότι οι τέσσαρες αυτές μέρες είναι οι σοβαρότερες της ζωής μου.

—Λυπούμαι πολύ, κύριε... Μπορώ να σας φανώ χρήσιμος σε τίποτε;

—Ναί. Επάνω στο κρεβάτι μου υπάρχουν κάτι καμέλιες και γαρύφαλλα. Έχει καμμία κάρτα μαζί;

—Μόλις, κύριε, είπε κυττάζοντας τα μπουκέτα.

—Μέ... συγχωρή, μου διαβάσεις σε παρακαλώ την κάρτα.

Ο Κόρκ πήρε την κάρτα, ξερόβηξε και διάβασε Κόρκ.

«Δεν μιλήσαμε μέσα στο τραινό και άσφαλώς δεν θα με πιστέψετε, αλλά σάς αγαπώ».

—Χρ! μουρμούρισε ο καμαρώτος. Κύτταξε τον νέο. Χαριτωμένο παιδί, σκέφθηκε, μολονότι, χωρίς γυαλιά, είχε ύψος κάπως ήλιθιο.

—Σ' ευχαριστώ, είπε ο Χιού. Με συγχωρή, που σε κούρασα τόσο.

—Ο Κόρκ του Ατλαντικού, κύριε, καταλαβαίνει από αισθήματα, απήντησε ο καμαρώτος με μία ύποκληση. Αν μου επιτρέπετε, μάλιστα να σας δώσω την τοπεινή γνώμη μου...

—Λέγε, Κόρκ...

—Η κυρία. Χρ! η δεσποινίς που έγραψε αυτό δεν θα περιοριστεί σ' αυτήν την χειρονομία. Άσφαλώς θα ξανάρθη. Κοθίστε λοιπόν και περιμένετε την...

—Έχεις δίκιο, Κόρκ, είπε ο Χιού.

Και έμεινε στη καμπίνα του, μη βρίσκοντας άλλωστε, τίποτε καλλίτερο να κάνει.

Άδικα περίμενε όμως. Είχε βραδυάσει και η μελαχροινούλα του τραινό δεν είχε κάνει την εμφάνισή της.

Έκνευρισμένος, απελπισμένος, άνίκανος να συγκρατηθεί περισσότερο, ο Χιού πήρε επί τέλους την μεγάλη άπόφαση. Ήξερε άπ' έξω όλην την διάταξη των αίθουσών του πλοίου. Θα πήγαινε, τυφλός έστω, στο ρεστοράν της πρώτης θέσεως. Άσφαλώς η γοητευτική άγνοια θα βρισκόταν τώρα εκεί.

Βγήκε άποφασιστικά από την καμπίνα του. Μπροστά του έβλεπε μονάχα άσπρες και μαύρες σκιές. Τίποτε άλλο.

—Κάπως καλλίτερος από τυφλός! μουρμούρισε.

Περπατώντας άπλωνε με τρόπο το χέρι του γιό να μην σκοντάψει κανένα επιβάτη. Στην στροφή όμως εκείνη του καταστρώματος δεν τα είχε άτλώσει.

—Ωχ!

—Θεέ μου!

Ο Χιού ξαπλώθηκε στο κατάστρωμα. Το ίδιο έπαθε και η κοπέλλα με την όποιαν είχε κυριολεκτικώς τρακάρει. Στάθηκε μία στιγμή ξαπλωμένος ο ένας άντίκρυ στον άλλον. Ύστερα η νέα γέλασε κι' ο Χιού άναγκάστηκε να γέλαση επίσης.

—Λυπούμαι πολύ, τραύλισε, δεν σας είδα.

—Δεν πειράζει, είπε εκείνη, γιατί γέλασα. Και είχα τόση άνάγκη γέλιου!

Τόν κύτταξε προσεκτικότερα μέσα στο μισοσκόταδο.

—Μα νομίζω ότι ταξιδεύαμε στο ίδιο διαμέρισμα στο τραινό!

—Στο ίδιο διαμέρισμα! Τότε έσείς είσθε το κορίτσι!

—Ξανθοσαντιόμαστε κατά παράξενο τρόπο, είπε η νέα με την γλυκειά και μελωδική φωνή της. Χάρηκα όμως πολύ που σας είδα. Γιό να σάς πω την αλήθεια, σάς ζητούσα.

—Ευχαριστώ, είπε ο Χιού.

Βέβαια. Καλλίτερα ήταν να μην μιλήση ακόμη γιό τα λουλούδια.

—Κι' εγώ ήθελα να σας μιλήσω, αλλά δεν είμαι συνηθισμένος σε τέτοια πράγματα και δειλιάσα.

—Κι' εγώ δεν είμαι συνηθισμένη, απήντησε η νέα, και είμαι επίσης κάπως δειλή.

Είναι όμως δύσκολο να μείνη κανείς δειλός όταν είναι ξαπλωμένος στο κατάστρωμα ενός υπερωκεανείου και βλέπει τα άστρα και άκούει το δυνατό μουγκρητό του Ατλαντικού.

—Θεέ μου η τύχη! φώναξε ο Χιού. Μα γιό ποιό λόγο είχατε άνάγκη λίγου γέλιου; Και γιότι δεν πήγατε στο ρεστοράν;

—Ήμουν στην καμπίνα μου και έκλαιγα.

—Κλαίγατε; φώναξε με φρίκη ο Χιού.

—Ναί. Πηγαίνω στην Αμερική γιό να έπισκεφθώ μια θεία μου... μια θεία μου μ' αγαπούσε πολύ. Και ξαφνικά πήρα ένα τηλεγράφημα, έδω στο πλοίο, που μου άναγγέλει τον θάνατό της...

Τό ταξίδι μου, βλέπετε, είναι τώρα άσκοπο... Άλλά δεν σάς φαίνεται ότι καλά θα κάναμε να σηκωθούμε; Μου φαίνεται κάπως έκκεντρικό να είμαστε καθισμένοι έτσι.

—Έχασα πού βρισκόμαστε, είπε ο Χιού, που θυμήθηκε ξαφνικά ότι ήταν σάν τυφλός.

—Πάμε να θαυμάσουμε λίγο τη θάλασσα. Ξέρετε, πρώτη φορά κάνω υπερωκεάνειο ταξίδι...

—Κι' εγώ τό ίδιο...

—Μα σταθήτε... Μου φαίνεσθε κάπως άλλοιώτικος... Α! ναί, μέσα στο τραινό φορούσατε γυαλιά!

—Ναί, είπε ο Χιού, και της διηγήθηκε τη μελαγχολική ιστορία του.

Σε ολαδήποτε άλλη νέα, τό πάθημά του θα φαινόταν ίσως γελοίο, άλλ' αυτή δεν τό πήρε έτσι.

—Βλέπετε, κατέληξε ο Χιού. Είμαι σάν τυφλός! Είμαι άπελπισμένος!

Η νέα πέρασε τό χέρι της στο μπράτσο του.

—Μην γίνεσθε κουτός, είπε γελώντας, αλλά τό γέλιο της ήταν γεμάτο στοργή. Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν ότι ο Θεός μ' έστειλε άντίκρυ σας; Τά δικά μου μάτια, ευτυχώς, βλέπουν και χωρίς γυαλιά.

—Τό ξέρω. Είναι υπέροχα καστανά μάτια...

—Τόσο τό καλλίτερο λοιπόν. Θα είμαι κοντά σας σ' όλο τό ταξίδι. Θα βλέπω εγώ γιό σας και θα σας έξηγω. Όταν φθάσαμε στην Αμερική, θα αγοράσετε ένα ζευγάρι γυαλιά.

—Νομίζω, ψιθύρισε ο Χιού, ότι θα μου έφθανε να βλέπω με την βοήθεια των δικών σας ματιών. Θέλω όμως τά γυαλιά γιό να ξανακυττάζω τό όρατο προσώπάκι σας.

Ήταν γραφτό, ως φαίνεται, να τό κυττάξη άργότερα γιό όλη του τη ζωή. Γιότι την τελευταία ήμέρα του ταξιδιού, οι συζητήσεις τους ώδηγούσαν σ' αυτή την κατεύθυνση.

—Είμαι υπάλληλος, είσθε δακτυλογράφος, έλεγε ο Χιού. Και όμως νομίζω ότι είμαστε πιο ευτυχισμένοι άπ' όλους αυτούς τους πλουσίους που κυκλοφορούν επάνω στο πλοίο... Άλήθεια έχασα να σας ευχαριστήσω γιό τά λουλούδια.

—Ποιά λουλούδια;

—Αυτά που μου στείλατε στη καμπίνα μου την πρώτη μέρα.

—Εγώ; Ω! Θεέ μου! Φαντάζεσθε ότι θάκανα ένα τόσο κόπο τό πράγμα!

Ο Χιού σάπασε ντροπισμένος. Χαιρόταν, κατά βάθος, πού η νέα δεν ήθελε να όμολογήση μία τολμηρή πράγματι χειρονομία της.

—Περίεργο πράγμα, είπε η νέα. Δεν καταλαβαίνω... αυτά τά λουλούδια.

Ο Χιού της διηγήθηκε την υπόθεση.

—Α, όχι, όχι, Θεέ μου! Δεν έκανα εγώ τέτοιο πράγμα! Πώς να έγινε, άραγε;

—Μυστήριο, απήντησε ο Χιού. Τί μās ενδιαφέρει, όμως, άφου είμαστε τώρα μαζί!

**

Σε τριακοσίαν περίπου μέτρων άπόσταση επάνω στο κολοσσιαίο υπερωκεάνειο, ένας χονδρός κύριος με τό πούρο στο στόμα κουβέντιαζε με μία ξανθεία γυναίκα.

—Με συγχωρείς, άγάπη μου, πού έκανα λάθος στην καμπίνα. Ήταν τόσο όρατα τά λουλούδια που σου έστειλα!

—Δεν πειράζει, απήντησε η άλλη. Όσαν φθάσαμε στην Νέα Υόρκη θα μου πάρης άλλα.

Και χαμογέλασε. Τό όρατο βραχιόλι πού της είχε προσφέρει ο χονδρός κύριος είχε γι' αυτήν πολύ μεγαλειότερη αξία από δυό μπουκέτα λουλουδιών.

ΝΤΕΪΛ ΚΟΛΛΙΝΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Ένας έρωτά ένα φυλακισμένον.

—Και τί σ' έφερε σ' αυτή την κατάσταση;

—Αχ, κύριέ μου, ένα φτάνισμα.

—Ένα φτάνισμα...

—Ναί, Μάλιστα. Γιατί αν δεν φταρνιζόμουν όταν μπήκα από τό παράθυρο, δεν θα έυπνούσε τό σκυλί τον αφέντη του και θα τον είχα διορθώσει μία χαρά, χωρίς να πάρη κανέναν είδηση.

**

Είς τον διαγωνισμόν. Ο έξεταστής

—Γιό να διορθώης υπάλληλος τραπέζης, τί πρέπει να γνωρίζης;

—Τόν διοικητή.

**

Στην οικοδομή εργάζονται οι κτίσται. Ο αρχιμάστορας, άπ κάτω.

—Πόσοι είστε άπάνω;

—Έννέα.

—Κατεβήτε οι μισοί.

Επιτύμβιον Διαβάτα.

Έν τω κοιμητηρίω τούτω ύπάρχει τάφος

Έν τω τάφω φέρετρον

Έν τω φερέτρω ίερεις

Έν τω ίερει... βόσκα.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ ΟΚΤΩ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Η κόρησας Κλοτίλδη ντ' Αρμίν προς την Διδα 'Ισαβέλλα Σιβρύ, ήθοποιον

Παρίσι, Κυριακή, 12 'Ιουνίου.

«Δεσποινίς. Σας παρακαλώ να μην εκπλαγείτε που σας γράφω σήμερα, χωρίς ούτε να με ξέρετε ούτε να σας ξέρω... Σας ζητώ λοιπόν, πρώτα—πρώτα συγγνώμην—που σας άνησυχώ και σας πληροφορώ ότι οίτια είναι ο κόρης Μάξιμος ντ' Αρμίν, ο άνδρας μου και έρσστής σας.

Εδώ και δυο μερόνυχτα ο Μάξιμος δεν φάνηκε καθόλου... Είναι βέβαια ελεύθερος να κάνει ό,τι θέλει και δεν σκόπευα ποτέ να τον έλεγχο για κάθε του άπουσία, αλλά δεν μπορώ να σας κρύψω ότι πρώτη φορά ο κόρης λείπει δυο ολόκληρες μέρες χωρίς να έχω ένα δικαιολογητικό σημείωμά του και η σιωπή του αυτή με κάνει ν' άνησυχώ κάπως. Ο άνδρας μου έφυγε από το σπίτι την Παρασκευή το βράδυ και μου είπε πως θα πάη στην λέσχη. Σήμερα έχωμε Κυριακή βράδυ όμως και δεν έγύρισε ακόμη... Μήπως του συνέβη κανένα δυστύχημα; Έστειλα στην λέσχη και ρώτησα μήπως ξέρουν που είναι. Μου άπήνησαν πως δεν τον είδαν από την περασμένη Τετάρτη.

Καταλαβαίνετε τώρα, δεσποινίς, γιατί σας γράφω... Ήθελα, πριν άνακαταβή ή άστυνομία στο μυστήριο αυτό, να ρωτήσω κι' εσάς, που ίσως να ξέρετε που βρίσκεται ο άνδρας μου... Θά-χρει, νομίζω, την καλωσύνη να μου δώσετε κάθε σχετική πληροφορία, δεν είν' έτσι; Περιμένω και σας εύχαριστώ. Με άνε-ξικασία...

Κόρησας Κλοτίλδη ντ' Αρμίν.

Η δεσποινίς 'Ισαβέλλα Σιβρύ προς την κυρίαν κόρησας ντ' Αρμίν.

Παρίσι, Δευτέρα 13 'Ιουνίου.

«Κυρία, Έλαβα το πολύ ευγενικό γράμμα σας και λυπούμαι πολύ που δεν μπορώ να σας εύχαριστήσω άπαντώντας σ' ό,τι με έρωτάτε, γιατί έχω κι' εγώ να ιδώ τον κόρη Μάξιμο από την περασμένη Πέμπτη, πράγμα που με κάνει να ύποπτεύωμαι ότως έσεις μήπως του έτυχε δυστύχημα.

Δεν σας κρύβω, κυρία, ότι ή καλή ιδέα που είχατε να μου γράψετε με άνακούφισε κάπως και μ' έπρόλαβε από του να σας γράψω εγώ πρώτη... πράξες που θάμοιαζε κάπως με άναίδεια... Τί τα θέλετε όμως, κυρία, άσπώ τον κόρη και άνησυχώ γι' αυτόν όσο και σεις. Άς προσπαθήσωμε λοιπόν και οι δυο να μά-θουμε που βρίσκεται ο Μάξιμος και να κρατήσωμε ένήμερη των έρευνών μας ή μια την άλλη... Συμωνείτε; Με σεβασμό... 'Ισαβέλλα Σιβρύ».

Η κόρησας Κλοτίλδη ντ' Αρμίν προς την δεσποινίδα 'Ισα-βέλλα Σιβρύ.

Παρίσι, Τρίτη 14 'Ιουνίου.

«Δεσποινίς. Είμαι άπολύτως σύμφωνη μαζί σας. Η πρώτη από τις δυο μας που θάχη πληροφορίες για την τύχη του κόρητος ντ' Αρμίν, θα είναι ύποχρεωμένη να τις κοινοποιήση άμέσως στην άλλη. Είσαθε πολύ καλή και σας εύχαριστώ που θελήσατε να έ-νώσωμε τις προσπάθειές μας... Προς το παρόν, σας πληροφορώ ότι δεν έμαθα ακόμα τίποτε. Χωρίς κακία...

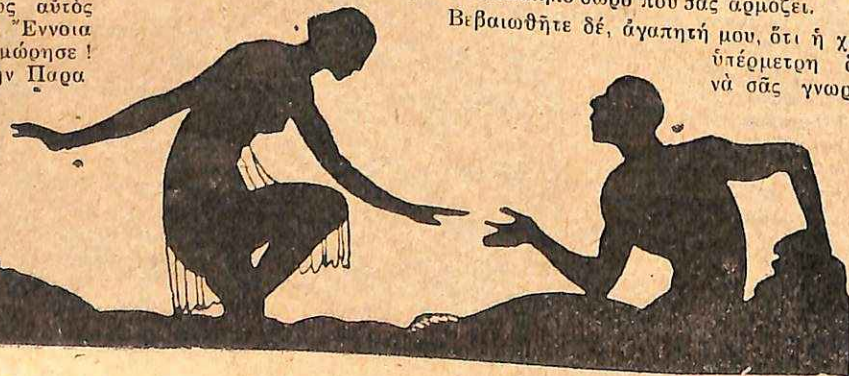
Κόρησας Κλοτίλδη ντ' Αρμίν.

Η δεσποινίς 'Ισαβέλλα Σιβρύ προς την κυρίαν κόρησας ντ' Αρμίν.

Παρίσι, Τετάρτη 15 'Ιουνίου.

«Άγαπητή κυρία, Έχω νέα! Ήσυχάστε, ο άνδρας σας εύ-ρέθηκε!.. Ένώ έμεις άνησυχούσαμε κι' εβάζαμε ένα σωρό κακά στο νου μας για την ζωή του, ο άπιστος αυτός μάς άπατούσε άμέσως και τις δυο. Έννοια σας όμως και ή Θεία Πρόνοια τον έτιμώρησε! 'Ιδού με λίγα λόγια ή ιστορία. Την Παρα-σκευή το βράδυ, όταν έφυγε από το σπίτι του, ο κύριος ντ' Αρμίν δεν έπληξε βέβαια στη λέσχη. Εύρηξε ένα φίλο του τον κύριο 'Ιούλιο Κλέρ, ο όποιος τον παρέσυρε στο προάστειο Μπέλ Βύ. Έκει, άνάμεσα

στοδρόνυμο δά-σος, ύπάρχει μια μικρή έπαυ-λιν κομψή και γοητευτική...

Μ. ΠΡΕΒΩ

Μια 'Ισπανίδα κυρία μαζί με δυο όρτια κορίτσια, τα κορίτσια της όπως λένε, μένει εκεί... Αυτό λοιπόν τα τρία τρυφερά πλά-σματα δέχονται τους άριστοκράτες μας που έρχουν λεπτά για πέ-ταγμα, μεταξύ των όποιων και ο κόρης Μάξιμος. Το δυστύχημα είναι ότι μόλις ο κόρης πήγε εκεί έπαθε κάποια καρδιακή προ-σβολή, έλαφρά εύτυχώς και τώρα νοσηλεύεται από το Σάββατο στην έπαυλη των 'Ισπανίδων. Ο κύριος Κλέρ που δεν τον έγκα-τέλειψε ούτε στιγμή, δεν τολμούσε βέβαια να γράψη σ' εσάς φο-βούμενος ένα σκάνδαλο κι' έγραψε χθές σ' έμένα. Σύμφωνα με τις... συμφωνίες μας σας σάς ειδοποιώ.

... Φαντάζομαι τώρα, κυρία κόρησας, ή πρώτη σας επιθυμία θάη να τρέξετε στο Μπέλ Βύ και γι' αυτό θέλω να σας προλά-βω από του να κάνετε μια άτρονησσία. Μη πάτε σεις. Άφήστέ με να πάω εγώ. Δεν είναι σωστό σεις, μια καθώς πρέπει κυρία της άριστοκρατίας να μπερδευθήτε μ' αυτές τις 'Ισπανίδες... Ά-φήσατε σε μένα αυτή την φροντίδα και μένεται άπολύτως ήσυχη. Θά κατορθώσω άν μου το έπιτρέψετε, έως αύριο το πρωί να βρίσκεται κοντά σας ο άνδρας σας. Λόγω του επαγγέλματός μου, ξέρω πολύ καλά εγώ να τακτοποιήσω μια όμορφη θειτρική σκηνή χωρίς φασαρίες και σκάνδαλα. Θά τις βρίσω θεατρικά... και θα τους πάρω με τρόπο τον κόρη Μάξιμο. Περιμένω λοιπόν διαταγές σας, άγαπητή κυρία για να ενεργήσω και σας παρακαλώ να δεχθήτε την έκφραση των καλλίτερων αισθημάτων μου.

Δική σας 'Ισαβέλλα Σιβρύ».

Η κόρησας Κλοτίλδη ντ' Αρμίν προς την δεσποινίδα 'Ισα-βέλλα Σιβρύ.

Παρίσι, Τετάρτη 15 'Ιουνίου, βράδυ

«Άγαπητή δεσποινίς. Έλαβα το παρήγορο γράμμα σας και σας εύχαριστώ που φανήκατε τόσο πιστή στις συμφωνίες μας. Έχω έμπιστοσύνη στην συμμαχία σας και σας έπιτρέπω με την καρδιά μου να φροντίσετε σεις για όλα. Έχετε δικήν που φαντά-ζεσθε ότι εγώ δεν θα τα έκασταφερνα άθόρυβα μ' αυτές τις 'Ι-σπανίδες και βασίζομαι σε σας που είσαθε μια πολύ καλή ήθο-ποιός. Σας εύχαριστώ. Άφροσιωμένη σας.

Κόρησας Κλοτίλδη ντ' Αρμίν.

Η δεσποινίς 'Ισαβέλλα Σιβρύ προς την κυρίαν κόρησας ντ' Αρμίν.

Παρίσι, Πέμπτη 16 'Ιουνίου, πρωί.

«Άγαπητή κυρία. Έλπίζω πρίν λάβετε το γράμμα μου αυτό ναχάτε λάβει κι' όλας τον άνδρα σας. Είμαι εύχαριστημένη που μου έδóθηκε ή εύκαιρία να σας έξυπηρετήσω. Εύχομαι, άγαπητή μου κυρία, περαστικά. Πάντοτε δική σας.

'Ισαβέλλα Σιβρύ».

Η κόρησας Κλοτίλδη ντ' Αρμίν προς την δεσποινίδα 'Ισα-βέλλα Σιβρύ.

Παρίσι, Πέμπτη 16 'Ιουνίου, βράδυ.

«Άγαπητή μου δεσποινίς. Όλα πάνε καλά... Έλαβα το πρωί τον... άνδρα μου που είχατε την καλωσύνη να μου τον σταέ-λετε με το αυτοκίνητό σας. Δεν του έκανα έννοείται καμμία σκηνή για την άπιστία του, από φόβο μήπως πειραχθή πάλι ή καρδιά του. Σας εύχαριστώ θερμά για την διάκριση, την ευγένεια και την ά-φοσίωση που έδειξατε. Μια τέτοια ευγενική συμπεριφορά ξέρω πολύ καλά ότι δεν μπορεί να πληρωθή παρά με μια μεγάλη φι-λία. Γι' αυτό θάρθω αύριο το πρωί με την άδειά σας βέβαια στο σπίτι σας για να σας την προσφέρω, την ειλικρινή φιλία μου, το μόνο κατάλληλο δώρο που σας άρμόζει.

Βεβαιωθείτε δέ, άγαπητή μου, ότι ή χαρά μου θάη να ύπέρμετρη όταν μπορέσω, να σας γνωρίσω από κον-τά και να σας έκφρά-σω την συμ-πάθειά μου. Αύριο λοιπόν. Πιστή φίλη σας. Κόρησ-ας ντ' Αρ-μίν.

Μ. ΠΡΕΒΩ

ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΟΝ

ΕΙΔΥΛΙΟΝ

Γυναίκα φωνή. Έμπρός! Έχει ο κύριος Μαυρίκιος του οίκου Γκαμπιγιάρ;

Άνδρ. φωνή.—Όχι, δεσποι-νίς... Δεν είμαι ο κ. Μαυρίκιος ούτε έχω σχέση με τον οίκο Γκαμπιγιάρ... και λυπούμαι πολύ.

Γυν. φωνή.—Γιατί λυπά-σθε;

Άνδρ. φωνή.—Γιατί δεν ξέρετε πόσο εύχαριστο είναι να σας καλή στο τηλέφωνο μια νέα κι' όμορφη γυναίκα.

Γυν. φωνή.—Νέα κι' όμ-μορφη... Πώς το ξέρετε;

Άνδρ. φωνή.—Η μεταλλι-κή φωνή σας, ή τόσο έάστε-ρη, τόσα φρέσκια με κάνουν να το μαντέψω. Είναι σάν να σας βλέπω.

Γυν. φωνή.—Άλήθεια;

Άνδρ. φωνή.—Σας όρκίζο-ζομαι.

Γυν. φωνή.—Καλά σας πι-στεύω! Τότε περιγράψτέ με.

Άνδρ. φωνή.—Είσαθε σάν την γυναίκα των όνείρων μου. Δηλαδή λευκή, χαριτωμένη και ξανθεία. Δεν είναι έτσι;

Γυν. φωνή.—Ακριβώς,

Άνδρ. φωνή.—Και σεις πώς με βλέπετε;

Γυν. φωνή.—Σάν τον σύζυγο των όνείρων μου. Ψηλό, μελα-χροινό, λίγο παχουλούτσικο. Χωρίστρα στη μέση και γυαλιά μαύ-ρους γύρους. Το έπένεχα.

Άνδρ. φωνή.—Η άκριβής φωτογραφία μου, δεσποινίς.

Γυν. φωνή.—Στά σοβαρά.

Άνδρ. φωνή.—Σοβαρώτατα.

Γυν. φωνή.—Μπορώ να μάθω τώρα πώς όνομάζεσθε;

Άνδρ. φωνή.—Κλαύδιος Λατούρ, είκοσι όκτώ έτών, διπλωμα-τούχος αρχιτέκτων, 'Ωτείγ 41—07.

Γυν. φωνή.—Κι' εγώ; 'Ελένη Μπαρμπουέν, δέκα έννέα έτών, άνευ επαγγέλματος, Πασού 09—74.

Άνδρ. φωνή.—(Διακοπτόμένη). Μήπως είσαθε ή κόρη...

Γυν. φωνή.—Ναί, ή κόρη του μεγάλου τραπεζίτου.

Άνδρ. φωνή.—(μιοσπινγμένη)—'Αδύνατον! Δεν ξέρω πώς να δικαιολογηθώ για την άπρέπιά μου.

Γυν. φωνή.—Υπάρχει κάποια λύσις.

Άνδρ. φωνή.—Άλήθειαι... Θά σας ήμουν ευγνώμων άν μου την λέγατε.

Γυν. φωνή.—Ζητήστε με από τον πατέρα μου σε γάμο.

Άνδρ. φωνή.—Εγώ να τολμήσω τέτοιο πράγμα;

Γυν. φωνή.—Γιατί όχι; Κομψή, χαριτωμένη, πολύ ξανθεία αυτό δεν είναι το ιδανικό σας;

Άνδρ. φωνή.—Ξεχνάτε πως είμαι ένας φτωχός;

Γυν. φωνή.—Τί σχέση έχει; Τα έκατομύριά μου μου έπι-τρέπουν να κάνω την έκλογή μου.

Άνδρ. φωνή.—'Αλλά δεν με είδατε ποτέ!

Γυν. φωνή.—Σας φαντάζομαι. Αυτό είναι το καλλίτερο. Δοι-πόν, συμφωνώ; Σ' ένα μήνα θάρθετε να μιλήσετε του πατέρα.

Άνδρ. φωνή.—'Ε'Αλλά... δεσποινίς...

Γυν. φωνή.—'Αλλά δεν χωρεί... Σας περιμένω. (Η δεσποινίς Μπαρμπουέν κρεμάει το άκουστικό).

Άνδρ. φωνή.—Θεέ μου μου, τί περιπέτεια πάλι αυτή!

ΕΙΚΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Δυο μήνες άργότερα, σ' ένα μεγαλοπρεπές μέγαρο. Η δίσ Μπαρμπουέν, την ίδια μέρα έγινε κα Λατούρ).

Έλένη.—Πόσο με διασκεδάει ή ζωή. Όταν σκέπτομαι πως δυο μήνες πρίν δεν είχαμε δη ποτέ ο ένας τον άλλον. Μ' άγαπάς, Κλαύδιε;

Κλαύδιος.—'Αν σ' άγαπώ;

ΠΑΝΘΕΟΝ

Λευκή, ξανθεία, χαριτωμένη.

Έλένη.—Σε πιστεύω. 'Ακού-σε λοιπόν, αυτό που θα σου πώ. Κλαύδιος (άνήσυχος).—Τί τρέ-χει άγαπημένη μου;

Έλένη.—Την ήμέρα που πρω-τοανταμωθήκαμε στο τηλέφωνο με κατέκτησε ή φωνή σου, ή τό-σο γοητευτική, χαδιάρα κι' ό-μως τόσο έπιβλητική!.. Κυριολε-κτικώς έρωτοχτυπήθηκα. Για να είμαι λοιπόν, βεβαία πως δεν θα μου ξεφύγης, σου είτα ψέμμα τά-πως ήμουν σάν την γυναίκα των όνείρων σου χαριτωμένη και πο-λή κομψή.

Κλαύδιος.—Κι' όμως.

Έλένη.—'Εάν ή έβλεπες έ-κείνη τη στιγμή, θα μ' εύρισκες πολύ διαφορετική! μια μικρή με-λαχροινή, παχουλή, όλοστρογγυλή σάν κουλούρα.

Κλαύδιος.—Δεν είναι δυνα-τόν!..

Έλένη.—Δεν το πιστεύεις. Κι' όμως είναι αλήθεια. Πήρα την άπόφαση να γίνω όπως με όνειρευόσουν. Σ' όλο αυτό το διάστημα έκανα ό,τι ήταν δυνατόν για να σε εύχαριστήσω... άτμό-λουτρα, μασσάζ, δρόμο, δίαιτα και θά το πιστέψης;μπουκιά κρέας

δεν έβαλα στο στόμα μου.

Κλαύδιος.—Την καυμένη!..

(Μικρή σιωπή. Ο ένας κυττάζει τον άλλον στα μάτια. 'Επειτα ή νέα γυναίκα εξακολουθεί)

Έλένη.—'Ο 'κουρέας μου άνέλαβε να με κάνη ξανθεία.

Κλαύδιος.—Την καυμένη!.. 'Εάν τόξερα!.. 'ΑΛΛ' ήλθε τώρα κι' ή σειρά μου να σου πώ την αλήθεια! Κοντοστεκέται ξεροκα-ταπίνε!

Έλένη.—Μήπως; δεν είσαι διπλωματούχος αρχιτέκτων;

Κλαύδιος.—Δεν πρόκειται γι' αυτό. Την ήμέρα που σου μίλη-σα στο τηλέφωνο δεν ήμουν, ούτε ψηλός, ούτε μελαχροινός, ούτε παχουλούτσικο. Μέσου άναστήμ-τος, ξερακιανός σάν τσίρος, είχα μαλλια ξανθεία σάν στάχυα, ούτε χωρίστρα είχα στη μέση ούτε και φορούσα γυαλιά.

Έλένη.—Αστειεύσθε ή μιλάτε σοβαρά;

Κλαύδιος.—Σοβαρώτατα μάλιστα. Παρακινωμένος άπ' την ιδέα να σου άρέσω μεταμορφώθηκα τελείως. Ένα μήνα ολόκλη-ρο έζησα τη ζωή γουρουνιού, που ο μόνος προσορισμός του είναι να παχύνη. Κοιμάμουνα χωρίς, σηκώνόμουνα άργά, δεν τ' κου-νούσα άπ' το σπίτι, έρωγα άμυδρή και κτεβαζα την ήμέρα δέ-κα έως δώδεκα όκάδες μπύρα.

Έλένη (συγκινημένη).—Καυμένη μου!

Κλαύδιος.—'Επειτα πήγα σιόν τσαγγάρι μου ο όποιος κατώρ-θωσε να με κάνη έξήμισυ πόντους ψηλότερο. Μα γιατί είσαι σκε-πτική, άγαπη μου;

Έλένη.—Σκέπτομαι... σκέπτομαι πως ότως ήσουν θά ήσουν πολύ χαριτωμένος.

Κλαύδιος.—Κι' άλλες μου το είπαν.

Έλένη (σοβαρά).—Δεν είχαμ' άδικο.

Κλαύδιος.—Τό λες σοβαρά, άγάπη μου; 'Εάν τό λες σοβαρά θά σου ζητούσα...

Έλένη.—Θά μου ζητούσες;

Κλαύδιος.—Χμ.

Έλένη.—Τί θα μου ζητούσες;

Κλαύδιος.—Νά βγάλω τα τακούνια μου π' ύμ' ένοχλούν (Βγάζει τα τακούνια του)

Έλένη.—'Ονειρορολεις, χουσε μου άνδρούλη;

Κλαύδιος.—'Οχι σκέπτομαι πως κι' εσύ μελαχροινή, παχου-λούτσικη, θά ήσουν πιό χαριτωμένη.

Έλένη.—'Αλήθεια... αλήθεια... 'Αχ! άν είμουν βεβαίαι!..

Κλαύδιος.—Τί θα έκανες, χρυσό μου;

(Στην άρχή διατάζει κι' έπειτα κυττάζοντάς τον κατάματα).

Έλένη.—Θά παράγγελα ένα μπιφτέκι!

ΖΑΝ ΜΠΟΝΩ

ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Έγινε μια τρομακτική έκρηξη

Τό έπεισόδιο πού σ'ας διηγούμαι παρακάτω άπετέλεσε τη καλύτερη έπιτυχία μου κατό τώ διάστημα της άστυνομικής μου σταδιοδρομίας, αλλά τό άποδίδω μάλλον στήν τύχη παρό στήν άτομική μου ικανότητα.

Ένας γερομανός συνάδελφός μου γράφει σ'ένα του βιβλίο τών τρόπω με τόν όποίο ένας άπεμονωμένος κατάδικος, με δύο φύλακες πού τόν επέβλεπαν μέρα και νύχτα, κατώρθωσε νά συνεννοήται με τούς έξω συντρόφους του. Τό μόνο πρόσωπο με τό όποιο τού επέτρεπαν νά μιλή ήταν ή γυναίκα του και πάντα μπροστά σούς φύλακες. Έστερα από λίγο καιρό άνεκαλύφθη από τούς ειδικούς ντετεκτίβς της φυλακής πώς κατά την διάρκεια τών έπισκέψεων γι νόταν μιά μυστική, μιά συστηματική συνεννόηση. Η γυναίκα παρουσιαζόταν πάντα μ' ένα μάλλινον που λόβερ, κεντημένο στό στήθος με σημεία τού τηλεγράφου Μόρς. Ήταν άρχε τη μιά ματιά τού καταδίκου γιά νά διαβάση σ'έ κείνω τά σημεία δλόκληρα όνόματα, φράσεις, λέξεις....

Ένας άλλος έγκληματίας ήταν πιό έπιδέξιος άκόμη. Η οικογένεια του τού έστελνε κάθε μέρα τό φαγητό του, τό όποϊον πρίν νά τού δοθή έζητάζετο λεπτομερώς από τούς δεσμοφύλακες. Μάταιη έρευνα! Έστερα από λίγο καιρό άνεκαλύφθη πώς τό φαγητό εκείνο άποτελοΰσε δλόκληρο συνθηματικό κώδικα σύμφωνα με τόν όποϊον συνεννοείτο θανάσια ό κατάδικος γιά ό,τι συνέβαινε έξω από τίς φυλακές.

Τό γαρνίρισμα μ' ένα ώρισμένο είδος χόρτων έσήμαινε π. χ. πώς ένας από τούς συντρόφους της συμμορίας έφονεύθη και συνεπώς ό κατάδικος μπορούσε νά ρίξη όλες τίς ευθύνες τού έγκλήματος στόν σκοτωμένο. Έστερα, ένα πορτοκάλι τού άνήγγειλε πώς είχε άνακαλυφθή ένα σπουδαίο ντοκουμέντο.

Τό έπεισόδιο πού θά διηγηθώ διελευκάνθη άκριβώς σύμφω να με τά μυστηριώδη μέσα πού μεταχειρίζονται οι κατάδικοι γιά νά έπικοινωνούν με τό έξωτερικό της φυλακής.

Ό ήρωας τού έπεισοδίου ήταν γνωστός στόν έγκληματικό ύπόκοσμο με τ' όνομα «Ποντικός».

Ό Ποντικός λοιπόν, αυτή τη φορά, είχε όργανώσει ένα τολμηρό «κόλπο», έναντίον ενός αεροπλάνου πού μετέφερε ένα πολύτιμο φορτίο προοριζόμενο γιά τή «Διεθνή Τράπεζα». Οι συμμορίτες είχαν κατορθώσει νά άρπάξουν ένα κιβωτίδιο γεμάτο από χρυσές ράβδους, αλλά άποδείξεις έναντίον τού «κακούργου» δέν ύπήρχαν. Η άστυνομία τότε έσκέφθη ένα πολύ άποτελεσματικό μέσον. Ένψ ό «Ποντικός» βρισκόταν στό κελλί της φυλακής και κάθε μέρα τόν υπέβαλαν σ' έξαντλητικές άνακρίσεις, χωρίς όμως κανένα άποτέλεσμα, μιά μέρα έφωτίσαν στό ίδιο κελλί έναν κατάδικο πού δέν ήταν άλλος από έναν έμπιστον της άστυνομίας.

Έστερα από λίγες ημέρες οι δύο.. κατάδικοι έγιναν φίλοι κι ό «Ποντικός» τού είχε μαρτυρήσει όλη τη δράση του.

Μού τά είπε όλα! είπε ό άστυνομικός. Τό κιβωτίδιο με τίς χρυσές βέργες εινε κρυμμένο σ' ένα σπιτάκι της όδου Πουα-τος της συμμορίας. Αυτός όμως τώρα δέν εινε εκεί και τό δωμάτιο ειναι κενό. Μόλις πήρα αυτή τη πληροφορία, μ' ένα πήδημα βρέθηκα στό γραφείο μου κι άμέσως διάλεξα μερικούς άστυνομικούς γιά νά με βοηθήσουν στήν έρευνα.

Τή στιγμή όμως εκείνη θυμήθηκα πώς είχα μιά συνάντευση με τόν καθηγητή της έγκληματολογίας Μουντιέ και πράγματι δέν άργησε νά έλθω στό γραφείο μου άκολουθούμενος από μερικούς μαθητάς του, σούς όποιους θελε νά δείξη κάθε συλλογή έγκληματολογική πού ύπήρχε στό άστυνομικό κτήσισμα.

Έγώ όμως έζήτησα την άδεια νά φύγω, άλλ' εκείνος έπέμενε και υπεχώρησα. Φυσώντας και ξεφυσώντας από θυμό ώδήγησα τόν καθηγητή και τούς μαθητάς του στήν κεντρική αίθουσα και ύστερα σέ τρείς άλλες μικρότερες.

Ίδού, είπα, έδώ ειναι τά προπλάσματα τών έγκληματιών, έδώ ειναι τά όλλα πού μεταχειρίζονται οι άναρχικοί γιά τίς άποπειρες δολοφονιών και σ' αυτή τη τρίτη μικρή αίθουσα ύπάρχουν όλα τά μέσα πού μεταχειρίζονται οι έγκληματίες γιά τίς διαρρήξεις, κλοπές, δολοφονίες. Τώρα, μείνετε έδώ όσο θέλετε, γιατί έγώ δέν μπορώ νά παρμείνω περισσότερο....

Σέ λίγες στιγμές πήδησα σ' ένα αυτοκίνητο. Φθάσαμε στήν όδό Πουατού 20. Μπροστά μας άντικρύσαμε ένα παλιό σπίτι με κακή φήμη.

Ανεβήκαμε ως τό τρίτο πάτωμα, παραβιάσαμε μιά πόρτα και μπήκαμε σ' ένα δωμάτιο μισοάδειο. Σέ μία γωνιά ται μέσα σ' αυτή ένα σχοινί, τό όποϊο έρχοίμενε νά κρτάει δέ-τό χέρι γιά νά τό τραβήξω έξω... Όχι... μιά ξαφνική ιδέα με σταμάτησε γιατί τη στιγμή εκείνη θυμήθηκα κάτι πού είχα ιδή στήν αίθουσα τών έγκληματολογικών συλλογών. Μιά δόλοκληρη σειρά από κιβωτίδια πού δέν ήταν άλλο από έκρηκτικά ταχυδρομικά δέματα κατάλληλα γιά δύναμειτικές άπόπειρες. Πολλά από εκείνα έμοιαζαν με τό κιβωτίδιο πού έβλεπα τώρα μπροστά μου μέσα στή σόμπα, πράγμα τό όποϊα άμέσως μου έδωκε μύηση με σειρά ιδεών. Γύρισα σούς βοηθούς μου και είπα ότι έπρεπε νά έκρηκτικό μηχανήμα και διάταξα έναν νά τρέξη στό πλησιέστερο άστυνομικό τμήμα και πάρη δυό βόμβες έναντίον της πυρκαϊδας. Τεφρόθη με προσοχή στό διπλανό δωμάτιο και τότε διάτρεξα νά όποϊαν έτραυματίσθησαν ευτυχώς έλάχιστοι, μεταξύ τών όποιων και έγώ. Όταν άνοίχθηκε τό κιβωτίδιο, είδαμε ότι έπρόκειτο γιά ένα πραγματικό μηχανήμα τού θανάτου. Οι έφημερίδες έγραψαν ότι έσκοτώθηκα και οι συμμορίτες τού «Ποντικού» έθαύμασαν γιά μιά φορά άκόμη την δυνάμεική του άρχηγού των. Και πράγματι, ό Ποντικός είχε ενεργήσει με δισβολική προσεκτικότητα. Κατάλαβε από την όδό Πουατού, γιά νά βρη τό θάνατό. Έγώ όμως, πού με νόμιζαν έτοιμοθάνατο στό νοσοκομείο, δέν έλειψα ούτε λεπτό από τού νά φει τό κιβωτίδιο με τίς χρυσές ράβδους. Πράγματι ύστερα από μιά και τόν τόπο όπου οι συμμορίτες θά μετέφεραν τό κιβωτίδιο γιά νά δλους. Έτσι ή έπίσκεψη τού καθηγητού με είχε σώσει. Γιατί με έκανε νά ιδώ τά έκρηκτικά μηχανήματα νά ύποπτευθουν και νά ενεργήσω όπως ένήργησα.

Ο. ΛΕΠΙΝΕ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η επανάστασις μάλιστα στό Παρίσι.. Ένώ ή σφαγή έξακολουθεί, δυό νέοι ή Φλώρα Μεροσρό και ό Ιππότης Πασσαβάν κοντά στήν Γέφυρα κύτταξε τόν όγλο πού διαπρόκειτο τό πτώμα τού Άρμινιάκ, όταν τόν έπλησίασε ένας άνθρωπος πού έκουβε τό πρόσωπό του, ό όποιος, άφού τού υπενθύμισε ότι έπρεπε νά εκδικηθή τόν Γιάννην Άταόμητον κι τήν Ίσαμπώ, πού έδηλητηρίασαν την άγαπημένην του Ροζέλις, τού είπε σέ ποιά μέρος μπορούσε νά τόν ζητήσει, έπλησίασε και τόν συνζάει κι' άπεμακρύνθη, ένώ ή Ίσαμπώ διάτασε νά τήν πάνε πρὸς τόν Σηκουάνα, όπου διεδραματίζοντο τραγικά σηνά. Η τρελλή κυρά Σομπερνόν, ή μητέρα της Φλώρας, άρχισε νά καλή τόν κόσμο νά σκοτώσουν την νέαν και σέ λίγο ένα πλήθος δολοφόνων άρχισαν νά περικυκλώνουν την Φλώραν και την άκόλουθό της γορή Σιμόνη. Ό Δουξ της Βουργώνης έπικειρεί νά επέμβη, άλλ' ή Ίσαμπώ τόν έμποδίζει και στέλλει τόν άκόλουθό της Σακραμάν νά βοηθήση τούς δολοφόνους. Ό Μίλον Ντέ Ταλαζάρ σπεύδει πρὸς βοήθειαν της άγαπημένης του. Ένώ ό Ταλαζάρ κλονίζεται πρὸ τού όγκου τών έπιτιμειμένων σπεύδει πρὸς βοήθειαν τού ό Πασσαβάν με τόν Μπραγκαγιόν και άμυνόμενοι όλοι όχυρώνονται στόν πύργο Γκαγιάρ όπου αλχημιστοί τών άκόλουθό της Ίσαμπώ Σακραμάν. Ένώ προσπαθούν νά διαφύγουν από μιά πλευρά τού πύργου πού βοάσκετε πρὸς τόν ποταμό εμφανίζεται ό Μεροσρό με μιά βάρκα στήν όποϊαν έπιβιβάζονται όλοι και πγαίνουσι στό σπίτι τού έμπορού. Ό Μεροσρό αντί νά τούς εύχαριστήση γιά τή σωτηρία της κόρης του τούς φέρεται ψυχρά, πρὸς τούς τρεις άνδρες νά φύγουν δισαρεστημένοι. Απομακρυνόμενοι συναντῶν τόν δούκα της Βουργώνης και τήν Ίσαμπώ. Τους παρακαλοϋν χωρίς νά γίνουν αντίληπτοι—και οι τρεις κατ' άρχάς, μόνοι ό Πασσαβάν κατόπιν—μέσα εις τόν κήπο τών άνακτόρων όπου τούς άκούει νά σκεδιάζουν την έξόντωση τού βασιλέως μέζι της στιγμής πού ό τελευταίος εμφανίζεται ξαφνικά άκούει τας συζητήσεις των και διατάσσει τούς σωματοφύλακας του νά άπολλίσουν τόν δούκα. Άναθετή κατόπιν στόν Πασσαβάν νά οδηγήση την Ίσαμπώ ως κραιομένη γίνη έραστής της και ένὸς εκείνος φεύγει άρνούμενος πέρφει από μιά μυστική καταπακτή σ' ένα υπόγειο όπου ή Ίσαμπώ διατάσσει νά τόν θάσουν ζωντανό. Ό Μεροσρό προτείνει στόν άλήτη Ναρκωά νά δολοφονήση τόν Ταλαζάρ. Ό Σακραμάν νομιζοντας ότι ό Πασσαβάν έχει σκοτώδη κατά την πτώση του άναθετή σε δυό άνδρούς του νά ρίξουν τό πτώμα τού Ιππότου στό ποτάμι. Ό Πασσαβάν πού δέν έχει πείθαν τοιοκώταται τούς δυό κακούργους οι όποιοι φεύγουν πανικόβλητοι και συναντῶν κατόπιν τούς συντρόφους του και τόν Ναρκωά με τούς όποιους ζετάρει την κατάστασή τους.

(Συνέχειο)

Έχομε νά πολεμήσωμε έναντίον της βασιλίσσης, έναντίον τού δουκό, έναντίον τών παγίδων, τών κεραυνών, της θυέλλης, έναντίον τέλους όλων τών δυνάμεων πού μπορούν νά μας ρίξουν σ'ά χέρια τών δημιών. Βρισκόμαστε στήν άνάγκη νά έχωμε στό πλάι μας έναν άνθρωπο έξυπνο, ικανό νά τά καταλαβαίνει όλα, ένα δυνατό χέρι, κατάλληλο γιά κάθε τι και έν άνάγκη νά πάρη τό κτύπημα πού θά προορίζεται γιά μας. Όλα αυτά τά συγκεντρώνω γιά μένα ό Μπραγκαγιόν. Έσείς όμως δέν έχετε έναν τέτοιο.

—Λέτε ; ρώτησε ό Ταλαζάρ μη συμφωνών.

—Είμαι βέβαιος, είπε ό Πασσαβάν σοβαρά, κάνοντας συγκρόνους ένα νεύμα στόν Ναρκωά, ό όποιος σηκώθηκε άμέσως, ήρθε και στάθηκε μπροστά.

—Εάν θέλετε κυρίε, είπε, θά είμαι γιά σάς ό άνθρωπος, γιά τόν όποϊον μιλά ό Ιππότης.

—Συμφωνείς νά γίνης άκόλουθός μου ;

—Μού σώσατε την ζωή. Νομίζω πώς σάς είπα ότι ό Ρομπέν Ναρκωά δέν ξεχνά ποτέ ούτε μιά βρισιά, αλλά ούτε και μιά καλωσύνη.

—Αλλά, έκανε διστακτικός ό Ταλαζάρ δέν είμαι πλούσιος

και άν ζητάς όμοιές...

—Άσυλο, τροφή και νά ντύνωμε άνθρωπινά, τόν διέκοψε ό Ρομπέν Ναρκωά. Είμαι πολύ άπαιτητικός ;.. Σας λέγω επίσης πώς άν χαμιά φορά τά οικονομικά σας δέν πάνε καλά, θά μείνω κι' έγώ νηστικός μαζί σας. Με παίρνετε λοιπόν, κύριε;

—Σέ παίρνω κι' άπ' αυτή την στιγμή μάλιστα είσαι μέλος της οικογενείας μου.

—Ζήτω ή χαρά ! Θα δήτε, κύριε, πώς δέν θά μετανοιώσετε ποτέ γι' αυτό.

—Τώρα πού εισθε σύμφωνοι επενέβη ό Πασσαβάν, θά μ'ας πής γιατί έφυγες από την ύπηρεσία τού Γιάννη της Βουργώνης και γιατί θέλει νά σέ κρεμάση.

—Αυτό σκόπευα νά κάνω κύριε.

—Θά μ'ας πής επίσης τό όνομα τού άνθρώπου πού σέ πλήρωσε γιά νά δολοφονήσης τόν Ντέ Ταλαζάρ.

—Αν δέν σάς τό είπα ακόμα είναι γιατί δέν ήμουν ακόμα στήν ύπηρεσία σας, κύριοι, έδήλωσε σοβαρά ό Ναρκωά, τά α δ' όμως θά σάς τό πώ άμέσως.

X I

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΝΤΕ ΣΟΜΠΕΡΝΟΝ

Ό Πασσαβάν έπεδοκίμασε μ' ένα χαμόγελο και είπε:

—Γέμισε τό ποτήρι σου και μίλα.

Και σκεδόν άνήσυχος πρόσθεσε:

—Έλπιζω όμως πώς δέν θά χρειασθής πολλήν ώρα.

Ό Ρομπέν Ναρκωά γέμισε έως έπάνω τό ποτήρι του και φάνηκε νά συγκεντρώνη τίς σκέψεις του. Τό συνήθως ευθύμο και άπαθές πρόσωπό του, είχε γίνει άπότομο, σκοτεινό και σοβαρό.

Τήν στιγμή πού έσομαζόσαν ν' άρχισή την άφήγησή του ή τζαμένια πόρτα τού ξενοδοχείου άνοιξε σιγά και έμφανίσθηκε ή τρελλή. Η φτωχή γυναίκα δέν ήταν τώρα έξαγριωμένη όπως τότε πού προκαλοΰσε τό πλήθος έναντίον της Φλώρας, αλλά μιά ταπεινή δειλή και συντετριμμένη ύπασξις της όποιας τά άπλανή ματία κοι τό λεπτά χαράκτιστικά έδειχναν μιάν άτέλειωτη καλωσύνη.

Με τραγουδιστή, γλυκειά φωνή, σαν μύθημα πού τό ήξερε άπ' έξω άρχισε.

—Γιά τό Θεό, λίγο ψωμί στή φτωχή ζητιάνα.

Τήν ίδια στιγμή ό Τριμπώ πεταχθηκε άπ' τη θέση του έτρεξε κοντά της κι' άρπάζοντας την από τό χέρι την έπρωξε πρὸς την πόρτα.

—Έξω άπ' έδώ τρελλή, έξω ! φώναξε, σου έχω άπαγορεύσει νά ένοχλῃς τούς πελάτες.

Η τρελλή έκουψε με τό χέρι τό πρόσωπο σαν τό μικρά παιδιά πού φοβούνται τό μητρικό ξύλο. Έν τούτοις ό Τριμπώ δέν τήν έδειρε, την τρέβουσε μόνον έξω, βλέποντας πώς δέν έβγαине μόνη της.

Απότομα ό Ναρκωά σηκώθηκε και μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά στόν Τριμπώ.

—Άφησε αυτή την γυναίκα μιάρμπα Τριμπώ, είπε έπιτακτικά.

Ό καταστηματαρχής τόν κύτταξε προσεκτικά.

—Κάνε την δουλειά σου, φίλε...

—Αυτό κάνω, είπε ψυχρά ό Ρομπέν, κτυπώντας με τό δάκτυλό του τό χέρι τού Τριμπώ πού κρατοΰσε την τρελλή.

Τά δάκρυα τού αλήτου ήσαν τόσο ξερά και δυνατά, ώστε ό ξενοδόχος έκανε μιά γκριμάτσα πόνου και άφηκε άμέσως την τρελλή.

—Κάνε μου την εύχαρίστηση νά ξαναγυρίσης στίς κατσαρόλες σου, είπε άπειλητικά ό Ναρκωά. Και πρόσθεξε καλά τί θά σου πώ. Αν ξαναπαρουσιαστής χωρίς νά σέ φωνάξουν θά σέ πνίξω. Κατάλαβε;

Ο τόνος και το βλέμμα του Ναρκού ήταν τόσο άγριο, που ο Τριμπώ αισθάνθηκε τα γόνατά του να λυγίζουν και έριξε ένα παρακλητικό βλέμμα στον Πασσαβάν. Αλλά εκείνος άρκεσθηκε να σηκώσει αδιάφορος τους ώμους του.

Βλέποντας αυτό ο Τριμπώ κατευθύνθηκε στην κουζίνα παρακαλώντας όλους τους άγιους να τον βοηθήσουν.

Η τρελλή, συνηθισμένη στις βρισιές και στα κτυπήματα, δεν κατάλαβε παρά ένα πράγμα. Πώς δεν την έδεσαν. Και βλέποντας την πόρτα του πανδοχείου ανοικτή ξαναμπήκε και επανέλαβε με την γλυκερά και τραγουδιστή φωνή της:

—Για το Θεό, λίγο ψωμί στην φτωχή ζητιάνη.

Ο Ρομπέν που φαινόταν βαθεία συγκινημένος άρπαξε το σακκούλακι με τα χρήματα που είχε αφήσει στο τραπέζι και το έδωσε στην τρελλή.

—Λάβετε κυρία, είπε με σεβασμό. Μ' αυτό έδω θα έχετε ψωμί, κρασί και ένα σωρό άλλα πράγματα για αρκετούς μήνες.

Η τρελλή κύταξε το σακκούλακι, το κουδούνισε πολλές φορές στα χέρια της, διασκεδάζοντας και με ύψος αδιάφορο το έβαλε στην τσέπη της. Κατόπιν για τρίτη φορά επανέλαβε:

—Για το Θεό, λίγο ψωμί στην φτωχή ζητιάνη.

Τα βλέμματά της έπεσαν λαίμαργα στα πιάτα με τα γλυκίσματα που ήταν στο τραπέζι.

Ο Ναρκού είδε τη ματιά της και παίρνοντας το περιεχόμενο ενός πιάτου το άδειασε στην τσέπη της. Η τρελλή άρπαξε ένα κομμάτι από την τσέπη της και φέροντας το στο πεινασμένο στόμα της είπε, αφού έκανε μία υπόκλιση:

—Ο Θεός να σάς το ανταποδώσει, καλέ μου κύριε.

Και ευχαριστημένη που την έλεσαν γύρισε να φύγει χωρίς να χρειασθεί να της το ειπουν. Με ένα πήδημα, που έκανε ο Ρομπέν με τα πελώρια πόδια του, την έφθασε, την έπιασε από το χέρι και την ωδήγησε έξω όπως κάνουν στα μικρά παιδιά.

Όταν η τρελλή χάθηκε στο βάθος του δρόμου ξαναγύρισε στο πανδοχείο και έκλεισε προσεκτικά την πόρτα.

—Με συγχωρήτε, κύριοι, είτε που έψαχα για μία στιγμή τον σεβασμό που ένας καλός υπηρέτης οφείλει στους κυρίους του. Πιστεύω πως θα με συγχωρήσετε αν σας πω πως αυτή η δυστυχισμένη έχει για μένα ένα όνομα φοβερό.

—Ποιό είναι αυτό το όνομα; ρώτησε ο Ταλαζάρ βλέποντάς τον να διασάφη.

—Η τρύφης κύριε, μουρμούρισε ο Ναρκού, με πνιγμένη φωνή, ή τρύφης που με τρώει και με βασανίζει... Η τρύφης για την έλεινήνη πράξη που ένας άθλιος σάν κι' έμένα έκανε...

—Εμπρός είπε σιγά ο Πασσαβάν, πιές μία γουλιά... Αυτό θα σε συνεφέρει. Και διηγώσου μας την ιστορία σου. Αυτό θα ήσυχάσει την συνειδήσή σου.

Ο Ναρκού άδειασε μηχανικά το ποτήρι του.

—Είναι δέκα τέσσερα χρόνια, είπε μ' ένα βαθύ αναστεναγμό. Η γυναίκα που βγήκε από όλιγο απ' έδω ήταν νέα, όμορφη, με πλούτη και με τίτλους ευτυχισμένη σύζυγος και μητέρα μιας αξιολάτρευτης

—Μία χειμωνιάτικη νύκτα έκλεψε το παιδί.

κόρης τριών—τέσσάρων ετών την όποιαν υπεραγαπούσε. Στην Βουργώνη, που ήταν η Παιτρής της, την έλεγαν κόρησσα Μπον ντε Σομπερνόν.

—Τί λές; φώναξε ο Πασσαβάν αναπηδώντας.

—Λέω κόρησσα Μπον ντε Σομπερνόν, κύριε. Μήπως κατά τύχην τ' ακούσατε αυτό το όνομα;

—Όχι, είπε ο Πασσαβάν, που έγινε με μιας ήρεμος. Έξακολούθησε.

—Η κόρησσα, κύριοι, έξακολούθησε ο Ναρκού, δεν ήταν μόνη ώραία, αλλά ήταν και καλή. Σήμερα, είναι μία ζητιάνη γρηά και μαραμένη πρόωρα, με το μνημονικό χαμένο για πάντα. Και αυτό είναι έργο δικό μου, έμένα του άθλιου!

—Ναι, παρατήρησε ο Πασσαβάν, αλλά εσύ δεν ήσουν παρά το όργανο. Ο πραγματικός ένοχος ήταν ο κύριός σου... ο Γιάννης της Βουργώνης, έτσι δεν είναι;

—Έχετε μεγάλο μυαλό, κύριε. Πράγματι ο Γιάννης της Βουργώνης που όνομαζόταν τότε κόρης ντε Νεβέρ.

—Πρός Θεού! φώναξε ο Πασσαβάν, αφού πρόκειται για τον Γιάννη της Βουργώνης την ξέρω την ιστορία σου και θα την πω με τέσσερα λόγια. Ο Γιάννης της Βουργώνης είδε την κόρησσα του Σομπερνόν και την έρωτεύθηκε. Της έξεφρασε τον έρωτά του και έπειδή εκείνη τον απώθησε, την κατεδίωξε και την κατέστρεψε, αυτή δεν είναι η ιστορία σου;

—Αυτή είναι κύριε. Αλλά εκείνο που δεν μπορείτε να μαντεύσετε είναι ο ρόλος που έπαιξε εγώ σ' αυτό το έγκλημα. Γιατί πρόκειται γι' αποτροπιαστικό έγκλημα, κύριε. Πρέπει ν' το δημολογήσω με ντροπή μου.

Στάθηκε μία στιγμή και ύστερα έξακολούθησε:

—Πρώτα απ' όλα ο κύριός μου φρόντισε να ξεφορτωθεί τον κόρησσα ντε Σομπερνόν. Με την ισχύ που είχε, ως γυιός του τότε δούκως της Βουργώνης, κατηγόρησε μερικούς ανθρώπους του κόρησας επί προδοσίας και φρόντισε να καταδικασθούν εις θάνατον. Όλα αυτά έγιναν σε ελάχιστο χρονικό διάστημα κάποτε που ο κόρησας Σομπερνόν έλειπε σε ταξείδι. Όταν γύρισε βρήκε τους ανθρώπους του κρεμασμένους. Ζήτησε εξήγησεις από τον κύριό μου έμάλωσαν κι' έμνομάχησαν ακριβώς μ' εμένα σ' ατμός άγχονες που ήταν κρεμασμένοι οι άνθρωποι του. Ο Γιάννης Ατρόμητος ήταν τότε φοβερός ξιφομάχος και με τους πρώτους διαξιφισμούς σκότωσε τον κόρησσα ντε Σομπερνόν. Ήσυχος τότε με διέταξε να ξεκάνω και το κοριτσάκι της κορήσσης, έναν άγγελο που ακόμα θυμάμαι τάχιστα του μαλλιά τα ούρανα μιτάκια του και το άγγελικό του στόμα. Ώφειλα λοιπόν σ' ένα νεύμα του κυρίου μου να το πνίξω χωρίς οίκτο.

—Φοβερό! είπε ο Ταλαζάρ αποτροπιασμένος.

—Φοβερό, μάλιστα κύριε. Και το φοβερότερο ακόμα είναι που ήμουν άποφασισμένος να εκτελέσω αυτή την διαταγή... γιατί νόμιζα πως ήταν μία εκδίκησης του κυρίου μου. Η ιδέα δεν μου ήρθε ποτέ πως ο ευγενής κόρης ντε Νεβέρ ο μέλλων άρχων ένωσ κράτους και ισχυρότερος ακόμα από τον βασιλέα της Γαλλίας θα είχε την ταπεινότητα να εκβιάση μία γυναίκα και να της στήσει μία τόσο άτιμη παγίδα.

ΠΑΝΘΕΟΝ

—Δηλαδή, αν ήξερες την αλήθεια θα άρνιόσουν να υπακούσης;

—Και βέβαια! Και με κίνδυνο της ζωής μου ακόμα... Όσο κι' αν είσαι φτωχός υπάρχουν πράγματα που σε κάνουν να ανατριχιάσεις, εκτός μόνον αν έχεις την σκληρότητα του δούκως.

—Καλά, καλά... έξακολούθησε.

—Μία χειμωνιάτικη νύκτα κατόρθωσα να εισχωρήσω στον πύργο του Σομπερνόν και να κλέψω το παιδί. Το τύλιξα σ' ένα σκέπασμα κι' έφυγα πριν προλάβει κανείς από τους υπηρέτες του πύργου ν' αντιληφθεί τίποτε. Ένώ εγώ είχα κρυμμένο το παιδί ο κύριος πήγε και βρήκε την κόρησσα Ντε Σομπερνόν μισοτρίληνη από την άπελπισία και χωρίς κανένα οίκτο για τον πόνο της, της πρότεινε να διαλέξει την αντίωση ή τον θάνατο του παιδιού. Μαντέψτε την συνέχεια, κύριοι.

—Η δυστυχισμένη μητέρα θυσιάσθηκε για να σώσει το παιδί της.

—Ακριβώς. Κάθε μέρα η κόρησσα ντε Σομπερνόν έκτενε γονιστική τον κύριό μου να της ξαναδώσει το παιδί της κι' εκείνος την έριχνε από την μίαν ημέρα στην άλλη. Έτσι είχαν τα πράγματα κάμποσο καιρό, όταν μία μέρα έκανα μία αποκάλυψη που με γέμισε από φρίκη. Κατάλαβα πως είχα αγαπήσει το παιδάκι.

—Ο Πασσαβάν χαμογέλασε.

—Τί έκανε τότε; ρώτησε.

—Πήγα και έμπιστεύθηκα την μικρή σε τιμους και καλούς ανθρώπους στην Ντιζόν που δέχθηκαν να την κρατήσουν. Έννοείται ότι απ' όλα αυτά δεν ήξερε τίποτε ο κύριός μου ο οποίος εν τω μεταξύ, βαρέθηκε την κόρησσα Ντε Σομπερνόν που διαρκώς έκλαιε και τον παρακαλούσε για το παιδί της και τότε μου είπε την αλήθεια. Ρίγησα στη σκέψη του έλεινού ρόλου που έπαιξα σ' αυτή την υπόθεση και αποφάσισα να επανορθώσω όσο μπορούσα το σφάλμα μου ξαναδίνοντας το παιδί στη μητέρα του. Έφυγα και πήγα στην πόλη που βρισκόταν το παιδί στη μητέρα του. Δόσει την μικρή. Πολύ άργα όμως. Δεν τους βρήκα και κανείς δεν μπορούσε να με πληροφορήσει που πήγαν. Απελπισμένος ξαναγύρισα στο Σομπερνόν. Ήθελα τουλάχιστον να πληροφορηθώ την μητέρα για την τύχη του παιδιού της, να της πω ότι θα το ξαναβρίσκα κι' ότι θα της το έδινά μίαν ημέρα. Κι' πάλι έφθασα άργά. Η κόρησσα ντε Σομπερνόν ξηφανίσθηκε χωρίς να ξέρη κανείς τί απέγινε.

—Και πως τελείωσε για σένα αυτή η περιπέτεια; ρώτησε ο Ταλαζάρ.

—Ο Ναρκού που είχε συγκινηθεί από τις αναπολήσεις ξαναπήρε το αδιάφορο ύψος του.

—Πλήρωσα την αθάνατιά μου είπε ειρωνικά. Πήγα και βρήκα τον κύριό μου ένα αλόγεμα. Ήταν στην βιβλιοθήκη του άφοσιωμένος στην ανάγνωση ενός βιβλίου. Του είπα καθαρά πως βαρέθηκα να κάνω την παραμύθη και τον ρώτησα να μου πη τι να κάνω το παιδί αυτό που μου έφερνε βάρος. Και έγινε, τι υπολόγιζε. Ο κύριός μου μου είπε να το ξεφορτωθώ με όποιο τρόπο ήθελα. Αυτό το περίμενα. Ήμουν άσφαλισμένος απ' αυτή την πλευρά... Όσο μπορεί κανείς να είναι με τον Γιάννη της Βουργώνης που δεν ξεχνά ποτέ ότι του κάνουν. Την εποχή εκείνη ο πατέρας του Ατρομήτου πέθανε κι' έγινε αυτός δούλης της Βουργώνης. Ήρθε στο Παρίσι όπου φουίκα τον ακολουθήσει. Αλλά καταλαβαίνετε, κύριοι, πως δεν είχα πια καρδιά. Από μέρα σε μέρα καταλάβαινα πως έχανα την έμπιστοσύνη του κυρίου μου και πως σιγά—σιγά με αντικαθιστούσε μ' ένα έλεινο υποκείμενο ονομαζόμενο Μαλάτρο, που με ζήλευε από καιρό, θέλοντας να πάρη την θέση μου. Η δυσμένεια ήταν προσεχής και μαζί μ' αυτή μ' έπεριμενε και ο θάνατος. Καταλαβαίνετε; Ήξερα πολλά πράγματα εις βάρος του κυρίου μου. Με την πρώτη λοιπόν ευκαιρία το έσκασα χωρίς πολλά λόγια.

XXI

Η ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ Η ΚΟΡΗ

Έγινε για μία στιγμή σιωπή. Οι τρεις άνδρες σκεπτόνταν, ενώ ο Μπρανκαγιόν έξακολουθούσε να γεμίζει με το ροχαλητό του το δωμάτιο.

—Σού άπομνει είπε ο Πασσαβάν να μ' πης το όνομα του ανθρώπου που σου έδωσε το πορτοφόλι... Το περίφημο πορτοφόλι που οι διαταγμοί σου σε έκαναν να μην το παραδεχθείς.

—Και που δεν μπορείς πια να το έπιστρέψεις, σ' εκείνον που σ' έδωσε άστειεύθηκε ο Ταλαζάρ, αφού το έδωσε σ' αυτή την δυστυχισμένη τρελλή. Να λοιπόν που όπως βλέπεις άτιμάσθηκες άγαπητέ Ρομπέν.

ΠΑΝΘΕΟΝ

—Προτιμώ χίλιες φορές να λέγομαι άτιμος και να πιστεύη το πρόσωπο που μου έδωσε το πορτοφόλι πως είστε πεθαιμένος.

—Γιό στάσου είπε ο Πασσαβάν, αυτή ήταν καλή ιδέα. Και έμένα επίσης με νομίζουν για νεκρό. Δεν ξέρω γιατί, αλλά είμαι βέβαιος πως οι δυο ήλιθιοι που ήθελαν να με πνίξουν δεν είχαν τίποτε για την άναστασή μου.

Και γυρίζοντας προς τον Ναρκού είπε:

—Γιό ν' ακούσωμε τ' όνομα.

Ήσυχος, χωρίς να υποτιευθή την έντύπωση που θα έκαναν το λόγιό του ο Ναρκού είπε:

—Ο άνθρωπος λέγεται Μερσερό.

—Ο έμπορος του παλατιού φώναζε ο Πασσαβάν. Δεν άμφεβαλλα διόλου γι' αυτό.

—Ίσπότη, είπε υπόκωφα ο Ταλαζάρ, σ' αυτό είπα ήδη εγώ πως είχα το ατύχημα να μην άρέσω διόλου στον κύριο Μερσερό.

—Πρός Θεού, φίλε μου, είπε ο Πασσαβάν, με το να μην άρέσει κανείς σε κάποιον δεν έπεται πως πρέπει αυτός να θέλη να τον δολοφονήσει. Θα υπάσχουν άλλοι λόγοι.

Ο Ταλαζάρ, πήγαινε τώρα να χάσει το κεφάλι του με την ιδέα πως έπρεπε να αποτραβηχθεί απ' εκείνη που αγαπούσε. Ο Πασσαβάν το άντελήφθηκε και κατάλαβε ότι εκείνη την στιγμή του ήταν αδύνατο να σκεφθεί ψυχραιμία. Σήκωσε λοιπόν λίγο περιφρονητικά τους ώμους του και γυρίζοντας προς τον Ναρκού άρχισε να τον ρωτά διάφορα πράγματα για την υπόθεση και εκείνος του άφηγέθηκε λέξη προς λέξη όλη του την συνδιάλεξη με τον Μερσερό.

Το μόνο ενδιαφέρον σημείον για τον Πασσαβάν ήταν ότι ο Μερσερό είχε πη πως ο Ταλαζάρ τον ένοχλούσε. Αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί κατέφυγε στο έγκλημα.

Ο Πασσαβάν με το άλάνθαστο μάτι του διέκρινε αρετές σπάνιες στον Ρομπέν και μεγάλη ενεργητικότητα. Πειό κάτω θα δούμε τί αποφάσεις πήραν και πως έδρασαν. Τώρα άς περιορισθούμε να ξέρουμε ότι:

Πρώτα—πρώτα ο Ναρκού πήρε ένα ποσόν με το όποιο άγόρασε ρούχα, καπέλλο, παπούτσια και έγινε σχεδόν άνώριστος. Ύστερα χωρίς ν' άφήσουν το ξενοδοχείο «Κρεμασμένη Γουρούνια» άλλαξαν κατοικία. Νοίκιασαν ένα μεγάλο δωμάτιο στην σοφίτα του όπου έγκατεστάθησαν οι κύριοι και ένα μικρό για τους δυο ακόλουθους.

Πρέπει να σημειωθεί ότι απ' τα δυο αυτά δωμάτια μπορούσαν να βλέπουν όλην την όδον Σαιντ Μαρτέν. Επίσης απ' τις στέγες μπορούσαν να περάσουν στα πλαϊνά σπίτια και να φύγουν, εν ανάγκη, αν τους κατέδιωκαν.

Ο μικρός Τριμπώ όταν ο Πασσαβάν του γύρεψε ένα μικρό διαμείρισμα έκανε ένα μορφασμό, άμφιβάλλοντας αν θα τον πλήρωναν. Όταν όμως άκουσε από το στόμα του Πασσαβάν ότι θα τον πλήρωναν όσο θα έδιναν και σ' ένα μεγάλο δωμάτιο πολυτελές διαμείρισμα, ο μορφασμός του μετεβλήθη σε χαμόγελο ευχαριστήσεως.

Η χαρά του όμως δεν εκράτησε πολύ, γιατί άμέσως οι ένοικοί του του είπαν να τους ανεβάσει μόνος του τα φαγητά τους γιατί δεν έπρεπε να μάθουν κανείς ότι κατοικούν στο πανδοχείο του. Αυτή η διαταγή τον κατατρόμαξε και καταβαίνοντας την σκάλα τραβούσε τα μαλλιά του μονολογώντας:

—Αυτή την φορά πάω! χάθηκε κι' εγώ και το μογαζί μου... Αυτό θάνατο θάνατος για μένα!

Ύστερα ο Πασσαβάν και ο Ρομπέν Ναρκού είχαν μία μυστηριώδη συνομιλία, στην οποία ο Ταλαζάρ δεν έλαβε μέρος.

Και το ίδιο βράδυ ο φτωχός Ρομπέν κοιμήθηκε ευχάριστα σε δολοκάθαρα σεντόνια που μυρίζαν λεβάντα. Τότε με την καρδιά του ευχήθηκε: «Τουλάχιστον να βαστάξη αυτή η καλοπέρασής».

Την άλλη μέρα ο Πασσαβάν, ο Ταλαζάρ και ο Μπρανκαγιόν κλείσθηκαν στο δωμάτιό τους και δεν βγήκαν διόλου έξω όλη την ημέρα.

Αντιθέτως ο Ρομπέν ταγύριζε όλην την ημέρα στην όδον Σαιντ Μαρτέν χωρίς όμως ν' απομακρύνεται απ' το πανδοχείο στην σάλλα του οποίου πήγαινε και έτρωγε κάθε λίγο προσέχοντας το κάθε τι που γινόταν εκεί μέσα. Τέλος όταν νύκτωσε ανέβηκε την σκάλα και πήγε ν' άνταμώσει τους κυρίους του.

Την τρίτη μέρα βγήκε κατά τις 8 το πρωί. Την φορά αυτή τράβηξε ολόδια και κτύπησε την πόρτα του κυρίου Μερσερό.

Η γρηά Σιμόνη αφού τούριξε μία δύσπιστη ματιά, τον ωδήγησε ύστερα στον κύριό της.

Βλέποντάς τον ο έμπορος έτρεξε κατατρομαγμένος προς το μέρος του και με φωνή που έρεμε είπε:

—Τί θέλεις έδω; Σού απαγόρευσα να πατάς έδω μέσα...

φύγε γρήγορα !..

Καί κάνοντας μία κίνηση θέλησε να τον βγάλει με το ζόρι έξω. 'Αλλά ο Ναρκούα του κατέβασε το χέρι και με ειρηνική φωνή είπε:

—Σιγώτερο, παρακαλώ κύριε Μερσερό. Τί διάβολο ! 'Εχετε περίεργο τρόπο για να υποδέχεσθε τους πελάτες σας. Γιατί έρχομαι εδώ να κανονίσω μαζί σας μία υπόθεση.

Καί θυωμένος τον πλησίασε και τον κύτταξε κατάματα.

—Μή με παρασκοτίζετε και μη σηκώνετε χέρι επάνω μου όπως κάνατε πρό δλίγου, αν θέλετε να ζήσετε λίγον καιρό ά κόμα.

—'Ενα κόκκινο χρώμα άπλώθηκε στο πρόσωπο του Μερσερό, 'Εσφίξε τις γροθιές και πήρε στάση άμυντική.

Ο Ρομπέν όμως ξαναπήρε το άδιάφορο ύφος και καθήμενος σέ μία πολυθρόνα άρχισε νά λέη:

—'Ερχομαι για κάποια υπόθεση όπως σάς είπα και έχω κι' εγώ δικαιώματα όπως και οι άλλοι σας πελάται. Δέν είναι λοιπόν σωστό έπειδή άπ' έδω και 20 χρόνια ήμουνα στην ύπηρεσία σας, να νομίζετε πως έχετε τό δικαίωμα να με πετάξετε έξω με τις κλωτσιές όπως κάνατε πρό δλίγου.

Ο Μερσερό άρχισε να ύποπτεύεται. Δυό φορές του μίλησε για υπόθεση σέ δυό διαφορετικούς τόνους. Μήπως ήταν άπό ύστεροβουλία ; Παίρνοντας λοιπόν για κάθε ένδεχόμενο τό συνηθισμένο γελαστό του ύφος και την στάση έμπορου, έκλεισε την πόρτα και κάθισε κι' αυτός κοντά στον Ναρκούα άπαντώντας στά τελευταία του λόγια.

—'Αλήθεια, έξασα πως δέν είσαι πλέον ύπηρετής μου και γι' αυτό πήγα να σέ πετάξω έξω. Μήν ξεχνάς πως μ' έκλεβες άλύπητα.

Ο Ρομπέν Ναρκούα σήκωσε περιφρονητικά τους ώμους του.

—Μεγάλα λόγια για λίγες δεκάρες που σου έκλεβα... Δέν με

διδάτε όμως γι' αυτό, όμολογήστε τό.

Καί άργά κυττά ζοντας κατάματα τον Μερσερό συνέχισε:

—'Η άλήθεια είναι πως φοβόσαστε μήπως ό οικονομός των άνακτόρων ανακάλυπτε κάτι τιμολόγια που φτιάξατε κατά την άρεσκειά σας. Καί έπειδή έγώ τό ήξερα και για να μ'ήν έχετε ένα μάρτυρα στις δουλειές που κάνατε με βγάλατε με τό πρόσχημα πως σάς έκλεβα. 'Αν μιλούσα θα πηγαίνατε ίσια στην καμαριόλα.

Ξανά ό Μερσερό έγινε κατακόκκινος.

—Γι' αυτή την δουλειά ήρθες να μου π'ής ; ρώτησε.

—'Οχι, δά ! Θέλω μόνον να σάς πώ πως άπατάσθε για μένα. 'Εγώ δέν γλύφαω ποτέ. Καί άποδειξτε τό ότι είσθε τώρα ήσυχος και πλούσιος κι' αυτά όλα δέν θα τά είχατε γ'αν έγώ άνοιγα τό στόμα μου έκείνη την εποχή. Τό παραδέχεσθε τουλάχιστον ;

—Τό παραδέχομαι είτε σοβαρά ό Μερσερό. 'Αλλά σου λέω πως δέν μου μίλησες για την δουλειά που ήρθες και ή όσα για μένα είναι χροήμα καθώς ξεέρεις.

—'Εστω, είπε ό Ναρκούα. Πρώτα, πρώ-

τα θα σάς πώ πως ζητώ τά λεπτά που μου ύποσχεθήκατε.

—'Εγινε ; ρώτησε ό έμπορος γρήγορα.

—'Αφού ήρθα να πάρω τά χρήματα θα π'ή πως έγινε, άπ'ήντησε θυμωμένα ό Ναρκούα.

—Πότε ;

—Χθές.

—Πώς ;

—Με τον τρόπο που σάς είχα π'ή. 'Εβαλα τό μαχαίρι μου στην πλάτη του. Χρειάσθηκε όμως να περιμένω όλη την ήμέρα έξω άπ' τό σπίτι του για να τον συναντήσω. Καί νομίζεις ό ήλίθιος πως τό ήξερε ότι τον χρειαζόμουν και ήθε έπίτηδες άργά. Είχαμε μιά συζήτηση και πήγαμε π'ιδό κάτω να ξεηγηθούμε. 'Εκεί τον έκανόνισα. Τώρα μου χρωστάτε τά χρήματα.

Καί ό Ναρκούα άπλωσε τό χέρι, σάν άνθρωπος που βιάζεται να πάρη ό,τι του χρωστούν.

Ο Μερσερό δέν άμφέβαλλε καθόλου σ' ό,τι του είπε και άμέσως του μέτρησε όσα είχε συμφωνήσει.

—Αυτό μόνο με ήθελες ; τον ρώτησε κατόπιν.

—'Οχι, έχω άκόμα κάτι. 'Όταν ήμουν στην ύπηρεσία σας, έβλεπα έσάς και την μακαρίτισσα σύζυγό σας άπελισμένους που δέν είχατε παιδιά. Γι' αυτό έδω και δέκα τέσσερα χρόνια δέν δίστασα να σάς δώσω ένα κοριτσάκι που τό είχα σώσει άπό την σκληρότητα του κυρίου μου, του κόμητος Ντέ Νεβέρ. 'Αλλά έπειδή φανταζόμουν πως ή μητέρα θα πέθαινε κάποια μέρα και θα ζητούσε να ιδ'ή τό παιδί της, σάς ζήτησα να μου ύπογράψετε ένα χαρτί στο όποιον ν' άναγνωρίζετε ότι τό παιδί που σάς εμπιστευθήκα ήταν ή κόρη του κόμητος Ντέ Σομπερνόν. 'Επομένως έχω τώρα τό δικαίωμα να σάς ζητήσω τό παιδί αυτό που ως τώρα ξοδέψατε γι' αυτήν.

Ο Μερσερό έγινε κατάχλωμος και με πνιγμένη φωνή του είπε:

—Μήπως θέλεις να μου πάρης την κόρη μου ;

—'Ισως, έκανε ό Ρομπέν αν δέν συμφωνήσωμε.

—Δυστυχισμένε... Θέλεις λοιπόν να με καταστρέψης !.. και άναπνέοντας με δυσκολία έξακολούθησε.

—Δέν καταλαβαίνεις λοιπόν, πως τό παιδί αυτό είναι ή ζωή μου και πως αν τό χάσω θα πεθάνω άπό την λύπη ;

Ο Μερσερό έκανε μεγάλα βήματα μέσα στο γραφείο του με τό κεφάλι σκυμμένο, ενώ ό Ρομπέν σκεπτόταν:

—'Όταν πήρε τό παιδί, έκανε μιά έπιχείρηση, άφου δέχθηκε να ύπογράψη τό χαρτί που του ζήτησα και να προσθέση ότι θα έπιστρέψη τό παιδί όταν θα τό ζητούσαν, ύπό τον όρον να του πληρώσουν ένα ποσό για τά έξοδα που έκανε για να τό άναθρέψη. 'Υστερα ίσως τ' άγάπησε σιγά—σιγά και να μ'ήν θέλη να τό άποχωρισθ'ή. Μου φαίνεται όμως πως ή άνησυχία του είναι μεγαλύτερη άπ'την λύπη του.

Καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια ό Μερσερό κατώρθωσε να έπιβληθ'ή στον έαυτό του και πλησιάζοντας τον Ρομπέν Ναρκούα, του είπε:

('Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο Ρόμπιν

Ούδ'εστ

τομαζότανά

στρέψη πρὸς

τά άριστερά τό βολάν του αυτοκινήτου του για να ξεπεράση τό προσαστιακό λεωφορείο. Διέκρινε όμως, έμπρὸς στον δίχρωμο, στυλό της στάσεως, μιά κοπέλλα που χειρονομούσε με άπελπισία, βλέποντας ότι τό λεωφορείο δέν έννοούσε να σταματήση.

Ο Ρόμπιν δέν ήταν άπό τους νέους που συνηθίζουν τις άυτόματες χειρονομίες. Αυτή τη φορά όμως, άγνωστον γιατί, έκοψε την ταχύτητα του αυτοκινήτου του και σταμάτησε μπροστά άκριβώς στην έννευρισμένη δεσποινίδα.

—'Αν πηγαίνετε στην πόλη, είπε ό Ρόμπιν χαμογελώντας, σάς προσφέρω εύχαρίστως μιά θέση μέσα στο αυτοκίνητό μου.

Καί λέγοντας, αυτά, άνοιγε την πόρτα της ώραιας κουρσίτσας του.

—Θά σάς είμαι πολύ ευγνώμων, κύριε, άπ'ήντησε ή νέα. Τό λεωφορείο έχουν καταντήσει άπελπισία. Είναι τό τέταρτο που περνά χωρίς να σταματήση !

Μπήκε μέσα στο αυτοκίνητο και κάθισε κοντά του.

Ο Ρόμπιν Ούδ'εστ έβαλε μπροστά την μηχανή και άρχισε να οδηγ'ή σιωπηλός.

—Πού άκριβώς θέλετε να σάς κατεβάσω, δεσποινίς ; ρώτησε ό Ρόμπιν μόλις έφθασαν στο κέντρον του Λονδίνου.

—Δέν θέλω να σάς καθυστερήσω, άπ'ήντησε έκείνη. 'Αλλ' αν μπορήτε σταματήστε κάπου κοντά στην Σύργρεϊ Στρήτ...

—Στή Σύργρεϊ Στρήτ ! άνεμώνισε ό Ρόμπιν. Μά άκριβώς πρὸς τά έκεί πηγαίνω, τό γραφείο μου βρίσκεται στην πρώτη πάροδό της, την δδὸ Ουέλλινγκτον...

Σταμάτησε πράγματι τό αυτοκίνητό του στο σημείο που του ύπέδειξε ή έπιβάτης του, και όλο τό ζήτημα θά έληγε, αν ό Ρόμπιν δέν έπρόσχε ξαφνικά τό χαμόγελο που του χάρισε ή νέα κατεβαίνοντας άπό τό αυτοκίνητο.

Τό χαμόγελο έκείνο ήταν ένα θαύμα πραγματικό, ένα όλόκληρο ποίημα, που έκανε τον Ρόμπιν, να μείνη έκθαμβος άκόμη και μετά την έξαφάνισή της νέας. Τά επανειλημμένα κορναρίσματα ενός άλλου αυτοκινήτου του ύπενθύμισαν ότι έμπόδιζε την κυκλοφορία...

Την άλλη μέρα όμως, κατά την ίδια ώρα, ό Ρόμπιν σταματούσε τό αυτοκίνητό του μπροστά στον δίχρωμο στυλό, όπου είχε συναντήσει χθές την άγνωστη με τό γοητευτικό χαμόγελο. Περίμενε να την δ'ή να έμφανίζεται, αλλά δέν είχε πολλές έλπίδες, γιατί έλάχιστα είναι τά γραφεία που εργάζονται τό Σάββατο.

Η νέα δέν άργησε ώστόσο να φαν'ή. Στάθηκε κοντά στο αυτοκίνητο του Ρόμπιν και χαμογέλασε πάλι.

—Με περιμένετε ; είπε μπαίνοντας μέσα στο αυτοκίνητο. —'Ηλπιζα ότι θα έρχόσαστε για να πάτε στο γραφείο σας, άπ'ήντησε ό Ρόμπιν, μολονότι είναι σήμερα Σάββατο...

—Πράγματι και μεις δέν δουλεύομε τό Σάββατο, είπε ή νέα. Θά πάω στο γραφείο για πέντε δέκα λεπτά μόνο.

—Τί εργασία κάνετε ; ρώτησε ό Ρόμπιν.

—Κλοπές διαφόρων ειδών, άπ'ήντησε ή νέα με τό σοβαρότερο ύφος του κόσμου.

Ο Ρόμπιν Ούδ'εστ έσκασε στα γέλια.

—Δέν έχετε ύφος έγκληματικό, άπ'ήντησε.

—Μά δέν κλέβω εγώ ή ίδια, διαμαρτυρήθη ή νέα. Βοηθώ τους προϊσταμένους μου να κλέβουν.

—Καί ποιοι είναι αυτοί οι άξιοθαύμαστοι προϊστάμενοι ; ρώτησε ό Ρόμπιν γελώντας πάντοτε.

ΦΙΛΙΠΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

—Οι κύριοι

Πέτερσον

και Ουάλλας,

άπ'ήντησε ή

νέα με ίδιο σοβαρό ύφος πάντα.

Αυτή τη φορά ό Ρόμπιν έξάρωσε τά φρύδια.

—Μου φαίνεται ότι κάποιες φασαρίες είχαν με την δικαιοσύνη οι κύριοι αυτοί τώρα τελευταία...

—'Ακριβώς. Είχαν διαπράξει άρκετές άπάτες, με άποτέλεσμα την καταδίκη του κυρίου Πέτερσον σέ πέντε έτών φυλάκιση, είπε ή κοπέλλα.

—'Ωρισμένος ή τιμωρία ήταν μηδαμινή, είπε ό Ρόμπιν κουνώντας τό κεφάλι. Τώρα θυμούνται όλη την υπόθεση. Ο κύριος Πέτερσον άπεδείχθη ένας άπατεών μεγάλης δλκής...

Καί έτσι ό πατέρας μου θα μείνη τεσεραρίσις χρόνια φυλακισμένος, είπε ή νέα χαμηλώνοντας τά μάτια...

—Ω ! με συγχωρήτε... τραύλισε ό Ρόμπιν...

—'Υστερα, μη βρίσκοντας άλλα λόγια για να έπανορθώση την γκάφα του, δάγκωσε τά χείλη και έξακολούθησε σιωπηλός να σφίγγη τό βολάν του αυτοκινήτου του.

Περνούσαν έκείνη την στιγμή άπό τό τελευταίο προάστειο και

σέ λίγο θα έμπαιναν μέσα στην πόλη. Πράγμα έξαιρετικό για τό Λονδίνον, ένας θαυμάσιος ήλιος φώτιζε όλα τά περίχωρα και ή άτμόσφαιρα ήταν πλημμυρισμένη άπό χίλια άρώματα.

Ο Ούδ'εστ δέν ήταν ρομαντικός. 'Εκείνη την ήμέρα όμως δέν είχε καθόλου κέφι για δουλειά. 'Ωνειροπολούσε ένα μακρυνό περίπατο, μαζί με την χαριτωμένη άγνωστη. Βρήκε τρόπο να τις τό προτείνη.

—Πολύ εύχαρίστως, άπ'ήντησε ή μίς Πέτερσον. Κι' εγώ, όπως σάς είπα, δέν έχω στο γραφείο παρὸ πέντε ή δέκα λεπτών έργασία. 'Αν έχετε την ύπομονή να περιμένετε...

Ο Ρόμπιν Ούδ'εστ δέν περίμενε πολύ. 'Όταν έφθασαν στην Σύργρεϊ Στρήτ ή μίς Πέτερσον μ'ήκε στο μέγαρο όπου βρισκόταν τά γραφεία του πατέρα της και κατέβηκε χαμογελαστή ύστερα άπό πέντε μόλις λεπτά.

—Καί τώρα, κύριε, είπε μπαίνοντας μέσα στο αυτοκί-

νητο, που λέτε να πάμε ;

—Μπράιτον ; είπε διστακτικά ό Ρόμπιν.

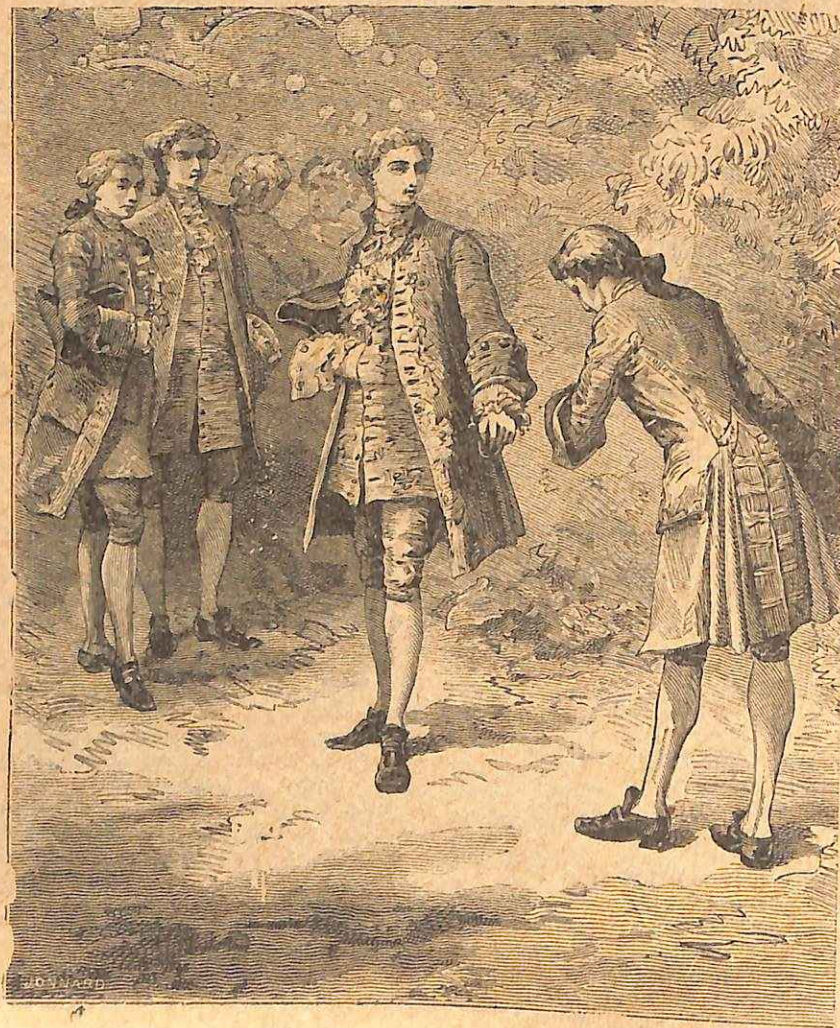
—'Α ! ώρα ! Θά κάνωμε έτσι μεγάλη άπόσταση. Θέλω να άναπνέσω λίγο...

Ξαπλωμένος στο δωμάτιό του, τό ίδιο βράδυ, ό Ρόμπιν Ούδ'εστ άναπολούσε τις εύχάριστες ώρες που είχε περάσει κοντά στην τρισαριτωμένη μίς Πέτερσον. Είχαν προγευματίσει σ' ένα έξοχικό κέντρο του Μπράιτον—όλόκληρο τό Μπράιτον, άλλωστε, είναι μιά μεγάλη έξοχή—και είχαν κάνει περίπατο με τά πόδια, «για να ξεμουδιάσουν κάπως», όπως έλεγε ή μίς Πέτερσον.

Καί τώρα, άκούοντας τό ραδιόφωνό του, ό Ούδ'εστ συλλογιζόταν ότι είχε κάνει ένα άπό τά μεγαλύτερα σφάλματα της ζωής του άποφεύγοντας να μιλήση γι' άγάπη στην ώραία νέα.

Η μουσική έπαισε ξαφνικά και μέσα άπό τό μέγαφωνο άκούσθηκε ή άπρόσωπη φωνή του σπ'ήκερ :

—'Ενα συντορακτικό έγκλημα : Ο Τζώρτζ Ουάλλας, συνέταιρος του πρό έξαμήνου καταδικασθέντος εις πέντε έτών φυλάκιση κυρίου 'Ολιβερ Πέτερσον, βρέθηκε σήμερα δολοφονημένος στο γραφείο της 'Εταιρείας Πέτερσον και Ουάλλας, στην δδὸ Σύργρεϊ της δεσποινίδος 'Εβελιν Πέτερσον, κόρης του καταδικα-

'Υποκλίθηκε μπροστά του με σεβασμό,

σθάντος...

Ο Ρόμπιν Ουέστ σηκώθηκε απότομα όρθιος και στύρωσε τα χέρια, συνωφρωμένους...

Την ίδια ακριβώς στάση και το ίδιο περίπου ύψος είχε ο Ρόμπιν ύστερα από ένα μήνα, μέσα στην αίθουσα του Κακουργιοδικείου, όπου εξεταζόταν ως μάρτυς για την υπόθεση Ουάλλας.

Στο έδωλιον του κατηγορουμένου καθόταν η Έβελιν Πέτερσον. Η αίθουσα ήταν γεμάτη μέχρις άσφυξίας.

—Κύριε Ουέστ, έλεγε ο πρόεδρος. Φαντάζομαι ότι έχετε παρακολουθήσει όλη την υπόθεση. Προτού αρχίσετε την κατάθεσή σας, άνακεφαλαιώνω με λίγα λόγια το κατηγορητήριο και τα συμπεράσματα των άνακρίσεων.

Η δεσποινίς Έβελιν Πέτερσον κατηγορείται για τον φόνο του Τζώρτζ Ουάλλας, συνεταίρου του πατρός της. Η κατηγορία ένισχύεται από λογικές σκέψεις. Όπως θα γνωρίζετε, η καταδίκη του κ Πέτερσον είχε γίνει κατόπιν καταγγελιών του συνεταίρου του, Τζώρτζ Ουάλλας. Ο Ουάλλας μάλιστα τότε, όπως είχαν γράψει και οι έφημερίδες, είχε δώσει την έντύπωση άνθρώπου ο οποίος έχρατησε πολλά μυστικά για τον έαυτό του.

Δέν αποκλείεται λοιπόν να τον σκότωσε ή μίς Πέτερσον από εκδίκηση ή για να τον έμποδισή να προβή και σε άλλες άποκαλύψεις που θα επεβάρυναν την θέση του καταδίκου. Φυσικώτατα, το δικαστήριο δέν θα έλαμβανε καθόλου υπ' όψει τις λογικές αυτές σκέψεις, άν δέν ύπήρχαν θετικά, άπτά στοιχεία.

Πράγματι, η έξέτασις του πτώματος απέδειξε ότι ο φόνος είχε γίνει κατά τας 9 έως 10 το πρωί, δηλαδή την ώρα περίπου που έθεάθη ή μίς Πέτερσον να κατεβαίνει από το αυτοκίνητό σας, σταματημένο στη Σύρρεϊ Στρίτ.

Σας παρακαλώ λοιπόν να λάβετε υπ' όψη σας την σοβαρότητα της υπόθεσως και να άπαντήσετε σαφέστατα στις ερωτήσεις μου.

Εί·αι αλήθεια, ναι ή όχι, ότι ή μίς Έβελιν Πέτερσον κατέβηκε από το αυτοκίνητό σας στην όδδ Σύρρεϊ, την ήμέρα του έγκλήματος, όπως πιστοποιή ο μοναδικός μάρτυς μας;

—Απολύτως αλήθεια, άπήντησε σταθερά ο Ρόμπιν Ουέστ.

Ακούσθηκαν λαχανιασμένες άναπνοές στο άκροατήριο. Μία άρνητική άπάντησις του Ρόμπιν Ουέστ θα γκρέμιζε σχεδόν την κατηγορία έναντίον της μίς Πέτερσον. έφ' όσον ύπήρχε, όπως είχε πη και ο πρόεδρος, ένας μόνον μάρτυς που είχε πιστοποιήσει την παρουσία της νέας εις την όδδν Σύρρεϊ έκείνο τό Σάββατο.

Οι άκρο·ται έκύτταζαν τον Ρόμπιν Ουέστ. Η εμφάνισις του ήταν θαυμασία, άψογη, τό ύψος του μετρημένο, τό βλέμμα του σταθερό, ή φωνή του καλοζυγισμένη. Ήταν ο τύπος του τε·λε·ίου μάρτυρος. Δυστυχώς για την κατηγορουμένη, ή μαρτυρία ένός τόσο σοβαρού άνθρώπου, ένός άρχιτέκτονος, έν παρενθένει, με άμεμπτο παρελθόν, δέν μπορούσε να άμφισβητηθή.

—Πόσον καιρό γνωρίζετε την μίς Πέτερσον; έξακολούθησε ο Πρόεδρος.

—Την γνώρισα την παραμονή του έγκλήματος, άπήντησε ο Ρόμπιν Ουέστ.

—Υπό ποίας συνθήκας;

—Ο νέος έξήγησε λεπτομερώς τις συνθήκας υπό τις όποιες είχε γνωρισθή με την κατηγορουμένη.

Έχει καλώς, έλεε ο Πρόεδρος. Και τώρα πείτε μας, δέν παρατηρήσατε καμμία ταραχή στο πρόσωπο της νέας όταν κατέβηκε από τό μέγαρον;

—Απολύτως καμμία, κύριε Πρόεδρε!

—Δέν παρατηρήσατε τίποτε τό παράξενο στην στάση της καθ' όλη·τή διαδρομή σας έως τό Μπράϊτον, ή κατά την παραμονή σας εκεί;

—Όχι, κύριε Πρόεδρε, άπήντησε ο Ρόμπιν Ουέστ. Η μίς Έβελιν ήταν άπολύτως ήρεμη και τό ύψος της άπολύτως φυσιολογικό. Παρ' όλον ότι δέν είμαι καθόλου ψυχολόγος, όμολογώ ότι ή μίς Πέτερσον, άν αυτή διέπραξε τό έγκλημα, θα πρέπει να είναι μία έπικίνδυνη και έγκληματική μορφή τόσο φυσιολογικό ήταν τό ύψος της κατά την διάρκεια όλης της ήμέρας!

Σ' αυτό τό σημείον επενέβη ο Εισαγγελεύς.

—Με συγχωρήτε που θα κάνω την ίδια περίπου έρώτηση με τον κύριο Πρόεδρο, έλεε. Υπάρχουν όμως λεπτομέρειαι που διαφεύγουν από ένα πολίτην, ένώ έχουν άνεκτήμητη άξία για ένα δικαστικό. Σας παρακαλώ λοιπόν να μου περιγράψετε, όπως μπορού·τε και όσο θυμάσθε, τις πρώτες κινήσεις της δεσποινίδος Πέτερσον από την στιγμή που βγήκε από τό μέγαρο. Δέν ύπάρχει άμφιβολία ότι τό βλέμμα σας θα ήταν· καρφωμένο στη πόρτα του μεγάρου.

Ακούσθηκαν έλαφρά γέλια στο άκροατήριο.

—Όμολογώ, άπήντησε ο Ρόμπιν Ουέστ, ότι τά μάτια μου

ήσαν γυρισμένα προς την πόρτα του μεγάρου. Είδα λοιπόν την δεσποινίδα Πέτερσον να έμφανίζεται, να κατεβαίνει χαμογελαστή τις πέτρινες σκάλες του κτιρίου, να διασχίζει με γρήγορα βήματα τον δρόμο...

—Μιά έρώτηση, επενέβη ο συνήγορος της μίς Πέτερσον... Ό·ταν ή μίς Πέτερσον έτοιμάσθηκε να διασχίση τον δρόμο, κύτταξε δεξιά και άριστερά της;

—Μάλιστα, ή δεσποινίς Πέτερσον έκύτταξε δεξιά και άριστερά της για να άποφύγη κανένα ερχόμενο αυτοκίνητο και διέσχισε τον δρόμο εκ του άσφαλούς.

—Απόδειξτε, έδήλωσε θριαμβευτικά ο δικηγόρος, ότι ήταν άπολύτως κυρία του έαυτού της. Εύχαριστώ.

—Η δεσποινίς Πέτερσον λοιπόν, έξακολούθησε ο Ρόμπιν Ουέστ, έφθασε έως τό αυτοκίνητό μου, σταματημένο, δια λόγους κυκλοφορίας, στην έντικρυνή πλευρά της όδδς Σύρρεϊ, άνοιξε την πόρτα, κάθισε κοντά μου και μου έπιασε τό χέρι...

—Είχατε ήδη τόσην οικειότητα; ρώτησε ο εισαγγελεύς.

—Όχι, κύριε, αλλά στο χέρι έκείνο κρατούσα τά κλειδιά του γραφείου Πέτερσον και Ουάλλας, που ή κατηγορουμένη είχε λη·σμονήσει, φεύγοντας, στο κάθισμά της..

Πρόεδρος και Εισαγγελεύς είχαν τιναχθή όρθιοι.

—Πώς είπατε;

—Κρατούσατε τά κλειδιά στο χέρι σας; φώναξε ο εισαγγελεύς.

—Μάλιστα, έλεε ο Ρόμπιν.

—Είσαθε βέβαιος; Είσαθε άπολύτως βέβαιος γι' αυτό;

—Μάλιστα, έλεε ο Ρόμπιν. Γιατί άπολύστατα, πιάνοντάς μου τό χέρι, ή δεσποινίς Πέτερσον μου είχε πη χαμογελώντας: «Αχ! έδώ λοιπόν τά είχα ξεχάσει!»

—Υστερα; φώναξε ο Εισαγγελεύς.

—Υστερα σήκωσε τους ώμους της και έλεε: «Μπά! δέν ξανα·βελώνω! Δέν αξίζει τον κόπο Η δουλειά που έχω στο γραφείο δέν είναι τόσο επείγουσα...»

Πρόεδρος και Εισαγγελεύς άλληλοκυττάχθηκαν.

Πολλοί από τους άκροατές άνέπνευσαν άνακουφισμένοι, μαν·τεύοντάς ήδη ότι εύτυχώς είχε προληφθή μία άδικία.

Η υπόθεσις των κλειδιών, πράγματι, άπεδείχθη σοβαρωτάτη. Ο Τζώρτζ Ουάλλας, άνεβαίνοντας έκείνο τό πρωί στο γραφείο είχε δηλώσει στον θυρωρό ότι δέν ήθελε να τον άνησυχήσει κανείς.

«Θα κλειδωθώ μέσα στο γραφείο μου και δέν θα δεχθώ κανένα, έλεε. Ίδιαίτερος δέν έννοώ να με άνησυχήση ή μίς Πέτερ·σον. Σας άπαγορεύω να της δώσετε τά κλειδιά. Αν όμως έχη τά κλειδιά της, έ, βεβαία, τότε δέν μπορώ να την διώξω...»

Έφ' όσον λοιπόν δέν είχε τά κλειδιά της, άφού τά κρατούσε ο Ρόμπιν καθ' όλο τό πεντάλεπτο της άπουσίας της και έφ' όσον ο θυρωρός δέν της είχε δώσει τά δικά του κλειδιά, ή νέα δέν μπορούσε να έχη μπη στο γραφείο.

Επομένως δέν μπορούσε να έχει σκοτώσει τον Τζώρτζ Ουάλλας...

Η μίς Έβελιν Πέτερσον άθωώθηκε πράγματι...

—Μπράβο, Ρόμπιν, έλεγε τό ίδιο βράδυ στον άρχιτέκτονα ή θεία του. Σε συχαίρω για την ψυχραιμία σου. Υπήρξες ένας τέλειος μάρτυς. Αν έκανες και τό παραμικρότερο άκόμη λάθος στην κατάθεσή σου, μπορούσες να γίνης αίτία να καταδικασθί ένα άθώο καρίτσι.

—Η αλήθεια είναι, θεία μου, άπήντησε ο Ρόμπιν, ότι και άν τον σκότωνε άκόμη τον Τζώρτζ Ουάλλας ή μίς Πέτερσον, θα έκανε πολύ καλά. Ο παληάνθρωπος αυτός την έξεβίαζε, άπαι·τούσε να την κάνει έρωμένη του και την άπειλούσε να προβή και ήθικη ύποχρέωση να προσέξω πολύ στην κατάθεσή μου.

—Και πρόσεξες πράγματι, άπάντησε ή θεία, του έπαναλα·βάνω ότι υπήρξες τέλειος μάρτυς.

Ο Ρόμπιν έσκυψε προς την θεία του και έλεε έμπιστευτικά:

—Τέλειος ψευδο·μάρτυς, θεία μου...

—Τί έκανε λέει; φώναξε ή γυναίκα.

—Σα! έλεε χαμαγελώντας ο Ρόμπιν. Τά κλειδιά και τά άλλα ήσαν όλα δική μου έφεύρεσις.

—Μά γιατί; ρώτησε ή γυναίκα γουρλώνοντας τά μάτια.

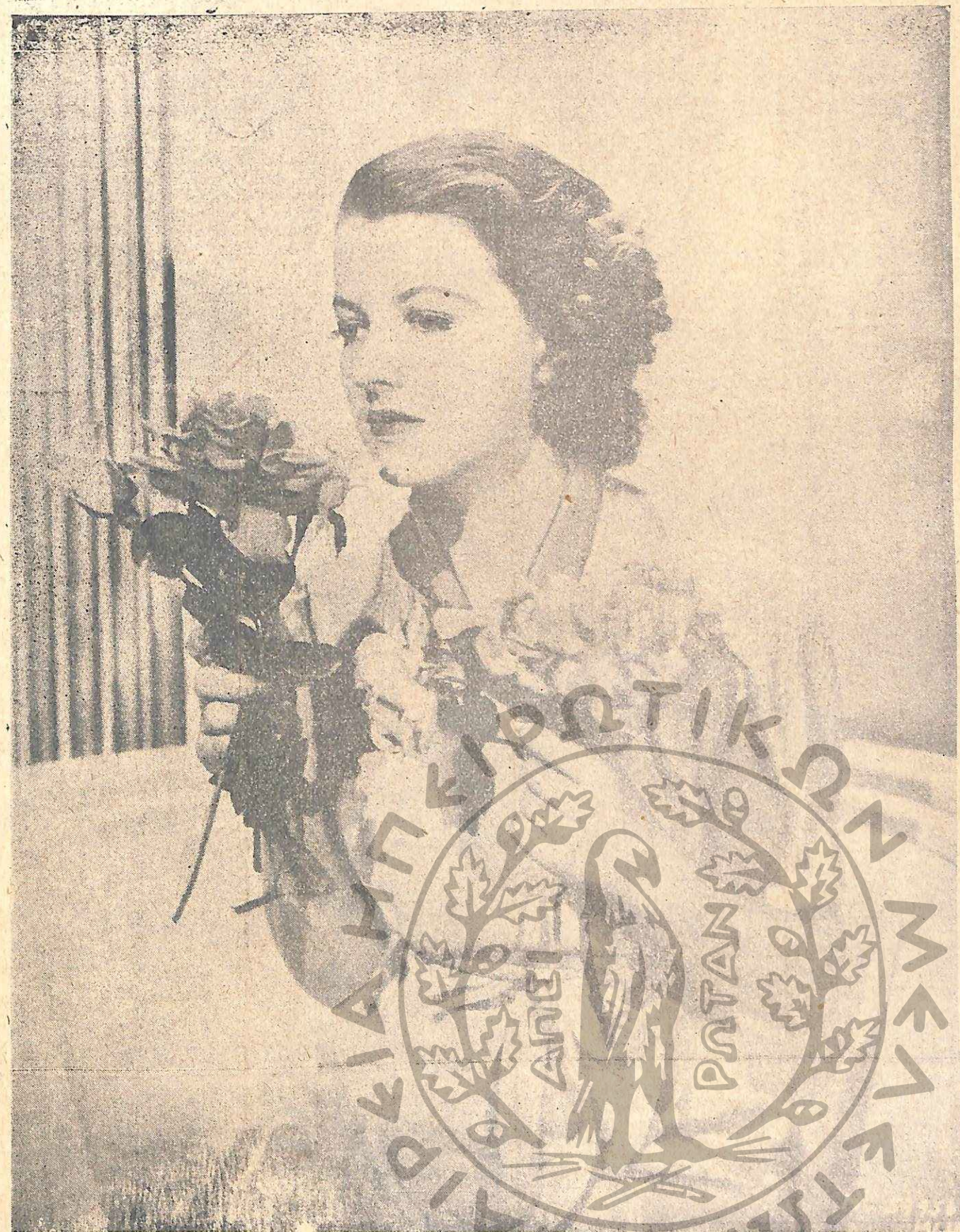
—Νά σου πώ, θεία μου, άπήντησε ο Ρόμπιν. Σκέφθηκα και είπα με τον νού μου: «Ρόμπιν Ουέστ, αντί να στείλεις αυτήν την γοητευτική νέα στα κάτεργα, δέν την παίρνεις καλλίτερα γυ·ναίκα σου; Κάτεργα είναι κι' ο γάμος στο κάτω·κάτω...»

ΦΡΑΝΣΙΣ ΛΑΝΓΚΟΡΝΤ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΠΕΤΤΥ ΦΥΡΝΕΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΛΟΥΠΕ ΒΕΛΕΖ

PANOEON

Ο γιατρός εί-
χε πη· «Γρέ-
πει να αφήσετε
τη γυναίκα σας
μόνη επί ένα
τουλάχιστον έ-
ξάμηνο. Τα νεύ-
ρά της είναι
τσακισμένα Πού;
Κανένα 'Ιταλικό χωριουδάκι, καμιά έξοχή...»

Κι' ο Τζών Τάρβιν είχε στείλει την Μόιρα σ' ένα χωριό κον-
νά στην Φλωρεντία,
Όταν ύστερα από τρεις μήνες, πήγε να την βοηθ, διάφορες
διαδόσεις κυκλοφορούσαν εις βάρος της. Ένας νεαρός 'Ιταλός, ο
Τονίνο, έθεωρείτο ως ο εύτυχής έραστής της ωραίας Άγ-
γλίδος.

Αυτό περίπου του είχε πη η σινιόρα Μπαρτζιόνι, η ιδιοκτή-
τρια της βίλλας που έμενε η γυναίκα του. 'Ο Τζών δεν μπορούσε
να πιστέψει ότι συνέβαινε τέτοιο πράγμα. Την ήξερε καλά την
γυναίκα του. Ήξερε τον παιδικό χαρακτήρα της, την θαυμασία
της ανατροφή και τι ήθικες της άρχες. 'Οχι, η Μόιρα δεν μπο-
ρούσε να είναι έρωμένη του Τονίνο αυτού, ούτε κανενός άλλου. 'Ι-
σως να είχε συνδεθεί μαζί του με κάποια άθωα φιλία, που ο κό-
σμος δεν άργησε να παρεξηγήσει.

Και αυτό συνέβαινε πράγματι. 'Η Μόιρα έως την ημέρα έ-
κείνη, δεν είχε πάρει ούτε ένα φιλή από τον Τονίνο.

'Ο Τζών, ωστόσο, δεν μπορούσε να κλείσει τ' αυτιά του στις
διαδόσεις. Κι' έκανε λόγο στη Μόιρα άμέσως μόλις την συνήντησε
—για όσα άκουσε.

—Τί είναι αυτά που λές; διεμαρτυρήθη η Μόιρα, έτοιμη να
κλάψει. «Α! οι Μπαρτζιόνι! Είναι βεβαία ότι οι Μπαρτζιόνι σου
υπέβαλαν τέτοιες ιδέες! Είναι αίσχος να τις πιστεύεις!

—Δεν πιστεύω τίποτε, είπε ο Τζών ψύχραιμα. Δεν θέλω όμως
να είσαι θύμα νεαρών με μαύρα μαλλιά που βγαίνουν από τον ύ-
πόκοσμο της Νεαπόλεως.

—Τζών!

—Ακόμα και αν το αίσθημά σας είναι απόλυτως πλατωνικό...
Αυτοί οι νεαροί, άλλωστε, είναι απένταροι κατά κανόνα. Ξέρεις
πώς θα σε χαρακτηρίσει τώρα αυτός στους φίλους του; «'Η πλου-
σία Έγγλέζα»!

Την κύτταξε ξαφνικά κατάματα.

—Έλα, πές μου, τί του έχεις χαρίσει έως τώρα; Στις δυο ση-
μασίες, φυσικά.

Κατακόκκινη από την αγανάκτηση, η Μόιρα έτρεξε και τηλε-
φώνησε στον Τονίνο. Ύστερα από μια ώρα έτρεχαν με το αυτοκί-
νητό της σε μια έξοχη λεωφόρο.

Το αυτοκίνητο σταμάτησε σ' ένα έρημικο κέντρον.

—Φίλησέ με, Τονίνο! Ψιθύρισε ξαφνικά η νέα όταν βρέθη-
καν μόνοι. Φίλησέ με! Χάιδεψέ με! Είμαι δικηά σου!

Έτσι! Τώρα οι χονδροειδείς
υπόνοιες του Τζών γίνονταν πραγ-
ματικότητες. Τώρα μόνον, Έκ των
υστερών. «Πόσα του έχεις χαρί-
σει; Τα πάντα! Ναι τα πάντα!
Στις δυο σημασίες, έ; Και σ'αύ-
τό θα τον δικαιολογούσε τον
Τζών.

Από την άλλη μέρα, άρχισε
να κάνει στον Τονίνο ένα σωρό
δώρα. Άσημένια σιγαροθήκη.
Χρυσό ρολόι. Καρφίτσα με δια-
μάντι κλπ.

Ο Τζών είχε φύγει την έπο-
μένη της ημέρας που έγινε η
σκηνή, μετανοιωμένος για τον
τρόπο που είχε μιλήσει στη γυ-
ναίκα του. Από αξιοπρέπεια ό-
μως, έφυγε χωρίς καν να την ά-
ποχαιρετήσει.

Τώρα όμως που η Μόιρα είχε
δώσει στις σχέσεις της με τον Το-
νίνο την πιο χονδροειδή μορφή, η
άγάπη της γι' αυτόν ξεπερνούσε
κάθε όριο. Άρχισε να γίνεται τυ-
ρανική.

Τρισευχισμένος στις άρλες
από την άπρόοπτη πτώση της φί-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΦΙΛΗΣΕ ΜΕ

TONINO

ΑΛΑΝΤΟΥΣ
ΧΑΞΕΛΕΥ

λης του, ο Τονί-
νο δεν άργησε
να νοιώσει το βά-
ρος αυτής της
τυρανίας. 'Η
Μόιρα έννοού-
σε να τον έχη
διαρκώς κοντά
της. Έννοούσε

να γυρίσει διαρκώς μαζί του, αδιάφορη για τα λόγια του κόσμου,
αδιάφορη για το σκάνδαλο.

Ο Τονίνο, σιγά—σιγά, άρχισε να την βαρύνει. 'Η «ωραία
'Αγγλίς» είχε πάψει πια να έχη την γοητεία του αγνώστου, του
άκατορθώτου. Τώρα ήταν γι' αυτόν κάτι το γνωστό άπ' άκρου εις
άκρον. Οι κρίσεις των νεύρων της, που γινόταν όλοένα πιο συχνές,
τον έξενεύριζαν.

Άρχισε σιγά—σιγά να αραιώνει τις επισκέψεις του. Άρχισε
να βρίσκη διαρκώς προφάσεις, να λήη μεγάλα λόγια για «το μέλ-
λον του, που απαιτούσε μεγάλες θυσίες» κάθε τόσο ήταν άπη-
σκολημένος, κάθε τόσο ήταν υποχρεωμένος να λείψει μια δυο μέ-
ρες, για το «μέλλον του».

«Μα το μέλλον σου είμαι εγώ! ήθελε να του φωνάξει η Μόιρα
Σ' άγαπώ! Έχω άφθονα χρήματα. Τί το θέλεις το μέλλον;»

Δεν τολμούσε να του πη αυτά τα λόγια 'Υπέφερε όμως μαρ-
τύρια πραγματικά. Έκνευριζόταν και έξενεύριζε και τον Το-
νίνο.

«Μα γιατί τον κάνω έτσι; μονολογούσε όταν βρισκόταν μόνη της.
Θα τον κάνω να με μισήσει»

Την έπομένη όμως φορά, τηρούσε την ίδια άκριβως στάση
που κατέκρινε ένδομύχως. Και τα πράγματα χειροτέρευαν. Οι ά-
πουσίες του Τονίνο γίνονταν όλοένα πιο συχνές.

Ξαφνικά έγινε μια μεταστροφή στη στάση του 'Ιταλού. Άρ-
χισε να γίνεται πάλι θερμός και περιποιητικός μαζί της, να έρχε-
ται κάθε μέρα, να της διηγείται όλόκληρη τη ζωή του και να της
διαβάξη όλόκληρη την άλληλογραφία του.

Ανάμεσα στις έπιστολές του, υπήρχε μια που τραβήξε ι-
διαίταιτως την προσοχή της Μόιρα. Ήταν από τον πατέρα του
Τονίνο.

«... έπληρώρα το μεγαλύτερο μέρος της ζημίας, κάτου διακό-
σιες είκοσι χιλιάδες φράγκα. Μου είναι όμως αδύνατον να βρω
το υπόλοιπο, πενήντα χιλιάδες. Ξέρω ότι δεν έχεις ούτε το ένα
έκατοστόν αυτού του ποσού. Έπειδή όμως κινδυνεύω να φυλακι-
σθώ και έπειδή ξέρω τη χρυσή καρδιά σου, σου γράφω, έστω και
με μια έλπίδα στις χίλιες...»

Ο Τονίνο της είχε άρπάξει ξαφνικά αυτή την έπιστολή από
τα χέρια.

—Δεν έχει κανένα ένδιαφέρον για σένα, είπε.

Και άρχισε να της μιλή γι' άγάπη, άποσιωπώντας όλοτελα το
ζήτημα.

«Το ζήτημα» όμως, σάν μικρόβιο, είχε μπη μέσα στο μυαλό της
Μόιρα. Και έτσι, ύστερα από δυο
μέρες, καθώς καθόταν στην άγ-
καλιά του αγαπημένου της και
δεχόταν τα θερμά πάλι φιλή
του, η ίδια το άνακίνησε.

—Τονίνο, πρέπει να μου έπι-
τρέψεις να σου δανείσω τις πε-
νήντα χιλιάδες, για τον πατέ-
ρα σου...

—Είσαι τρελή, Μόιρα;
Σε ίκετεύω να μη μου ξαναμιλή-
σης γι' αυτό...

Εκείνη δεν του ξαναμίλησε.
Το βράδυ όμως καθώς ο Τονίνο,
στο σπίτι του, άδειάζε τις τσέ-
πες του σακκακιού του, βρήκε
μέσα ένα διπλωμένο γυαλιστερό
χαρτί. Το ξεδίπλωσε. Ήταν ένα
τσέκ πειήντα χιλιάδων φράγκων.

Ο νεαρός 'Ιταλός πήγε στον
καθρέφτη και κύτταξε τον έαυτό
του. Μαύρα μαλλιά, μαύρα γυα-
λιστερά μάτια, άσπρα δόντια.

—Υπέροχα... ψιθύρισε χαμο-
γελώντας.

Ντύθηκε πάλι, μπηκε σ' ένα
ταξί και τραβήξε για το σπίτι
της Μόιρα.

Κάθε μέρα του έκανε κι' από ένα δώρο

PANOEON

—Γιατί τόκανες αυτό άγάπη μου ; ρώτησε με παράπονο μόλις την είδε.
—Νούτ ! τί σημασία τ'ά έχουν χορήματα, Τονίνο ; Μ' άγαπάς ;
—Είμαι τρελλός για σένα...
Τά μάτια του είχαν σχεδόν δακρύσει.
—Πάμε αύριο σε μι'ά εκδρομή;
—Ο Τονίνο είχε υποσχεθί νά πάη την άλλη μέρα στο Πράτο μαζί με τόν Μενάο, πού είχε μι'ά ωραιολάτη αδελφούλα, την Λουίτσα. Η Λουίτσα ήταν δεκαεπτά έτών. Ίσως νά μ'ην ήταν ωραία την σάν Μόιρα, άλλ' είχε την έξεχωρη δροσιά, τών δέκα επτά χρόνων της.
—Ο Τονίνο, ώστόσο, ήταν τόσο συγκινημένος από την χειρονομία της Μόιρα, ώστε έτοιμάσθηκε νά άγνοήση πρὸς στιγμήν την Λουίτσα.
—Πάμε είπε με ένθουσιασμό.
Μι'ά άλλη όμως σκέψις πέρασε από τὸ μυαλό του. Με την Μόιρα μορούσε νά πάη όποια μέρα ήθελε. Πῶς θά ξανάβρισκε όμως εύκαιρία νά είναι μαζί με την Λουίτσα.
Κτύπησε τὸ μέτωπό του ξαφνικά.
—Αχ ! αγαπούλα μου, κόντευα νά τὸ ξεχάσω. Αύριο πρέπει νά είναι όλη την ήμέρα με τόν διαχειριστή του πατέρα μου, πού έρχεται στη Φλωρεντία τὸ πρωί. Αναβάλλομε για με-
θαύριο ;
—Είμαι απόλυτη ανάγκη νά είσαι μαζί του, Τονίνο μου ;
—Άλλοίμονο !
Θεέ μου, τί άπελπισία ! Την άπελπισία την έννοιωσε καλλίτερα ή Μόιρα την άλλη μέρα. Διηούσε τόσο για την παρέα του αγαπημένου της ! Ηθελε τόσο νά είναι κοντά του !
Τὸ άπαύγεμα ή στενοχώρια της μεγάλωσε. Άπελπισμένη έτρεξε σὸ γκαράζ της, πήδησε σὸ αυτοκίνητό της και έβαλε τή μηχανή μπροστα. Πού πήγαινε ; Όπου τύχη.
Έτυχε όμως νά πάη σὸ Πράτο. Έτυχε νά περάση από μι'ά πλατεία, όπου γινόταν τὸ πανηγύρι τοῦ χωριού. Έτυχε νά σταματήσει γιατὶ ένα άλλο αυτοκίνητο της έμπόδιζε τὸ δρόμο.
Τά υπόλοιπα δέν είναι νά ξαναβάλω. Άπλούστατα, τὸ βλέμμα της έπεσε αδιαφορα στίς κούνιες πού ήταν στημένες σέ μι'ά άκρη της πλατείας. Ύστερα ή αδιαφορία έφυγε από τὸ βλέμμα της. Τά μάτια της γούρλωσαν. Μέσα σέ μι'ά από τις κούνιες, ὁ Τονίνο, σάν έσκασε στὰ γέλια μικρού παιδάκι. Στην ίδια κούνια καθόταν μι'ά δμορφη μικρούλα, ή Λουίτσα και έσκασε γέλι' αυτή στὰ γέλια.
Όταν τὸ γέλιο έσβυσε από τὰ χείλη τοῦ Τονίνο, ή Μόιρα είχε κατωρθώσει επί τέλους, νά ξαναβάλω τὸ αυτοκίνητό της σέ κί-
νηση...
Στίς έξη, με προσποιητή αδιαφορία, ὁ Τονίνο κτυπούσε την πόρτα της Μόιρα. Η υπηρέτρια τοῦ άνήγγειλε ὅτι ή κυρία ήταν αδιάθετη.
—Ο Ιταλὸς άνέβηκε σὸ δωμάτιό της και μπήκε χωρίς νά κτυπήσῃ.
—Μιά, τεμπελιές ! φώναξε γελώντας υποκριτικά.
Η Μόιρα δέν κινήθηκε από τὸ κρεβάτι της. Πήγε κον-
κί της.
—Τί έχεις, αγαπούλα μου ;
—Η Μόιρα δέν τοῦ έδωσε καμμι'ά απάντηση.
—Μά τί έχεις ;
—Φύγε ! φώναξε ή Μόιρα.
—Ο Τονίνο έσκυψε επάνω της για νά την φιλήσῃ. Η Μόιρα γούρισε απότομα και τόν κτύπησε σὸ πρόσωπο μ' όλη της την δύναμη.
—Παληκοόριτσο ! φώναξε ὁ νέος, έξω φρενῶν από τόν πόνο.
Τά χείλη του είχαν ματώσει. Έβγαλε τὸ μανδηλί του τὸ έφερε σὸ στόμα και είπε.
—Πολύ καλά. Θά φύγω, άφου θέλεις.
Βγήκε από τὸ δωμάτιο και έκλεισε την πόρτα με πάταγο.
Η Μόιρα σκέφθηκε ὅτι ίσως τοῦ είχε φερθί άσχημα. Ίσως είχε κρίνει βιαστικά. Έπρεπε νά τόν ακούσῃ. Ν' ακούσῃ τις δι-
καιολογίες του...
Ανακάθισε σὸ κρεβάτι της. Έπάνω στην κουβέρτα υπήρχε μι'ά κόκκινη στρογγυλή κηλίδα, μι'ά σταγόνα τοῦ αϊματός του. Καί αὕτη ήταν εκείνη πού τόν είχε κτυπήσει !
—Ορμησε στην πόρτα.
—Τονίνο ! Τονίνο ! φώναξε.
Τὸ σπίτι όμως ήταν σιωπηλό.
Κατέβηκε τις σκάλες, φωνάζοντας πάντοτε τ' όνομά του. Καί τότε είδε στην έξώπορτα την δανεική μοτοσυκλέττα με την όποιαν είχε έρθει ὁ Τονίνο. Η μοτοσυκλέττα με την όποιαν
—Τονίνο ! Τονίνο ! φώναξε ή Μόιρα.
—Άλλ' αὐτός δέν την άκουσε, ή δέν ήθελε νά την ακούσῃ.

Η Μόιρα νόμισε ξαφνικά ὅτι ὅλο τὸ ἄδικο ήταν με τὸ μέρος της. Έτρεξε σὸ γκαράζ και πήδησε σὸ αυτοκίνητό της. Έπρεπε νά τόν προλάβῃ δίχως ἄλλο.
—Πρόσχε ο' αὕτη τή στροφή της γεφύρας, της είχε πῆ ὁ άνδρας της την πρώτη μέρα. Καμμι'ά μέρα θά τσακισθῇ σὸν γκαρεμνὸ, αν δέν προσέξῃς.
—Ο Τζών Τάρβιν είχε εν μέρει δίκιο. Τρελλή από την λαχτά-
ρα της, ή Μόιρα δέν πρόσχε στή στροφή. Δέν τσακίστηκε όμως Τὸ αυτοκίνητο γλύστρησε πρὸς τὸ γκαρεμνὸ, αναποδογύρισε άκρι-
βῶς πάνω στη γέφυρα και έμεινε κρεμασμένο σὸ περιζώμά της.
Η Μόιρα δέν είχε πάθει τίποτα.
—Α σί ντα ! Τ ζι ο β ά ν ν ! άρχισε νά φωνάζῃ.
Η υπηρέτρια και ὁ κηπουρὸς έτρεξαν κοντά της.
—Τηλεφωνήστε νά στείλουν ένα ταξί, γρήγορα.
—Έτρεξε σὸ δωμάτιό της, για νά πάσῃ ν' ακούῃ τις συζητή-
σεις και τις ερωτήσεις τοῦ υπηρετικού προσωπικοῦ.
Περιμένοντας τὸ ταξί, άρχισε νά κάνῃ την τουαλέττα της.
—Πρέπει νά έχω καλή εμφάνιση, μονολογούσε.
Ρούζ, λίγο μαῦρο. Λίγο ρόζ. —Ορατά ! Τὸ καλλίτερό της κατέλλο.
—Α ! θά χρειασθῶ λεπτά για τὸ ταξί. Την τσάντα μου ! Πού είναι ή τσάντα μου ;
Θυμόταν ὅτι, ντυμένη καθὼς είχε πέσει σὸ κρεβάτι, μετά την επιστροφή της από τὸ Πράτο, κρατούσε ακόμη την τσάντα της σὸ χέρι. Η τσάντα όμως δέν ήταν πάνω σὸ κρεβάτι.
—Θά έπεσε κάτω, σκέφθηκε ή Μόιρα. Έσκυψε κάτω άπ' τὸ κρεβάτι. —Οχι. Η τσάντα δέν ήταν εκεί. Έψαξε ο' ὅλο τὸ δωμά-
τιο. Τίποτε. Πού ήταν λοιπόν ; Πού ; πού ;

Καί ξαφνικά μι'ά τρομάκτικη σκέψις πέρασε τὸ μυαλό της. —Ο Τονίνο ! Ήταν ποτέ δυνατόν ; Τά δευτερόλεπτα πέρασαν. Η πι-
θανότη έγινε φρικτὴ πεποίθιση. Θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ Τζών.
—Δέν θέλω νά είσαι θύμα νεαρῶν με μαῦρα μαλλιά πού βγαίνουν από τόν υπόκοσμο της Νεαπόλεως... από τόν υπόκοσμο της Νεαπόλεως...
Τά λόγια αὐτά στρογγυλίζον μέσα σὸ μυαλό της. Τυχολι-
κη ! Καί... κλέφτης ;
Η τσάντα της ήταν άσημένια και περιείχε ἑξη χιλιάδες λι-
ρέττες.
Καί κλέφτης ; Καί κλέφτης ;
Γούρλωσε τὰ μάτια της. Ένοιωσε κάτι νά νά σπάξῃ μέσα της.
Φώναξε σάν νά την μαχαίρωναν.

—Ο κρότος τοῦ πυροβολισμοῦ έκανε τούς υπηρέτες νά ὀρμή-
σουν επάνω. Την βοήκαν πεσμένη επάνω σὸ κρεβάτι, νε-
κρή.
Καθὼς τραβούσαν τὸ πτώμά της, τὸ κρεβάτι κινήθηκε κά-
πως και ακούσθηκε ὁ θόρυβος της πτώσεως ἐνός μεταλλικοῦ άν-
τικειμένου. Η Άσσίντα έσκυψε κάτω άπ' τὸ κρεβάτι.
—Είναι ή τσάντα, είπε. Θά είχε μείνει μεταξὺ τοῦ τοίχου και
τοῦ κρεβατιοῦ της...

ΑΛΝΤΟΥΣ ΧΑΞΕΛΕ-Υ.

ΒΕΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

—Η κυρία (πρὸς την υπηρέτρια) Μαίρη—σέ παρακαλῶ πολύ
όταν σεβρίσῃς τὸ βράδυ νά μὴ φορέσῃς κοσμήματα.
—Η—Μαίρη, Δέν έχω κανένα κόσμημα αξίας, κυρία. Άλλά σᾶς
ευχαριστῶ για την προειδοποίηση, Ποιὸς άπ' τούς προσκεκλημέ-
νους σας είναι λωποδύτης ;
—Είσαι παντρεμένος ;
—Οχι. Η μελαγχολία μου είναι χρονία.
—Έκείνος. Ποιὸ ήταν αὐτὸ τὸ ὥραίο κοριτσάκι πού χόρευε
τώρα μαζί μου ;
—Έκείνη. Ά ! ήταν ή μαμά.
—Ο Βολταίρος, θέλοντας νά ξεφορτωθῇ κάποιον νεαρό συγ-
γραφέα της εποχῆς του πού τόν εξάλειβε κάθε τόσο με τὰ κολα-
—Κύριε, από σήμερα είμαι πεθαμένος και σᾶς παρακαλῶ νά
μὴ μοῦ ξαναμιλήσετε γιατί δέν θά σᾶς ξανακούσω !

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΑ ΝΤ' ΑΒΑΝ-ΚΙ' ΟΤΑΝ

—Κα ντ' Αβαν-
σέλ, είχε ὡς την
ὥρα ακούσει με με-
γάλη ψυχρότητα, τις
άπελπισμένες έρωτικές εκδηλώσεις τοῦ βαρώνου ντὲ Κροτσάσο.
Τὸν περασμένο χειμῶνα της είχε κάνει έπίμονο κόρτε και τὸ
καλοκαίρι, για νά έχῃ την εύκαιρία νά την ξαναϊδῇ, διωργάνωσε
πολλά κυνήγια στην έπαυλή του, στην Νορμανδία.
—Ο σύζυγος, ὁ κος ντ' Αβανσέλ, ὅπως συνήθως, δέν έβλεπε
τίποτε, δέν είχε τίποτε καταλάβει. Έλεγαν πῶς ζούσε χωρισμένος
με τή γυναίκα του, λόγω μι'ας φυσικῆς άνικανότητος, πού ή κυρία
δέν τοῦ συγχωρούσε. Ήταν ένας κοντὸς ανθρωπάκος, φαλακρός,
με μικρά μπράτσα, μικρά πόδια, μικρὸ λαιμό, μικρὴ μύτη ὅλα
μικρά... μικρούτσικα... τέλος πάντων !...
Η γυναίκα του άπ' ἐναντίας, ήταν ψηλή, μελαχροινή, καλο-
φτιαγμένη. Περιφρονούσε τόν άνδρα της και κύτταζε με ένθαυ-
ρυντικό και τρυφερό ὕφος τις φαρδιές πλάτες, τὸ στιβαρὸ λαιμό
τοῦ βαρώνου Κροτσάσο. τοῦ ἐπισήμου της φλέγρ.
Δέν τοῦ είχε κάνει ακόμη καμιά παραχώρηση. —Ο βαρώνος κα-
ταξοδευότανε γι' αὐτήν.
Διωργάνωνε διαρκῶς εορτές, κυνήγια, στὰ ὁποία προσκαλοῦσε
ὅλους τούς εὐγενεῖς της περιοχῆς.
—Όλη την ήμέρα τὰ σκυλιά γαυγίζοντας κυνηγοῦσαν τις άλεπού-
δες και τ' άγριογούρουνα και κάθε βράδυ θαυμάσια πυροτεχνή-
ματα έφριχναν στὰ άστρα τις πύρινές τους γλώσσες, ενώ τὰ φωτα-
γοιμημένα παράθυρα τοῦ σαλονιοῦ έχυναν στὰ μεγάλα πάγκα τοῦ
κήπου φωτεινὲς κορδέλλες μέσα άπ' τις ὁποῖες περνούσαν οί σκιές
τῶν ζευγαριῶν πού περπατούσαν στὰ μονοπάτια.
Ήταν φθινόπωρο. Τά φύλλα τῶν δένδρων πετούσαν στη γλῶ-
σάν σμήνη πουλιῶν... Αισθανόνταν κανεῖς στὸν αέρα τή μυρωδιά
της γυνῆς σάρκας όταν μι'ά γυναίκα γδύνεται ὕστερα άπ' τὸ χορδὸ.
—Ενα βράδυ, σέ κάποιο περίπατο, την περασμένη άνοιξη, ή Κα
ντ' Έβανσέλ είχε στὸν κ. ντὲ Κροτσάσο πού την πολιορκούσε
με τις παρακλήσεις του την στιγμή πού εκείνος την άποχαιρε-
τούσε νά φύγῃ. —Αν ποτέ αποφασίσω νά γίνω δική σας, αὐτὸ δέν
θά γίνῃ προτοῦ πέσουν τὰ φύλλα. Τὸ καλοκαίρι δέν έχω καιρὸ
γιατὶ έχω πολλὲς άσχολίες. —Ο βαρώνος θυμότανε τή γελαστή
και τολμηρὴ υπόσχεση και κάθε μέρα κέρδιζε λίγο έδαφος στην
καρδιά της νέας γυναίκας πού φαινότανε ὅτι ὀντιστέκεται μόνο
και μόνο για τούς τύπους.

—Επρόκειτο νά γίνῃ ένα μεγάλο κυνήγι. Την πα-
ραμονή ή Κα ντ' Αβανσέλ είχε σὸ βαρῶνο: —Βα-
ρῶνε, αν σκοτώσετε σᾶς τόν άγριοχόιχο και θά σᾶς
χαρίσω...
Την επομένη τὰ χαράμματα, οί κυνηγοί καβαλλίκε-
ψαν τ' άλογά τους και ξεκίνησαν. —Ο βαρώνος
ήταν πρώτος, πρώτος.
—Η πονηρή όμως Κα ντ' Αβανσέλ έμεινε πί-
σω και έτσι άνάγκασε τὸ βαρῶνο νά την μι-
μηθῇ για νά της κάνῃ συντροφία.
Τρέμοντας από έρωτα και άνησυχία, ὁ βαρῶ-
νος άκουγε άπ' τὸ ένα αὐτὶ τις φλυαρίες της ὡ-
ραίας γυναίκας και άπ' τ' άλλο τὰ γαυγίσματα
τῶν σκύλων. Εκείνη βλέποντάς τον έτσι άφη-
ρημένο τοῦ είπε :
—Δέν μ' αγαπάτε λοιπόν πιά ;
—Πῶς μπορεῖτε και λέτε τέτοια
πράγματα ;
—Μοῦ φαίνεσθε νά σᾶς ένδια-
φέρει τὸ κυνήγι περισσότερο από
μένα.
—Μά δέν με διατάξαιτε νά σκο-
τώσω τόν άγριοχόιχο ;
—Καί βέβαια. Πρέπει μάλιστα
νά τόν σκοτώσετε μπροστά στὰ
μάτια μου.
—Πῶς θέλετε νά τὸ κατορθώσω
άφου μένωμε πίσω άπ' τούς άλ-
λους ;
Τότε τοῦ μιλούσε τρυφερά, ά-
κουμπώντας τὸ χέρι της επάνω του
ή χαϊδεύοντας, δῆθεν άφηρημένα,
τὴ καίτη τοῦ αλόγου του και τοῦ
έλεγε γελώντας.
—Πρέπει νά τὰ καταφέρω...
—Αν ποτε αποφασίσω νά
γίνω δική σας...

ΥΠΟ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΑΝ

ΕΝΙΚΗΣΕ

—άλλοιώς... τόσο τὸ
χειρότερο για σᾶς.
—Επειτα έστριψαν
δεξιά σ' ένα μικρὸ
μονοπάτι. Έξαφνα, για ν' αποφύγῃ ένα κλαρί πού της έφραζε
τὸ δρόμο, έγυρε πρὸς τὸ μέρος του, τόσο κοντά του, πού αίσθαν-
θηκε τὰ μαλλιά της νά τοῦ γαργαλῶν τὸ λαιμό. Τότε, την έπια-
σε απότομα άπ' τή μέση και την έφίλησε με λαχτάρα, με λαι-
μαργία.
—Στην άρχή, ζαλισμένη άπ' τὸ ὀρμητικό αὐτὸ χάδι, δέν αντι-
στάθηκε. Έπειτα, έστριψε απότομα τὸ κεφάλι και εἶπε τυχαία,
εἶτε θεληματικά τὰ χείλη της συνάντησαν τὰ δικά του.
Τότε, από ντροπὴ ή από τύψη, σπηρούνισε τ' άλόγο της πού
έφυγε καλπάζοντας. Προχώρησαν έτσι πολλήν ὥρα, χωρίς ν' ανταλ-
λάξουν οὔτε ένα βλέμμα.
—Έξαφνα, ὁ άγριοχόιχος πέρασε από μπροστά τους, αίματομέ-
νος, σπάζοντας τὰ κλαριά. Τότε ὁ βαρώνος φώναξε : —Όποιος
μ' αγαπά ἄς μ' ακολουθήσῃ. Κι' εξαφανίστηκε μέσ' σὸ πυκνὸ
δάσος.
—Όταν ή κ. ντ' Αβανσέλ τόν έφθασε, λίγα λεπτά αργότερα,
τόν είδε νά σηκώνεται καταλασπωμένος, με τὸ χέρι γεμάτο αί-
ματα. —Ο άγριοχόιχος κοιτόταν πάρα κάτω, με τὸ μαχαίρι χωμένο
στὸν ὅμο του μέχρι τή λαβή.
—Η επιστροφή στην έπαυλη έγινε, ὅπως συνήθως, με άναμμέ-
νους δαυλοῦς και με μουσική.
—Όταν έφθασαν, ή Κυρία ντ' Αβανσέλ, άποκαμωμένη άπ' τή
κουραστική ήμέρα, εἶπε σὸ βαρῶνο :
—Θέλετε, φίλε μου, νά κάνωμε ένα γύρο σὸ πάρκο ;
Αὐτὸς όμως χωρίς ν' άπάντησῃ την τράβηξε πρὸς τὸ μέρος
του και την φίλησε. Περπατούσαν σιγὰ σιγὰ, χειροπιασμένοι κάτω
άπ' τὰ γυμνωμένα κλαριά. —Ο έρωτάς τους, ὁ πόνος τους, ή ανά-
γκη της ένώσεως ήταν τόσο δυνατή, πού παρ' ὀλίγο νά δοθοῦν
ὁ ένας στὸν άλλο κάτω άπ' τὸ πρώτο δένδρο.
—Γυρίζομε, εἶπε ή ὥραία γυναίκα ;
—Όταν βρέθηκαν μπροστά στην έπαυλη, τοῦ ψιθύρισε με
σβυσμένη φωνή : —Είμαι τόσο κουρασμένη πού θά πάω νά πλα-
γιάσω. Καί ενώ αὐτὸς προσπαθοῦσε νὸ την άγκαλιάσῃ για νά
της πάρῃ ένα τελευταίον φίλνι, εκείνη γλύστρησε άπ' τὰ χέρια του
λέγοντας : —Οχι... πάω νά κοιμηθῶ... ὁποιος μ' αγαπά ἄς με
ακολουθήσῃ.

Μιά ὥρα αργότερα, όταν ὅλος ὁ κόσμος είχε
κοιμηθῇ, ὁ βαρώνος βγήκε άπ' τὸ
δωμάτιό του και περπατώντας στὰ
νύχια, πήγε και γρατζούνισε την
πόρτα της φίλης του. Καμμι'ά ά-
πάντησις. Δοκίμασε ν' άνοίξῃ. —Ο
σύρτης δέν ήταν βαλμένος από
μέσα.
Την ηύρε νά σεμβάζῃ άκουμπι-
σμένη σὸ παράθυρο. Έπρεπε στὰ
γόνατά της και της τὰ φιλοῦσε
άπληστα μέσα άπ' τὸ διάφανο νυ-
χτικό.
—Εκείνη δέν έλεγε τίποτα.
—Έχανε μόνο χαϊδευτικά τὰ λε-
πτά δάχτυλά της μέσ' στὰ μαλλιά
του. Έξαφνα πετάχτηκε, σάν
νά είχε πάρῃ καμμι'ά μεγάλη από-
φασῃ και τοῦ ψιθύρισε με τὸ τολ-
μηρὸ της ὕφος :
—Θά ξαναγυρίσω, περιμένε με !
Με τὸ δάχτυλο έδειχνε σὸ
βάθος τή φωτεινὴ γωνία πού έκανε μέσ'
σὸ σκοτάδι τὸ άσπρο κρεβάτι.
Τότε, ακουνοφυλάοντας ὁ βαρώνος και
τρέμοντας, γδύθηκε γρήγορα και χώθηκε
στὰ δροσερά σεντόνια. Τεντώθηκε ήδυ-
νικά, ξεχνώντας σχεδόν τή φίλη του, τόσο
μεγάλη απόλαυση τοῦ προξενούσε τὸ χάδι
τῶν σεντονιῶν σὸν κουρασμένο του σώμα.
—Εκείνη δέν γύριζε ακόμη, διασκεδάζοντας με την άνυ-
πομονησία του ὡς φαίνεται.
—Ο βαρώνος έκλεισε τὰ μάτια μαχαρία.
(Συνέχεια στην σελίδα 360)

ΚΑΡΔΙΑ ΣΤΗ ΦΛΟΓΗ

ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΦ

(Συνέχεια)

Οι φύλακες δεν μιλούσαν ποτέ σ' εκείνους που δεν τους έρω-
τούσαν. Έτσι και ο Λουδοβίκος γύριζε στην τύχη ανάμεσα στις άλ-
λεές του νεκροταφείου, που μύριζαν απ' τα τριαντάφυλλα και
τις σκιάζαν τα δένδρα. Ποτέ δεν είχε έλθει στο νεκροταφείο,
γιατί ο θάνατος του προξενούσε φρίκη, όπως σ' όλους τους νέ-
ους. Έρωτούσε τον εαυτό του μήπως αυτό ήταν μια φαντασία
του άρρωστου μυαλού του και ακόμα αν υπήρχε πραγματικά ο
τάφος της.

Σε μια στιγμή που είχε βαρεθεί να ψάχνει, ξαφνικά, ή κατοι-
κία του θανάτου παρουσιάστηκε μπροστά του. Διάβασε το όνομα
Δίας, διάβασε και το όνομα της νεκρής. Απότομα δοκίμασε μια
άπεραντη απογοήτευση. Τό παρεκκλήσι ήταν, κλειστό με μια
μπρούτζινη πόρτα, στερεά κλεισμένη.

Η Άννα ήταν μέσα εκεί, καλά φυλαγμένη.
"Όλη του ή ύπαρξις εξανέστη μπροστά σ' αυτό το εμπόδιο" ήλ-
θε δυο φορές στο νεκροταφείο με την ελπίδα πως οι πόρτες θα
άνοιγαν από θαύμα. Τίποτα πάντα κλειστά. Ο θυμός του έστρά-
φη εναντίον του εαυτού του. Εκείνος που δεν γνώρισε ποτέ τη
δύναμη της θελήσεως ήθελε τώρα κάτι. Τό άρρωστο μυαλό του
έκανε τό παράξενο όνειρο να ανοίξει τον τάφο να ιδεί το πτώμα
της Άννας. Έπρεπε να το δει. Σιγά-σιγά σ' αυτή του τη ζωηρή
επιθυμία ανακατευόταν και μια φανταστική αμφιβολία. "Ίσως ή
Άννα να μην είναι εκεί".

Ίσως αυτή ή τριπλή κλειδωνιά από ξύλο, από πέτρα, από
μπρούτζινο να έκρυβε ένα από τα φοβερά εκείνα μυστικά που ά-
σπριζάναν στη στιγμή τα μαλλιά του ανθρώπου και που σαλεύουν
για πάντα το λογικό του. Εκεί πίσω από αυτόν τον τριπλό τοίχο
βοσκόταν ή λύσις του αινίγματος.

Τις νύχτες τις γεμάτες άγρυπνία που άκολουθούσαν αυτόν
τόν άσκοπο δρόμο του, έκανε χίλια σχέδια για ν' ανοίξει τον
τάφο.

Με χρήματα κάτι θα έκανε.
Την άλλη μέρα συνάντησε κοντά στον τάφο των Δίας τον φύ-
λακα και τον ρώτησε :

—Είστε ο φύλακας αυτού του τάφου; Έχετε το κλειδί;
—Η έξοχότης σας είναι κανένας συγγενής;
—Μάλιστα, λιγάκι, ψιθύρισε ο Λουδοβίκος πολύ γλωμός και
ένομιζε πως έφθανε στο τέλος.
—Θέλετε ν' άπορευηθώ, έξοχότης; ρώτησε ο φύλακας
με τον τόνο ενός ανθρώπου συνηθισμένου να σέβεται τα δυστυ-
χήματα, τα όποια όμως δεν συμμερίζεται.
—Μάλιστα... Νά προσευχηθώ λιγάκι και έβγαλε χαρτονομί-
σματα από το πορτοφόλι του.

Ο φύλακας τ' άπηρε και ευχαρίστησε.
—Αυτό μπορεί ν' γίνει, είπε.
—Έ, καλά! δόσε μου το κλειδί.
—Δεν τό έχω εγώ. Τό έχει ο κύριος Δίας... Για νά έξυπηρε-
τήσω την άφεντιά σας, θα κατέβω στην Νεάπολη και θα πώ στον
κύριο ότι είναι κάποιος συγγενής που θέλει νά προσευχηθώ και
θα μού τό δώση.

—Όχι, είπε ο Λουδοβίκος. Έάν ήθελα, θα τό ζητούσα μόνος
τό κλειδί.
Ο φύλακας άμέσως άλλαξε τη στάση του και τον κύτταξε με
δυσπιστία. Άλλά ο συνομιλητής του ήταν όπως πρέπει ντυμένος.
Δεν μπορούσε νά ήταν ένας τυμβωρύχος.

—Τότε άδύνατον, άγαπητέ μου κύριε, είπε και άφησε κατά
μέρος τό «Έξοχότης».

Και τόν κύτταξε περίεργα: αν δεν ήταν κανένας κλέφτης,
μπορούσε νά είναι κανένας τρελλός. Πάνε πολλοί τέτοιοι στο νε-
κροταφείο, ακόμα και για νά αυτοκτονήσουν.

Ο Λουδοβίκος έβραζε από τό θυμό του. Έκανε τέσσαρες ή-

μέρες νά πάη στο νεκροταφείο, από φόβο μήπως από την απελ-
πισία σπάση τό μνήμα σάν ένας κλέφτης. Στο τέλος άποφάσισε
να δωροδοκήση τον φύλακα. Θα του έδινε δέκα χιλιάδες λιρέ-
τες. Γι' αυτόν τον φτωχό φύλακα ήταν μια περιουσία. Άμα πήρε
αυτή την άποφάση, ήσύχασε και πριν νά βγεί πήρε τα χρήματα
μαζί του.

Μπήκε γρήγορα στο νεκροταφείο και πήγε κατ' ευθείαν στο
μνημείο των Δίας. "Ηθελε νά φωνάξει τον φύλακα, να του δώση
τα χρήματα και να του ύποσχεθώ και άλλα αν αυτά δεν του έ-
φταναν.

Οι μπρουτζίνες πόρτες ήταν μισάνοιχτες. Σταμάτησε σαστι-
μένος, έκανε ένα διστακτικό βήμα για νά μπει. Στο κατώφλι φά-
νηκε ο Καίσαρ Δίας. Αυτός βγήκε κι' έκλεισε τις πόρτες πίσω του
και έμεινε άκίνητος. Οι δυο άνδρες ήταν μόνον.

—Τί κάνεις εδώ; είπε ο Καίσαρ όρθιος μπροστά στην
πόρτα.

—Τί σέ ενδιαφέρει; άπήντησε περιφρονητικά ο άλλος.

—Είμαι εδώ ο κύριος, είπε ο Καίσαρ. Αυτός είναι ο οικογε-
νικός τάφος των Δίας. Δεν είσαι ούτε συγγενής μου, ούτε φίλος
μου. Είσαι έχθρός μου. Τί ήρθες νά κάνης; Θέλω νά μού πής.
—Γιατί τό ρωτάς; Τό ξέρεις καλά, φώναξε ο Λουδοβίκος με
μια βθεδιά περιφρόνηση.

—Έρχεσαι για την Άννα...

Η φωνή του συζύγου έτρεμε.

—Ναί! άπήντησε ο δυστυχισμένος.

—Φύγε από δω, φώναξε ο Δίας.

—Όχι.

—Θέλεις λουπόν νά σέ σφάξω σάν σκύλο;

—Ναί! Άλλά εκεί! είπε ο Λουδοβίκος δείχνοντας τό έσωτε-
ρικό τό τάφο.

—Είσαι τρελλός! Γύρισε σπίτι σου, είπε ο Καίσαρ που με
κόπο κρατιόταν.

—Άφησέ με νά μω και ύστερα σκότωσέ με, παρακάλεσε ο
άλλος μ' ένα τόσο θρηνώδες ύφος, που ο άλλος τόν κύτταξε με
περιφρόνηση.

—Όχι, δεν μπαίνει κανείς εδώ, είναι ή γυναίκα μου Πή-
γαινε.

—Η γυναίκα σου είναι πεθαμένη, τί φοβάσαι;

—Είναι πεθαμένη, αλλά είναι πάντα γυναίκα μου και δεν έ-

χεις δικαίωμα νά μπής.

—Ζηλεύεις ένα πτώμα;

—Ναί! Βέβαια.

—Ω! πώς είσαι βάρβαρος! είπε ο Λουδοβίκος και έκρυψε
τό πρόσωπό του με τα χέρια του.

—Ναί, βάρβαρος! αλλά όχι γελοίος. Κατάλαβες;

—Η γυναίκα σου ποτέ δεν μ' άγάπησε, Καίσαρ.

—Δεν ξέρω τίποτα, άπάντησε ο Καίσαρ και έκλεισε με τό
κλειδί τα δυο φύλλα της πόρτας.

—Γιατί δεν ζήτησες νά μάθης την αλήθεια από την Έρμιό-
νη; Η Έρμιόνη ήξερε την αλήθεια.

—Τελείωσες τό παραλήρημα;

—Μήπως ποτέ δεν πίστευες ότι ή Άννα και ή Έρμιόνη ή-

ταν τό ίδιο πρόσωπο; ρώτησε ο Λουδοβίκος με βθεδιά φωνή.

—Όχι, ποτέ! Έμοιαζε μόνον. Η Άννα πέθανε!

—Ναί.

—Ζηλιάρης για μια πεθαμένη!

—Και σ'ν, γιατί επιμένεις νά αγαπάς μια πεθαμένη; Ο κό-

σμος είναι γεμάτος από νέες και όμορφες γυναίκες. Δεν έχω δίκιο
νά ζηλεύω που έρωτοτροπείς με την δούκισσα του Κλέβελαντ που
είναι ή ζωντανή εικόνα της Άννας, της γυναίκας μου; Δεν έχω

δίκιο νά θυμώσω που δεν μπορείς ακόμα ν' άφήσης ήσυχο τό
μνήμα της γυναίκας μου; Έγώ δεν είμαι ούτε όνειροπόλος, ούτε
ρωμαντικός, ούτε φαντασιολόγος, ούτε τρελλός. Δεν πιστεύω στα
φαντάσματα, στις σκιές. Είμαι άνδρας. Ξέρω πως με προσέβα-
λες και εξακολουθείς νά με προσβάλλεις. Πήγαινε από εδώ και
ζήτησε μια άλλη φιληνάδα.

—Δεν μπορώ, είναι μια ψύχωση. Άγάπησα την Άννα, θα
την αγαπώ πάντα.

—Ψέματα! ήσουν άνίκανος ν' αγαπήσης.

—Κοί σου όχι περισσότερο.

—Πιθανόν, άλλ' αυτό δεν σ' άφορά. Για σένα ήταν ένα κα-
πρίτσιο. Είσαι είκοσιεπτά χρονών, ζήτησε μια γυναίκα.

—Είμαι εκατό χρονών και δεν θέλω καμιά γυναίκα.

—Πήγαινε, Λουδοβίκε, μη με σπρώχνεις στα άκρα.

—Έθυσίασα τη ζωή μου σ' αυτόν τον έρωτα. Σ' αυτόν είναι
τό μυστικό της ζωής μου και του θανάτου μου.

—Είσαι ένας ανόητος.

—Πρόσβαλλέ με, έχεις δίκιο, είπε ο Λουδοβίκος με τα μάτια
καρφωμένα στην πόρτα του μνημείου.

—Η Άννα συχαινόταν τους άνοήτους. Έμένα αγαπούσε, είπε
ο Καίσαρ.

—Τό ξέρω! μού τό είπε.

—Πέθανε εξ αίτιας μου, φώναξε ο Καίσαρ με μια άγρια ύ-
περηφάνεια.

—Ναί, αλλά παραστάθηκε στο θάνατό της!

Ο Καίσαρ έγινε πελιδνός: ο θυμός τόν έπνιγε.

—Αν τό επαναλάβης αυτό άλλη μια φορά σέ σκοτώνω! φώ-
ναξε και τόν άρπάξε από τα χέρια.

—Θά με σκοτώσης εκεί, δεν είναι έτσι; είπε ο Λουδοβίκος
δείχνοντας τό μνημείο. Θέλω νά πεθάνω εκεί, που είναι εκείνη!

—Ανέβηκαν από μια σάλα που έριξε. Στο κεφαλόσκαλο
υπήρχαν δυο πόρτες, ή μια άνοιγε στα δωμάτια και ή άλλη σέ
μια μεγάλη σάλα.

—Όχι.

—Σ', έξορκίζω, άφησέ με νά' την δώ ένα λεπτό, έπειτα θα
σκοτώσω. Άλλά με τί δικαίωμα άρνείσαι; Τί είσαι για κείνη;

Τί ήταν γιό σένα.

—Ήταν γυναίκα μου, είπε ο Καίσαρ χαμηλώνοντας τα μά-
τια του.

—Την άγάπησες;

—Ήταν γυναίκα μου.

—Πέθανε.

—Ήταν γυναίκα μου.

—Τουλάχιστον την αγαπάς τώρα;

Ο Καίσαρ δεν άπάντησε.

—Θά σκοτωνόσουν γι' αυτήν, όπως εγώ. Θέλεις νά πεθάνης
για κείνη χωρίς νά λυπηθής τα νειάτα σου και τη ζωή σου;...

Θέλεις νά πεθάνης τώρα μπροστά της;

—Αν την αγαπάς, δόσε της την ζωή σου
όπως της δίνω την δική μου.

—Έχω την τιμή μου, άπήντησε ο
Καίσαρ και σήκωσε τό κεφάλι του. Τό
μυστικό της ζωής σου είναι ο έρωτας,
τό μυστικό της δικής μου είναι ή τιμή.

—Η τιμή σου δεν στιγματίσθηκε,
Καίσαρ!

—Είναι καθήκόν σου νά τό λές! άλ-
λά δεν σέ πιστεύω.

—Τό είπα στην Έρμιόνη.

—Τό ξέρω. Τό άκουσα στο Πάρκο
του Καποντιμόντε' σ' άκολουθούσα
άκουσα.

—Τότε θα ήσουν μάρτυρας στην ά-
θλιότητά μου και στη ντροπή μου.
Δεν άκουσες που διεκίνηττα την ά-
θωότητα της Άννας;

—Ναί, αλλά δεν σέ πίστευα, ούτε
και τώρα σέ πιστεύω.

Σώπασαν μια στιγμή. Ο Καίσαρ έπα-
νέλαβε:

—Πρέπει πάλι νά κτυπηθώμε,
Λουδοβίκε.

—Ναί.

—Με τό σπαθί, σ'ν την τελευταία
φορά. Έλπίζω πως ο Καράφα και ο
Παλιάνο θα παρασταθούν' ζήτησε τους
μάρτυράς σου.

—Ναί, άδριο. Θέλεις νά μού κάνης
μιά χάρη; Θα ήθελα νά κτυπηθώμε
εδώ μέσα στο νεκροταφείο.

ΠΑΝΘΕΟΝ

—Αυτό δεν γίνεται.
—Γιατί;
—Έδώ έρχονται πεθαμένοι, όχι για νά πεθάνουν.
—Ξέρεις, Καίσαρ, πως εδώ θα πεθάνω αύριο.
—Άγνωστί θά γίνη αύριο.
—Θά πεθάνω. Άφησέ με νά πεθάνω εδώ, άφου την ξαναδώ.
—Αυτό ποτέ!

Ο Λουδοβίκος δεν πρόσθεσε ούτε μια λέξη έφυγε με βαριά
καρδιά, άφου έριξε ένα βλέμμα τελευταίο στο μνημείο των
Δίας.

Ο Καίσαρ τόν είδε που έφευγε έμεινε άκόη λίγο για νά
βεβαιωθεί πως δεν θα έγύριζε ο Λουδοβίκος.

Ο Μάρκος Παλιάνο φοβόταν τις τραγωδίες. Τό πρωί άκό-
μα, αν και κοιμήθηκε πολύ λίγο, ξαναόχισε νά κινή πνεύμα, ο-
ταν ο Καράφα ντυνότανε για νά πάνε μαζί νά βρουν τόν Καί-
σαρ.

Ο τόπος που θα γινόταν ή μονομαχία ήταν επίσης λιγάκι
χωμικός: ή μεγάλη σάλα ενός ρεστοράν!

Τό πρωί ήταν δροσερό, τόσο φωτεινό, που έδωσε δυνάμεις και
στο σώμα και στο μυαλό καθ' όλη τη διαδρομή που έφερε στο
Μπάνιο.

Ήσαν πολύ ήσυχοι. Τό άμάξι πήγαινε σιγά-σιγά.

—Αν άνοίγαμε; είπε ο γιατρός Κάρολι.

—Ανοίξαν τό άμάξι και φάνηκαν σ'ν νά έκαναν περίπατο στην
έξοχή.

Τά ξίφη και τά σύνεργα του γιατρού ήσαν τοποθετημένα κα-
τω από τό καθίσματα. Έκάντιζαν, φλυαρούσαν και έκαναν σ'ν-
δια για ένα ταξίδι τό καλοκαίρι.

Έφθασαν στο ξενοδοχείο. Ήταν ένα κτίριο χωμένο μέσα σέ
κήπους. Άνέβηκαν από μια σάλα που έριξε. Στο κεφαλόσκαλο
υπήρχαν δυο πόρτες, ή μια άνοιγε στα δωμάτια και ή άλλη σέ
μια μεγάλη σάλα.

Η σίθουσα ήταν έρημη. Ο ξενοδόχος και τά γκαρσόνια είχαν
έντολη νά μη παρουσιασθούν. Ο Καίσαρ έκάπνιζε σ' ένα παρά-
θυρο. Είχαν καιρό δέκα λεπτά.

—Νά ο Λουδοβίκος, είπε ο Παλιάνο και έδειξε ένα άμάξι που
κατέβαινε από τόν δρόμο του Πανσίλπου.

—Ήλθε από τόν όραιο δρόμο για νά άπολαύση τό τοπίο,
είπε ο Καίσαρ και εξακολούθησε τό κάπνισμά του.

Ο Καράφα, που πρόσχε πάντα στους τύπους, είπε:

—Πρέπει νά μπουμε μέσα για νά μη φανώμε πως ήλθαμε πο-
λύ νωρίς ή πως έφθασαν άργά.

Ο Λουδοβίκος είχε για πρώτο μάρτυρα τόν πρίγκιπα Φραν-
σουά Στούαρτ, ένα μεγαλόσωμο άνθρωπο με παρουσιαστικό στρα-
τιωτικό και ένα άγειομνηστικό άσπρο

—μαύρο. Ο δεύτερος ήταν ο Καπνές,
ένas μικροκαμωμένος με ένα γειάκι
καστανό και μάτια πολύ ζωηρά.

Ο γιατρός έλέγετο Καρράνο, άν-
θρωπος ύψηλός και στεγνός, με ένα
πρόσωπο στολισμένο με άραιά γεννά-
κια, άκαθόριστου χρώματος, με μάτια
ξέθωρα.

Ο δόκτωρ Κάρολι έφάναξε τόν συ-
νάδελφό του στην αλή, την ώρα που
άνέβαιναν οι άλλοι.

—Α! είσαι σ'ν;

—Ευτυχώς, είπε ο Καρράνο. Χρειά-
ζεσαι τίποτε;

—Όχι, αλλά ξέρεις, είναι ευχάριστο
νά βρεθώ κανείς μ' ένα φίλο, είπε σιγά
ο γιατρός γλωμασμένος.

—Μπα! δεν θα συμβή τίποτα κακό,
είπε ο Κάρολι με εύθυμο τόνο.

—Άς έλλίσωμε, άπήντησε ο άλλος

λίγο ήσυχασμένος.

Μπήκαν μέσα στη σάλα που γι-
νόταν οι συνηθισμένες προετοιμασίες.

Και εκεί βασίλευε ή ίδια εντύπωση
της άσφαλείας. Μόνο ο Λουδοβίκος ή-
ταν λίγο γλωμός, αλλά οι τέσσαρες
μάρτυρες είχαν μιάν έκφραση άκαθό-
ριστη.

Η φυσιογνωμία του Καίσαρος Δίας
ήταν πολύ ήσυχη, χωρίς νά φανερώνη
καθόλου νευρικότητα. Από ευγένεια
δεν κάπνιζε καθόλου, αλλά άκούμπιζε

—Καλά... ευχαριστώ... πιστεύω... είπε ο έτοι-
μοθάνατος

σ' ένα παράθυρο και διασκεδάζει να κυπα το πόδι του με το ξβέννινο μπαστούνι του με την άσημνια λαβή χωρίς να κυττάζει τί γινόταν γύρω του.

Ο Λουδοβίκος στενοχωρημένος και από τον έαυτό του και από τη στάση του βγήκε στην ταράτσα περιμένοντας να τον φωνάξουν. Δεν είχε πη ούτε μια λέξη. Χαιρέτησε από μακριά τον Καίσαρα Δίας και έσφιξε σιωπηλά το χέρι του Καράφα και του Παλιάνο. Έπειτα βγήκε.

— Πήγε να διαλέξει θέση για το [πρόγευμα, ψιθύρισε ο Παλιάνο, πάντοτε ευθύμος.

Ο Καράφα και ο Στούαρτ έμετρούσαν την απόσταση και φιλονικούνταν για τις λεπτομέρειες.

— Ο πελάτης σου είναι όνειροπόλος, είπε ο Κάρλι με χαμόγελο στον συνάδελφό του.

— Ναί, μου φαίνεται πως είναι μια μονομαχία για έρωτα, άπάντως ο άλλος με κάποιο τόνο ενδιαφέροντος.

Διάλεξαν με κλήρο τη διεύθυνση της μονομαχίας. Η τύχη ευλόγησε τον Στούαρτ και ο Καράφα δυσχερήθηκε λιγάκι.

Κανείς δεν θα μπορούσε να πη γιατί όλα θα έτελειωναν καλά, αλλά ήταν ένα από εκείνα τα προαισθήματα που σε μερικές στιγμές τραβούν τα πνεύματά μας στον όπτιμισμό.

Οι δυο μάρτυρες αντίηλασαν παρατηρήσεις ευχάριστες πάντοτε με χαμηλή φωνή.

— Όλα ήταν έτοιμα.

— Λουδοβίκε! φώναξε ο Στούαρτ, με την χονδρή φωνή του.

Ο Καράτσιολο φάνηκε και οι δυο αντίπαλοι άρχισαν να γδύνονται. Παρά το μέκος της, η σάλλα δεν φαινόταν πολύ με γάλη.

— Οι δυο αντίπαλοι δεν άλλαξαν ούτε καν ένα βλέμμα. Ο Λουδοβίκος ήταν λίγο χλωμός, αλλά ο Καίσαρ Δίας είχε την ώραία του φυσιογνωμία των κοσμικών έσπεριδων όταν έπαιρνε μέρος στις κοσμικές διασκεδάσεις.

Ο Φρανσουά Στούαρτ συνέκρινε τις αιχμές των ξιφών, τις εκτίταξε με ένα χαϊδευτικό βλέμμα, έπειτα τα άφησε και φώναξε με την βροντώδη φωνή του:

— Στίς θέσεις σας!

Ο Καράτσιολο στάθηκε αδέξια. Ο Καίσαρ Δίας ήγμενος όπως πάντα. Οι άλλοι έβλεπαν, αλλά χωρίς άνησυχία γιατί η πρώτη σπαθιά δεν είναι πάντοτε παρά μια δοκιμή των δυνάμεων.

— Ένα... δύο... τρία... μέτροσε ο Στούαρτ με την βροντερή φωνή του μετρώντας το χρόνο με μαθηματική ακρίβεια. Έμπρός, κύριοι!

Οι αντίπαλοι έμειναν μια στιγμή ακίνητοι και έβλεπαν ο ένας τον άλλο πολύ ψυχρά χωρίς περιέργεια. Έξαφνα ο Λουδοβίκος Καράτσιολο με μια κίνηση που δεν την περίμενε κανείς, αδέξια, έδωσε ένα κύπνημα κατάστηθα στον Καίσαρα Δίας. Ο Καίσαρ, ξαφνιασμένος, δεν έλαβε τον καιρό να το αποκρούσει. Αυτό έγινε σ' ένα ανοιγόκλεισμα του ματιού.

Η μονομαχία έτελειώσε.

Ταραχή, επέμβασις του γιατρού, πρώτες βοήθειες... Σε λίγο ο πλωγυρόσκιος συνήλθε. Τα μάτια του γύρισαν στον Καράφα σαν να ήθελε να τον φωνάξει. Αυτός έτρεξε και αφού έβρισε προς τον Καίσαρα, είδε πως ο έτοιμοθάνατος έδειχνε με τα χέρια του πως όλα έτελειώσαν.

— Όχι! Όχι! είπε ο Ίούλιος Ξωηρά, μην άνησυχής.

Μια σκιά από χαμόγελο φάνηκε στο στόμα του Καίσαρος, ένας μικρός βήχος έκοψε την αναπνοή και ένας κόκκινος άφρός έβγαψε τα χείλη του. Ο Κάρλι πολύ στενοχωρημένος πηγαίνονταν. Ο Παλιάνο και ο Καράφα στεκόνταν σε μια άκρη με τα μάτια βουρκωμένα. Ο Καράφα δεν άρνη τα μάτια του από τον άγωνιώδη που ερόγγαζε. Ο Φρανσουά Στούαρτ πλησίασε τον Καράφα, ο οποίος έμεινε ακόμα καθισμένος και έβλεπε περίλυπα.

— Είναι φοβερό! ψιθύρισε ο Στούαρτ και παρατηρούσε το μανικέτι του ποκαμίσου και τα χέρια του λεκιασμένο από το αίμα γιατί αυτός έπιασε τον πληγωμένο.

Τα όνειροπόλα μάτια του Λουδοβίκου γέμισαν δακρυά. Ο Φρανσουά κάθισε κοντά του χωρίς να πη πια τίποτα. Μέσα στη σιωπή της σάλλας άκουε κανείς καθαρά τη στενοχωρημένη αναπνοή του Καίσαρος που την διέκοπταν αναστεναγμοί. Γύρω του ήταν μόνο ο Καράφα που την διέκοπταν αναστεναγμοί. Γύρω του ήταν οι δυο γιστροί που του έδιναν από καιρό σε καιρό μια κουταλιά τσα από κάποιο τονωτικό. Ούτε σύγχυση, ούτε έρωτήσεις: "Ήταν μια άναμονη γεμάτη αγωνία, χωρίς περιέργεια.

Πόση ώρα πέρασε έτσι; Μια κερένια χλωμάδα απλώθηκε στο πρόσωπο του Καίσαρος. Τα μάτια του έκλεισαν, η άγωνία έγινε μεταλείτερη, ο γιατρός του έδινε ν' αναπνεύση αλάτα, αλλά ο Καίσαρ δεν έβγαίνει από τη νάρκη του.

— Φοβερό! Φοβερό! ψιθύρισε ο Στούαρτ άγίκακος να κινήσει την συγκίνησή του.

Μια κίνηση έγινε γύρω στον πληγωμένο. Τα άνοικτά του μάτια πήραν μια έκφραση ξωτανή. Ο Καράφα κρατούσε το χέρι του και το έσφιγγε ελαφρά. Οι σφυγμοί του είχαν εξασθενήσει. Ο Καίσαρ έπιθυμούσε κάτι και το βλέμμα του στηλωμένο στον Καράφα έκτενε να ικανοποιήσει την επιθυμία του.

Ποιά φωνή μίλησε στην καρδιά αυτού εύθυμου και ελαφρού νέου; Ποιά έσοχη δύναμις την ώδήγησε; Εκείνο που είναι βέβαιο είναι, πως πήγε στον Λουδοβίκο και του είπε:

— Έλα, σε ζητά!

Ο Λουδοβίκος πλησίασε. Με το χέρι του ο Δίας έδειξε στους άλλους να άπομακρυνθούν. Ο Λουδοβίκος, σκυμμένος στον έτοιμοθάνατο, διάβασε καθαρά τη ζωηρή και απελπισμένη ερώτηση που του άπνυθναν τα μάτια του, σχεδόν χωρίς ζωή. Με τρεμάμενη φωνή, έσκυψε και είπε στο αυτί του Καίσαρος: "Η Άννα ήταν άδωα".

— Καλά... ευχαριστώ... πιστεύω... είπε ο έτοιμοθάνατος.

Έκανε μια προσπάθεια να σηκωθεί, αλλά ξανάπεσε, άναστέ ναξε βαθεία και ξεψύχησε.

Η «Χίμαιρα», το γιότι της λαίδης Έρμιόνης, είχε φθάσει μπροστά στο Γιβραλτάρ ένα πρωινό του Αυγούστου.

Μια πικρή ομίχλη τις πρωινές αυτές ώρες, σκέπαζε τη θάλασσα. Βαστούσε κάμποσες μέρες τώρα αυτό το κακό και ήταν ένας πολύ μεγάλος κίνδυνος τόσο για τα βαπόρια, που έμπαιναν και έβγαιναν στο λιμένα.

Ο λιμενάρχος είχε λάβει όλα τα μέτρα του και είχε δώσει τις σχετικές οδηγίες στα διάφορα ατμόπλοια.

Όταν η «Χίμαιρα» έφθασε κοντά στην άκτι, η ομίχλη ήταν ακόμα πιο πυκνή και το δόλοκυο γιότι έτριξε άγρυφα έξω από το λιμάνι.

Την ημέρα εκείνη ο ήλιος δεν κατόρθωσε να διαπεράσει το ύγρο και ύπουλο αυτό πέπλο που άπλωνόταν σ' όλη τη θάλασσα. Και όταν έφθασε το σούρουπο η καταχνιά έβάρυνε και πύκνωσε ακόμα περισσότερο.

Στίς έξη ή ώρα το βράδυ το γαλλικό ατμόπλοιο «Αδυστρολιανός» που έκανε τη γραμμή της Άμερικης, έβγαίνει από το λιμάνι του Γιβραλτάρ. Έκανε κατ' αρχάς διαφόρους έλιγμους σιγά—σιγά για ν' άποσύνη τις υπεράριθμες άλισσιδες που ήταν δεμένα τα άλλα άγκυροβολημένα ατμόπλοια και έπειτα άρχισε να κινήσει με περισσότερη ταχύτητα.

Αντάμωσε τη «Χίμαιρα» σε λίγη απόσταση αλλά δεν μπόρεσε να την διακρίνει και χτύπησε με όρμη έπάνω της. Μια φωνή μέσα στο σκοτεινό πέλαγος, μια αναστάτωση από κινήσεις, τρεξίματα, δλ' αυτή μέσα στα σκοτεινά της ομίχλης.

Έτσι μονάχα φαντάστηκαν από το κατάρωμα του «Αδυστρολιανού» το βούλιαγμα ενός ατμόπλοιού.

Η «Χίμαιρα» βούλιαξε. Ήταν αδύνατο να σωθή το γιότι. Άκόμα πιο δύσκολο να σωθή και ένας ακόμα ναυαγός από το ήτμόλοιο αυτό.

Όλοι είχαν αναστατωθή μέσα στο λιμάνι σαν διεδόθη ή είδησις. Νά σωθή ο πλοίαρχος, το πλήρωμα και προ πάντων ή Αυτής Υψηλότης ή δούκισσα του Κλέβελαντ.

Από τα δεκαοκτώ πρόσωπα του πληρώματος δεν εσώθησαν παρά μονάχα δυο ναύτες και ένας μούτσος.

Η θάλασσα κατέπτε τους υπολοίπους και τα κύματα εξέβρασαν στην άκτι τα πτώματα.

Οι οίκογένειες Ρόζμαρι, Στάνοσι, Ντάρλιγκτον φόρεσαν τα μαύρα για το θάνατο της λαίδης Έρμιόνης, θύματος του ναυαγίου της «Χίμαιρας». Ο λόρδος Κλέβελαντ έκανε μια υπέροχη κηδεία στο Λονδίνο, στο παρεκκλησί του Σάν—Τζαίημς. Επίσης έγιναν μνημόσυνα στο Μπάιλ Άμπει, στο Σουσεξ, το Ράμπυ Κάσλ και στο Ντούρχαμ.

... Ο άνθρωπος που έτρεχε ανάμεσα στις θάλασσες άναζητώντας την Έρμιόνη δεν κατόρθωσε ποτέ ν' ανακαλύψη τον τάφο εκείνης που τόσο την άγάπησε και δεν μπόρεσε να ζήσει για νά χαρή την ευτυχία της άγάπης του.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Κάποιος ρώτησε τον Πάπα Πίον τον Ε' ποιά γνώμη είχε για τον βασιλέα της Γαλλίας Έρρίκο τον ΙΙΙ του οποίου ή φιλοθηρητικά καθήκοντά του.

— Έκονον μου, του άπήντησε ο Πάπας με απλότητα, ή γνώμη μου είναι ότι ο βασιλεύς θέλει να κάνει το καλόγηρο ενώ πραγματικά δεν είναι...

ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ

Η ΑΓΧΟΝΗ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

ΥΠΟ ΚΛΩΝΤ ΜΠΛΑΝΣΑΡ

Η θανατική ποινή είναι σε όλα τα κράτη ένα αιώνιο θέμα συζητήσεως. Στην Άγγλία όμως, όπου ο κόσμος είναι εξαιρετικά λεπτεπίλεπτος και όπου μπορεί να πέσει μια κυβέρνησις που θα τολμούσε να καταργήσει τον νόμο περί «μεγέθους των κλουβιών» ή θανατική ποινή είναι πάντοτε το πιο φλέγον ζήτημα.

Το γεγονός είναι ότι ή θανατική ποινή έκανε στην Άγγλία, κατά το παρελθόν, πραγματικές εκατόμβες θυμάτων. Οι έπίσημες στατιστικές αναφέρουν ότι, κατά την βασιλεία του Έρρίκου του δον, μόνον εξετελέσθησαν 72 χιλιάδες εγκληματίαι.

Οι περισσότεροι από τους φτωχούς διαβόλους που έπεφταν στα χέρια της άστυνομίας παριδίδοντο ύστερα στον δήμιο. Οι πλαστογραφίες, οι κλοπές και οι μικροκλοποδυσίες ακόμη έτιμωρούντο με θάνατο.

Έως το 1856, μάλιστα, οι θανατικές εκτελέσεις γινόνταν με μεγάλη έπισημότητα και ενώπιον χιλιάδων θεατών. Οι εκτελέσεις αυτές γινόνταν άφορμή πραγματικών γλεντιών, όπου ο κόσμος ρχόταν στο ποτό και στο φαί, σαν να ήθελε να έορτάσει τό... ευχάριστο γεγονός.

Από το 1856 όμως και πέρα, κατόπιν διαμαρτυριών του άγλικού λαού, οι εκτελέσεις άρχισαν να γίνονται με άπόλυτη μυστικότητα. Είχε μάλιστα θεωρηθή προς στιγμήν πιθανόν, ότι θα καταργούντο. Μια φράσις όμως έφθασε για νά ανατρέψη τα πάντα.

Ήταν ή φράσις του διασήμου δικαστού Μπούλλιερ που βροντοφώνησε. «Κύριοι, δεν σκοτώνωμε τους ανθρώπους γιατί εκλεψαν πρόβατα. Τους σκοτώνωμε για νά μην κλέβονται τα πρόβατα».

Η φράσις αυτή έκανε χίλιες φορές τον γύρο της Άγγλίας και μετρίασε την δύναμη του ρεύματος που είχε δημιουργηθή εναντίον της θανατικής ποινής.

Σήμερα, ή Δικαιοσύνη εξακολουθεί νά καταδικάζει εις θάνατον. Κάθε άνδρας ή γυναίκα που άποδεικνύεται ένοχος φόνου, χωρίς έλαφρυντικά ή και με έλαφρυντικά ακόμη, καταδικάζεται νά «ανεβή έπάνω», όπως λένε οι Λονδρέζοι, δηλαδή νά κρεμασθή.

Φυσικά, στίς περισσότερες φορές, μεσολαβεί ή χάρις. Η ποινή με

τριάζεται τότε εις ισόβια δεσμά. Και ή μετριάσμένη ακόμη αυτή ποινή μετατρέπεται τις περισσότερες φορές σε φυλάκιση από 6 μηνών έως 20 έτών. Είναι σπανιότατο, στην Άγγλία, νά μείνει ένας κατάδικος φυλακισμένος για όλη του την ζωή.

Τό ώραίο έπάγγελμα του «Άρχικρεμαστού»

Υπολογίζονται σε είκοσι περίπου τον χρόνο οι Άγγλοι που «φορούν την μακάβρια γραβάτα». Υπάρχουν όρισμένες περιπτώσεις, στίς όποιες είναι αδύνατον νά γλυτώσει κανείς από την κρεμάλα.

Για τους άνδρας, οι φόνοι διά λόγους άισθηματικούς. Για τις γυναίκες, οι φόνοι διά δηλητηριάσεις.

Ήμουν βέβαιος, όπως θα είσθε άσφαλώς βέβαιοι και σεις, ότι το κρέμασμα με σχοινί δεν άπαιτεί μεγάλη ειδικότητα. Είναι λάθος! μεγάλο λάθος. Τό ώραίο έπάγγελμα του «chief—hauger» του «Άρχικρεμαστού», στην Άγγλία, άπαιτεί άπίστευτες ικανότητες και μεγάλη πείρα.

Θά σάς δώσω μερικές λεπτομέρειες των θανατικών εκτελέσεων, που είναι άρκετά παράξενες και ενδιαφέρουσες.

Πώς γίνεται ή εκτέλεσις

Η εκτέλεσις γίνεται στίς τοπικές φυλακές (Πένουβιλ, Ουών—τουσορθ, Χόλλουουκ, κλπ.) όπου ο κατάδικος μεταφέρεται άμέσως μετά την καταδίκη του. Μόλις φθάση σ' αυτές τις φυλακές, ο κατάδικος τοποθετείται σ' ένα ειδικό κελλί, μεγαλύτερο από τα άλλα, μαζί με δυο φύλακας που κοιμούνται στο ίδιο κελλί, τρώγουν από τα ίδια φαγητά μ' αυτόν και δεν άπομακρύνονται ούτε προς στιγμήν από κοντά του,

Σύμφωνα προς ένα παλαιόν νόμο, πρέπει νά περάσουν δύο Κυριακές μεταξύ της ημέρας της καταδίκης και της μοιραίας ημέρας.

Τρεις μέρες πριν από την μοιραία αυτή ημέρας, ένας δικαστικός αντιπρόσωπος, ντυμένος με τον μαύρο πολύτειμο μανδύα του, μποιίνει στο κελλί του καταδίκου και του άναγγέλει:

«Σύμφωνα με την επιθυμία του Βασιλέως, θα πεθάνης μετά τρεις μέρες, την τάδε ώρα!»

Φαντασθήτε τις φοβικές τρεις μέρες του καταδίκου, που μετρά και τα λεπτά ακόμη που τον χωρίζουν από τον θάνατο!

Σ' αυτό τό μεταξύ, ο δήμιος δεν μένει άδρανής.

Στο «δωμάτιον του θανάτου», έλέγχει ή λειτουργία της άγχονης. Στο ταβάνι του δωματίου αυτού υπάρχει μια χονδρή τραβέρσα, στην όποιαν ο δήμιος δένει το σχοινί του. Τό δάπεδο του δωματίου άποτελείται, στη μέση, από δυο φαρδειά φύλλα που ένας μοχλός κάνει νά ύποχωρήσουν, άφηνοντας κάτω τους ένα κενόν που πρέπει νά είναι 5 μέτρων βάθους.

Άποτελεσμα... παράνομον

Τότε καλείται ο «Άρχικρεμαστής» νά προσφέρει τα φώτα του. Σύμφωνα με τό βάρος του καταδίκου, θα υπολογίση τό ύψος της πλώσεώς του. Αν είναι πολύ βαρύς, δεν κάνει νά βουλιάζει πολύ βαθεία στην τρύπα, γιατί ή άπότομη πτώσις προκαλεί τον άποκεφαλισμόν του, δηλαδή τό σχοινί του κόβει τό κεφάλι.

Αυτό συνέβη με τη Άίλυ Μπέιτσορ που είχε καταδικασθή εις θάνατον για τον φόνον του άνδρός της. Οι ύπολογισμοί δεν έγιναν καλά και τό λεπτό σχοινί έκοψε τό λαιμό της. Αυτό, κατά τους Άγγλικούς νόμους, είναι... παράνομο.

Άδικες... άνησυχίες

Άνησύχησα στο άκουσμα όρισμένων διαδόσεων, σύμφωνα με τις όποιες, ο θάνατος δεν είναι άμεσος. Μια Άγγλις κυρία, μάλιστα, με βεβαίωσε ότι πολλές φορές, ύστερα από 40 δόλοκληρα λεπτά, ο κρεμασμένος δεν έχει ξεψυχήσει ακόμη. Ολόκληρος σχεδόν άλλωστε ο Άγγλικός λαός είναι αυτό της της γνώμης.

Ένας διευθυντής φυλακών, στον όποιον άπευθύνθηκα φώναξε σκανδαλισμένος.

— Αυτή είναι μεγάλη κουταμάρα! Ο θάνατος είναι πάντοτε άκαριαίος, γιατί άπλουστάτα σπάζουν οι περισσότεροι σπόνδυλοι της σπονδυλικής στήλης. Οι δήμιοί μας, άλλωστε, είναι ικανότατοι άνθρωποι!

Σύμφωνα προς τον νόμο, «Άρχικρεμαστής» πρέπει νά είναι ο διευθυντής της φυλακής. Σιωπηλώς όμως του επιτρέπουν νά άναθέσει αυτά τα καθήκοντα σε άλλον, π.χ. έμπειρον.

Κατά τα λεγόμενα ενός Άγγλου γιατρού, οι Άγγλοι που πρόκειται νά άπαγχονισθούν τρώγουν τον τελευταίο τους φαγητό με μεγάλη όρεξη. Αυτό όφείλεται στην φιλόανθρωπη συνήθεια όρισμένων διευθυντών φυλακών νά βάζουν στο φαγητό αυτό λίγο όπιο.

Η «Αίθουσα του θανάτου»

Ο κατάδικος βλέπει, επί τέλους, νά μπαίνουν στο κελλί του οι δυο φύλακες. Άκολουθούν ο πάστορ, ο διοικητής και ο γιατρός. Οι φύλακες βγάζουν τον γιακά του καταδίκου. Ύστερα, ή μακάβρια πομπή άρχίζει νά προχωρή προς την «Αίθουσα του θανάτου» όπου ψάλλεται, εκ των προτέρων! ένας πένθιμος ύμνος. Ο «Άρχικρεμαστής» περιμένει. Φορέι σπέρ ρούχα και άθλητικό κασκέτο. Όλοι σιωπούν. Ο κατάδικος βρίζεται τώρα πάνω στα δυο φύλλα του δάπεδου, που θα ύποχωρήσουν από στιγμή σε στιγμή.

Ο δήμιος περνά την θηλειά στον λαιμό του καταδίκου και ξαφνικά πηδά πλάγια, τη στιγμή που άνοίγει τό δάπεδο. Τό βάρος του σώματος του καταδίκου προκαλεί ένα άπότομο τέντωμα και πέφτει μέσα στην τρύπα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ

Η γυναίκα του Κέννεσιν είδε το σκάφος του τελωνείου.

Εκείνο το πρωί, βγαίνοντας στην βεράντα του σπιτιού του, ο Τζέιμς Κέννεσιν είδε άγκυροβολημένο στο λιμάνι το μικρό πλοίο «Σίμ». Ήταν το μόνο σκάφος που βρισκόταν στο όρατο λιμανάκι της Σάμπα, του μαγευτικού εκείνου νησιού του Ειρηνικού.

Ο Τζέιμς Κέννεσιν συνωφρυνώθηκε.

—Διάβολε! κάτι θα συμβαίνει πάλι μουμούρισε.

Το «Σίμ», πράγματι, ήταν ένα μικρό τελωνειακό σκάφος, του οποίου η επίσκεψις σήμαινε πάντοτε μία έρευνα τελωνειακής μορφής. Ο κυβερνήτης του σκάφους αυτού, ο περιβόητος αστυνομικός Στέρρετ, ήταν ένας διαβολάνθρωπος που κατορθώνανε πάντοτε να ανακαλύπτει τα διάφορα λαθρεμπόρια που ωργίζαν στα έρημικα εκείνα νησάκια του Ειρηνικού.

Η γυναίκα του Κέννεσιν βγήκε κι' αυτή στην βεράντα και είδε το σκάφος του τελωνείου.

—Τι τρέχει πάλι, Τζέιμς; ρώτησε.

—Ασφαλώς κανέναν λαθρέμπορο προέκυψε σήμερα να σπάσει το κεφάλι του, μουμούρισε ο Κέννεσιν. Ο Στέρρετ δεν χωρατεύει.

Ο πλοίαρχος Πάτ Μιούρφυ, ο κυβερνήτης του πλοίου «Λάρκ» που κατέφθασε στην Σάμπα δυο ώρες μετά την άφιξη του καταδιωκτικού «Σίμ», δεν ήταν άνθρωπος τυφλός. Κάθε άλλο μάλιστα. Ήξε-

ρε, ότι σ' όλα τα ταξείδια του, το πλοίο του μετέφερε διάφορα είδη λαθρεμπορίου. Και το φυσικότερο βέβαια απ' όλα ήταν να πληρώνεται αρκετά καλά για την «ένημερότητά» του αυτή.

Αυτή την φορά όμως, ο Πάτ Μιούρφυ έκοψε ένα πραγματικό ταξίδι αναφυκής. Έτσι το άνομαζε δηλαδή ο ίδιος, για τον απλούστατο λόγο ότι ήταν η μόνη ίσως φορά που το «Λάρκ» μετέφερε άθωα εμπορεύματα.

Έτσι, όταν ο αστυνομικός Στέρρετ ανέβηκε πάνω στο πλοίο του ο Πάτ Μιούρφυ δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα ειρωνικό χαμόγελο.

«Είμαι τυχερός! σκέφθηκε. Για μία φορά που ο παλιο-Στέρρετ είπε να έλθω στο πλοίο μου, εγώ βρίσκομαι εν τάξει. Όμοια!»

Και έτριψε τα χέρια από χαρά, προτού απλώσει το δεξί του χέρι στον Στέρρετ.

—Καλώς όρισάτε, κύριε.

—Χαίρετε, καπετάνιε, απήντησε ο αστυνομικός. Θα ήθελα να ξανα μιά έρευνα πάνω στο πλοίο σας.

—Στὸς διαταγὰς σας, κύριε, μολονότι χάνετε τον καιρό σας.

—Δεν χάνω τον δικό μου καιρό, χάνω τον καιρό της Κυβερνήσεως, απήντησε ο Στέρρετ.

—Σωστά, σωστά. Από πού θέλετε ν' αρχίσωμε!

Αρχισαν πράγματι, από την αρχή και τελείωσαν αρκετά γρήγορα. Στο πλοίο δεν υπήρχε τίποτε το ύποπτο. Μερικά σακιά πακετά κιβώτια με αυγά. Ο Στέρρετ τα άνοιξε ένα-ένα και έσπασε μερικά αυγά, στην τύχη, φροντίζοντας βέβαια να τα μετρήσει τα σπασμένα και να τα πληρώσει.

Υπήρχαν επίσης αρκετές κονσέρβες κρέατος, απ' το πασίγνω-

στο άγγλικό «Μπούλλυ-Μπήφ». Τέλος το πλοίο είχε μεγάλη ποσότητα κρασιών, τα οποία, βέβαια, δεν μπορούσαν να περιέχουν άλλο από κρασί, όπως τουλάχιστον το διεπίστωσε ο Στέρρετ ανοίγοντας μερικά μπουκάλια.

Καθισμένος, ύστερα από λίγο, στο ίδιο τραπέζι με τον πλοίαρχο, ο Στέρρετ τον βοηθούσε στο άδειασμα των μπουκαλιών αυτών, «μιά και είχαν ανοιχθή».

—Σα ζητώ συγγνώμη, πλοίαρχε, έλεγε ο Στέρρετ. Δεν άμφεβα βέβαια για την τιμιότητά σας. Αλλά πολλές φορές έσείς οι πλοίαρχοι παίζετε, χωρίς να το θέλετε, ρόλο λαθρεμπόρων, γιατί, απλούστατα δεν ξέρετε τι πραγματικά περιέχει ένα εμπορεύμα που μεταφέρετε.

Ο Πάτ Μιούρφυ χαμογέλασε με αυτοπεποίθηση

—Α! όχι, κύριε, ο γέρο-Μιούρφυ δεν κοιμάται. Δεν μπορούν έμένα να μου φορτώσουν ύποπτο εμπορεύμα χωρίς να το ξέρω. Γιατί αλλοιώς τους πήρε ο διάβολος!

—Και για πού προορίζονται τα εμπορεύματά σας;

—Τα αυγά και τα κρασιά θα κάνουν μεγάλο γύρο και θα ξεφορτωθούν στην Ταϊτή. Οι πατάτες είναι για το πληρώμα του πλοίου μου. Οι κονσέρβες του κρέατος θα ξεφορτωθούν εδώ. Είναι εμπορεύματα του Κέννεσιν.

—Ευχαριστώ, καπετάνιε, είπε Στέρρετ αδειάζοντας το τελευταίο του ποτήρι.

Σηκώθηκε.

—Λοιπόν; είπε ο πλοίαρχος. Κυτάξατε παντού, ε;

—Ναι.

—Όμοια, τότε θέλετε να κυτάξετε και τα δόντια μου;

Ο Στέρρετ γέλασε.

—Ναι, καπετάνιε, είπε, αλλά θα τα δω, δίχως άλλο το βράδυ. Την τελευταία φορά που είχα έλθει εδώ, ο Κέννεσιν με προσκάλεσε στο τραπέζι. Δεν είχα όμως καιρό. Του υποσχέθηκα λοιπόν, να πάω την έρχομένη φορά. Το βράδυ θάμαι στο σπίτι του. Έσείς εκεί θα φάτε, ασφαλώς.

—Ακριβώς, είπε ο πλοίαρχος. Όρεβουάρ, λοιπόν!

Το βράδυ, πράγματι, ο Τζέιμς Κέννεσιν είχε στο τραπέζι του τους δυο άνδρες.

Εμειναν αρκετά αργά, ήπιαν αρκετά ποτήρια και άρχισαν τέλος να διηγούνται διάφορες εθιμικές ιστορίες.

—Κάποτε, στο Σάν Φραντζίσκο... άρχισε ο Στέρρετ.

Ο καπετάνιος όμως τον διέκοψε και είπε, γυρίζοντας προς τον Κέννεσιν:

—Αλήθεια, μιά που θυμηθήκαμε το Σάν Φραντζίσκο, το κατάστημα που μου είπατε δεν ήταν κοντά στο μεγάλο Φέρρυ.

—Ποιό κατάστημα; ρώτησε ο Κέννεσιν.

Το κατάστημα απ' το οποίο μου είπατε να αγοράσω τις κονσέρβες. Ήταν κοντά στη Βρύση, στο επάνω μέρος της οδού 'Αγοράς.

—Α, έτσι; είπε ο Κέννεσιν. Λάθος έκανα.

Έξακολούθησαν την συζήτηση έως ότου ο Στέρρετ απέφαισε να σηκωθεί.

—Φίλοι μου, σας αγαπώ και μου άρεσει η παρέα σας, αλλά ξενύχτης ακόμη δεν έγινα. Έλατε αύριο το μεσημέρι να σας κάνω το τραπέζι πάνω στο πλοίο μου.

Και έφυγε πράγματι. Μιά ξαφνική ύπνοια του είχε περάσει από το νου. Ήξερε ότι ο Τζέιμς Κέννεσιν είχε ζήσει δέκα δόκλιντρα χρόνια στον Σάν Φραντζίσκο, και δεν μπορούσε να πιστέψει ότι ήταν δυνατόν να γελασθή για την τοποθεσία ενός καταστήματος στον κεντρικότερο από όλους τους δρόμους της μεγαλουπόλεως. Του είχε επίσης κάνει εντύπωση η αδιαφορία με την οποία ο Κέννεσιν είχε δεχθή τις εξηγήσεις του καπετάνιου.

Μπήκε λοιπόν στη βάρκα που περίμενε στην παραλία και άνοιξε το δρόμο στην οδό 'Αγοράς. Τί διάβολο! Πάρε έναν ποταμό. Ποιά είναι η δεξιά όχθη του, παρακαλώ; Εκείνη που βρίσκεται δεξιά κατεβαίνοντας. Έτσι και για του δρόμους. Το δεξιά μέρος της οδού 'Αγοράς είναι το δεξιά κατεβαίνοντας τον κατήφορο. Τελείωσε!

—Μα ένας δρόμος δεν είναι ποταμός! ούρλιασε ο Κέννεσιν. Και το αποτέλεσμα είναι ότι πήγε στην λανθασμένη πλευρά και αγόρασε τις κονσέρβες από το λανθασμένο κατάστημα!

Μα τί διάβολο, μόνο θα τ' αφήσωμε το βλοίο; χωρίς

ΥΠΟ ΒΕΡΕ ΣΤΑΝΚΠΟΥΛ ΛΑΘΟΣ...

— Στο διάολο ή βάρδεια! απάντησε αυτός που του έχει μιλήσει. Ξέρεις καλά ότι όταν μπλέξη με τον Κέννεσιν, ο καπετάνιος δεν ξεκολλά πρὶν από τα ξημερώματα. Έμεις θα επιστρέψουμε το αργότερο σὺς τέσσερες μετά τα μεσάνυχτα.

—Έμπα λοιπόν, Ντίκ! φώναξαν δυο-τρείς άλλοι. Ο ναύτης πήρε επί τέλους την απόφασή του και πήδησε στη βάρκα που από μακρυνήθηκε με γρήγορες κουπίες.

Ο αστυνομικός Στέρρετ χαμογέλασε.

—Είμαι τυχερός, σκέφθηκε.

Γύρισε αποφασιστικά την βάρκα του προς το «Λάρκ» και ύστερα από πέντε λεπτά ανέβαινε πάνω στο έρημο πλοίο.

Τράβηξε κατ' ευθείαν στο δμτάρι όπου ήταν τοποθετημένα τα κουτιά κονσερβών. Ο Στέρρετ άρχισε να εξετάζει προσεκτικά. Όχι τα κουτιά εκείνα δεν είχαν τίποτα το ύποπτο. Ήσαν κανονικά σφραγισμένα, οι ταινίες τους ήταν κανονικά κολλημένες και φυσικά δεν μπορούσε να γεννηθή ύπνοια εις βάρος της παγκοσμίου φήμης εταιρίας που πουλά σε μεγάλη κλίμακα τα κίτρινα κουτιά της με την μάρκα «Μπούλλυ Μπήφ».

Η συζήτησις όμως του καπετάνιου με τον Κέννεσιν του φαινόταν πολύ παράξενη. Για ποιό λόγο ο Κέννεσιν, θέλοντας ν' αγοράσει κονσέρβες κρέατος, είχε όρισε στον πλοίαρχο το κατάστημα απ' το οποίο θα τις αγόραζε; Οι κονσέρβες «Μπούλλυ Μπήφ» έχουν μιά σταθερή τιμή σ' όλες τις αγορές...

Ο Στέρρετ δίστασε επί μερικά δευτερόλεπτα. Ύστερα, βγάζοντας από την τσέπη του ένα χονδρό σουγιά, άρχισε να τρυπά στην τύχη διάφορα κουτιά απ' τις κονσέρβες.

Όχι. Τα κουτιά ήταν γνήσια και περιείχαν κρέας. Τίποτε άλλο.

Ο αστυνομικός κούνησε το κεφάλι σκεπτικά. Δεν μπορούσε να καταλάβη τίποτε απ' όλη αυτή την υπόθεση. Έφυγε ωστόσο από το πλοίο και πήγε να μείνει στο ξενοδοχείο. Η καμαριέρα τον είδε να παραδίνεται σε βασανιστικές σκέψεις προσπαθώντας να βρῆ την λύση...

Στο σπίτι του Κέννεσιν έν τῷ μεταξύ, ο πλοίαρχος με τον έμπορο είχαν μιά εξαιρετικά ενδιαφέρουσα συζήτηση.

—Αλήθεια, είχε πῆ ο Κέννεσιν, μόλις έφυγε ο αστυνομικός. Τι μούλεγες για τις κονσέρβες; Δεν σε κατάλαβα...

—Έλεγα, απήντησε ο πλοίαρχος, ότι λάθος μου περιέγραψες το κατάστημα. Μου είχες πῆ ότι βρίσκεται κοντά στο μεγάλο Φέρρυ, ενώ βρίσκεται κοντά στη Βρύση, στο επάνω μέρος της οδού 'Αγοράς.

—Κάποιο λάθος, κάνεις καπετάνιε. Το κατάστημα που σου είπα βρίσκεται πράγματι κοντά στο μεγάλο Φέρρυ, είπε ο Τζέιμς Κέννεσιν ξαράνοντας τα φρύδια.

—Μπῆ! άστειο πράγμα! φώναξε ο πλοίαρχος. Τι διάβολο, δεν είμαι ακόμη μεθυσμένος!

—Για στάσου, καπετάνιε, είπε ο Κέννεσιν. Τί σου είχα πῆ ακριβώς;

—Μου είχες πῆ «Πρώτο κατάστημα δεξιά».

—Όμοια. Για στάσου λοιπόν, δρθιος, καπετάνιε. Πες πὸς βρίσκεται στο κάτω μέρος της οδού 'Αγοράς και βλέπεις τον ανήφορο. Ποιό είναι το δεξιά μέρος του δρόμου;

Ο πλοίαρχος έδειξε το άριστερό χέρι του.

—Μα αυτό είναι το άριστερό χέρι σου, βλάκα! φώναξε ο Κέννεσιν.

—Εγώ είπα πὸς δεν είναι; απήντησε ο πλοίαρχος. Είναι όμως το δεξιά του δρόμου...

—Και για ποιό λόγο είναι το δεξιά του δρόμου; φώναξε ο Κέννεσιν.

—Άκου να σου πῶ! είπε ο πλοίαρχος ξαράνοντας τα φρύδια. Θα συζητούμε τώρα τζάμπα; Η δεξιά και η άριστερή πλευρά του δρόμου είναι πάντα η ίδια. Τί διάβολο! Πάρε έναν ποταμό. Ποιά είναι η δεξιά όχθη του, παρακαλώ; Εκείνη που βρίσκεται δεξιά κατεβαίνοντας. Έτσι και για του δρόμους. Το δεξιά μέρος της οδού 'Αγοράς είναι το δεξιά κατεβαίνοντας τον κατήφορο. Τελείωσε!

—Μα ένας δρόμος δεν είναι ποταμός! ούρλιασε ο Κέννεσιν. Και το αποτέλεσμα είναι ότι πήγε στην λανθασμένη πλευρά και αγόρασε τις κονσέρβες από το λανθασμένο κατάστημα!

—Έ λοιπόν; Τί κάνεις τότε φασαγία; Κονσέρβες του ένης καταστήματος και του άλλου. Οι τιμές είναι παντού οι ίδιες!

Την άλλη μέρα ο πλοίαρχος Πάτ Μιούρφυ δεχόταν μιά νέα επίσκεψη από τον Στέρρετ, ο οποίος ήπιε λίγο μαζί του και σηκώθηκε τέλος να φύγει.

—Μην ξεχνάτε, καπετάνιε, ότι στη μιά σε περιμένω στο τραπέζι μου...
—Ο, βέβαια, βέβαια...

«Α! έχασα! Για πέστε μου, τί σας έλεγε χθές ο Κέννεσιν για τον Σάν Φραντζίσκο. Ο καπετάνιος έσκασε στα γέλια.

—Ω! ο Τζέιμς Κέννεσιν δεν ξέρει τί θα πῆ δεξιά πλευρά ενός δρόμου και άριστερά. Μου είχε πῆ ν' αγοράσω τις κονσέρβες απ' το πρώτο κατάστημα δεξιά, ανεβαίνοντας την ανήφορο της οδού 'Αγοράς. Δεν μου εξήγησε όμως καλά και εγώ τις αγόρασα από το πρώτο κατάστημα δεξιά κατεβαίνοντας.

—Χμ! Αυτό θα πῆ να μὴν ξέρη κανείς από δρόμους; είπε γελώντας ο Στέρρετ κι' άρχισε να κατεβαίνει την σκάλα του πλοίου του.

Το ίδιο βράδυ, το τελωνειακό σκάφος έφευγε όλοταχὼς για το Σάν Φραντζίσκο.

«Πρώτο κατάστημα δεξιά, ανεβαίνοντας», μουμούριζε κάθε τόσο ο Στέρρετ.

Και ένα χαμόγελο σχεδιάζονταν στα χείλη του.

Το σκάνδαλο ξέσπασε σαν βόμβα στο Σάν Φραντζίσκο, γιατί άπεκαλύφθη ότι το μεγάλο κατάστημα τροφίμων «Αρανσον» που βρισκόταν, πράγματι, πρώτο δεξιά στην οδό 'Αγοράς, είχε μεγάλες ποσότητες κονσερβών «Μπούλλυ Μπήφ» που μολονότι φαινόταν κανονικώτατα σφραγισμένες, δεν περιείχαν κρέας, αλλά... όπιο μορφίνη και κοκαΐνη.

Ύστερα από μερικές μέρες, το τελωνειακό «Σίμ» έφθανε πάλι στο λιμάνι της Σάμπα. Το «Λάρκ» ήταν ακόμη άγκυροβολημένο εκεί.

Ο αστυνομικός Στέρρετ πήγε κατ' ευθείαν στο σπίτι του Τζέιμς Κέννεσιν αλλά το βρήκε άδειο. Ανήσυχος κάπως, ανέβηκε στο πλοίο του Πάτ Μιούρφυ και ζήτησε τον καπετάνιο.

—Είδες καθόλου τον Τζέιμς Κέννεσιν; ρώτησε.

—Να σας πῶ, απήντησε ο πλοίαρχος. Ο φιλαράκος ήταν ανήσυχος απ' την μέρα που φύγατε. Ύστερα, πρὶν από μιά εβδομάδα θέλησε να πουλήσει μερικές κονσέρβες και βρήκε μέσα δυο τρείς χαλασμένες. Τα κουτιά ήταν τρύπια. Κάθισε τότε κάτω, πήρε το μολύβι του, πήρε κι' ένα ημερολόγιο και μου είπε. «Τρύπησαν μερικές απ' τις κονσέρβες που μου αγόρασες από το Φρίσκο και θέλω να δω από πότε τις έχουν τρυπήσει. Αν της είχαν τρυπήσει απ' το Σάν Φραντζίσκο, θα μύριζαν περισσότερο»...

Έκανε λοιπόν, τους λογαριασμούς του και στο τέλος μου είπε. «Ο Στέρρετ είναι πολύ έξυπνος άνθρωπος, άλλ' είμαι κι' εγώ έξυπνος». Άρχισε λοιπόν να πῆνη και όλη τη νύκτα αυτό μου έλεγε.

Την άλλη μέρα έβαλε όλα τα πράγματά του στη μεγάλη βενζινακάτο του και μου είπε ότι το κλίμα της Σάμπα είναι βαρὺ για την γυναίκα του. Είπε ότι υπήρχαν πολλές τρύπες σε κουτιά. «Αν ήταν μία λέει. Δεν πείραζε. Αλλά είναι δώδεκα, δηλαδή ένδεκα παραπάνω απ' ότι πρέπει». Όλην την ώρα μιλούσε γι' αυτές τις τρύπες. «Θά σου στείλω μιά κάρτα από τη νέα μου διέθυνση», μου είπε, όταν την βρώ. Κι' αν κανείς ρωτήσει για μένα πὸς πήγα, πές του ότι δεν πήγα στο Παρίσι πάντως. Έπειδή λοιπόν με ρωτάτε σεις σας το λέω.

—Πῆρε ο διάβολος! μούγκρισε ο Στέρρετ. Β. ΣΤΑΝΚΠΟΥΛ

Βασανίζονταν να βρῆ τη λύση.

Όταν ο Κόννολυ αγόρασε το μακρυνό εκείνο αγρόκτημα, όλοι τόν νόμισαν τρελλό. "Όσοι πρίν απ' αυτόν δοκίμασαν να τόν εκμε-

τολλευθούν είχαν αποτύχει. Ο Κόννολυ όμως χαμογελούσε ακούοντας τις επικρίσεις και αφού επέτυχε να αγοράσει τόν κτήμα σέ εξευτελιστική τιμή—διακόσιες λίρες μόνο—ρίχθηκε μέ επιμονή στην καλλιέργειά του. Τά πρώτα χρόνια είχε διαρκώς ζημιές. Στο τέλος όμως κατώρθωσε να πραγματοποιήσει ένα μικρό κέρδος και ό φτερινός χρόνος φαινόταν ακόμη καλλίτερος.

Η κατάρα πού βάριαν τό κτήμα είχε τσακισθή.

Η άλληλογραφία του Κόννολυ ήταν περιορισμένη. Λογαριασμοί προμηθευτών, τιμολόγια εμπόρων, γράμματα πού αφορούσαν πάντοτε υποθέσεις του κτήματος και σπάνια—πολύ σπάνια—καμιά ιδιωτική επιστολή. Γι' αυτό, εκείνο τό πρωί, ξαφνιάσθηκε κάπως όταν μέσα στό ταχυδρομείο του βρήκε μιá επιστολή της οποίας τό μικρό και φθινόφάκελλο έδειχνε ότι άνήκε στην τελευταία κατηγορία.

Όταν είδε τό γραψίμο, ένοιωσε τήν καρδιά του να σταματά. Έπτά χρόνια είχε να δει αυτό τόν γραφικό χαρακτήρα. Για ποιά λόγο του έγραφε τώρα ή Νόρα;

Τό γράμμα ήταν ώμο και σύντομο.

«Θέλω να μέ βοηθήσεις. Ο Τέντ κι' έγώ περάσαμε φρικτές μέρες. Δέν μπορεί να βοηθίσω και βρισκόμαστε σέ άπελπιστική κατάσταση. Μάθαμε ότι κάτι κάνεις. Μπορείς να τού δώσεις μιá δουλειά για τό χαρμό του παλιού καιρού; Ξέρω ότι ή αίτησίς μου είναι έξωφρενική. Βρισκόμαστε στό Μπίγκς Ότέλ της Χάνλεϋ.

NORA HARRISON

Ο Κόννολυ έμεινε σκεπτικός. «Καλά να πάθουν! γράλλισε. Ο καλλίτερος φίλος μου έκλεψε τή γυναίκα πού αγαπούσα και να τά κατάντια τους!»

Η σκέψις του γύρισε στά παλιά. Θυμόταν τις τεράστιες θυσίες και τις αιματηρές οικονομίες πού είχε κάνει για να μπορέσει να παντρευθί μέ τήν Νόρα και τά γλυκά όνειρα πού έπλαθαν οι δύο τους για τό μέλλον τους. Ο Χάρρισον τόν πείραζε γι' αυτό πολλές φορές τά βράδια στό δωμάτιο πού έμεναν μαζί.

Όταν πλησίαζε ό καιρός πού θα παντρευόταν ή Έταιρία του τόν έστειλε σέ μιá περιόδεια.

—Νά μιá ωραία σύμπτωση, είπε τότε στην Νόρα. Θά βγάλω τά έξοδα τού γάμου μας.

Και πράγματι, έτσι έγινε.

Όταν όμως επέστρεψε βρήκε μιá επιστολή της Νόρας, πού τού άνήγγειλε ότι είχε παντρευθί μέ τόν Χάρρισον.

Η ανάμνησις της επιστολής εκείνης έκανε τόν Κόννολυ να τρέξει πάλι τά δόντια. Πώς μπορούσε να άνεχθί τήν προδοσία τών δύο πλασμάτων πού είχε αγαπήσει περισσότερο στον κόσμο; Τόν είχαν κοροϊδέψει.

Παρ' όλες αυτές τις σκέψεις του τό βράδυ έστειλε τήν απάντησή του—πού τούς καλούσε—και μερικά χρήματα για τά ναύλα τού ταξιδιού.

Οι δύο ταξιδιωτάι έφθασαν μούσκεμμα από τή βροχή. Βλέποντάς τους να μπαίνουν, ό Κόννολυ ένοιωσε τήν καρδιά του να σφίγγεται. Όχι για τόν Χάρρισον. Δέν τόν ενδιέφερε ό Χάρρισον, αλλά εκείνη. Τά ρούχα της ήσαν κουρελιασμένα. Δέν φορούσε ούτε έπανωφόρι, παρά τήν τρομακτική βροχή.

Ο Κόννολυ, ώστόσο, απέφυγε και τήν παραμικρότερη λέξη ευγενείας. Τούς έδειξε τά δωμάτιά τους, κι' ύστερα στό τραπέζι δέν τούς είπε ούτε μιá λέξη. Τούς κίταζε μόνο μέ πλάγιο βλέμμα, να τρώνε σάν πεινασμένα θηρία.

Τήν άλλη μέρα, στό τραπέζι, οι δύο άνδρες περίμεναν τήν Νόρα.

—Γιατί να περιμένωμε; ρώτησε ό Χάρρισον έκνευρισμένος. Θά κάνη μιá ώρα.

—Και δύο ώρες να κάνη, θά περιμένωμε! απήντησε ό Κόννολυ. Νόμισες θ' άρχισης να δίνης διαταγές;

—Πές μου τώρα, έκανε σαρκαστικά ό Χάρρισον, είμαι ένας ζητιάνος και πρέπει να σου είμαι ευγνώμων πού μου έδωσες ένα κομμάτι ψωμί!

—Ξέρεις πολύ καλά ότι δέν πρόκειται να σου πω τέτοιο πράγμα. Λυπούμαι για τήν κατάσταση σας, άσχετως μέ όσα έγιναν. Είσαι έκνευρισμένος απ' τις δυσκολίες πού πέρασες. Κάνε υπομονή. Τά πράγματα θά διορθωθούν.

—Δέν τό πολυπιστεύω, γράλλισε ό Χάρρισον. Τά πράγματα δέν διορθώνονται για τούς άτυχους.

Έχασα τή δουλειά μου έξη έβδομάδες ύστερα απ' τόν γάμο μου. Βρήκα μιá άλλη δουλειά, μέ λιγώτερα λεπτά. Ύστερα από τρεις μήνες, μέ άπέλυσαν πάλι, για οικονομία.

Και εξακαλούθησε να διηγείται, βλαστημώντας διαρκώς τήν τύχη του, ώπου παρουσιάσθηκε ή Νόρα.

Όταν τελείωσε τό φαί, ή Νόρα βγήκε κι' οι δύο άνδρες βρέθηκαν πάλι μόνοι. Ο Χάρρισον γύρισε προς τόν Κόννολυ.

—Πρό παντός όχι έρωτοτροπίες μέ τή Νόρα, Κόννολυ! Δέν ξεχνώ ότι κάποτε τό είχατε καλά.

—Αν θέλεις να σου πιάσω τά μούτρα, απήντησε ήρεμα ό Κόννολυ, πές δύο ακόμη τέτοια λόγια. Μπορείτε να μέινετε εδώ ή να φύγετε. Αν όμως μέινετε πρέπει να πάψης να μιλάς έτσι. Κατάλαβες, πήγαινε, τώρα.

Ο Χάρρισον έφυγε σηκώνοντας τούς ώμους κι' ό Κόννολυ επί ώρες δλόκληρες έμεινε, διερωτώμενος πόσον καιρό θά μπορούσε να υποφέρει τήν σκέψη ότι, στό διπλανό δωμάτιο, κοιμότουσαν οι δύο τους.

Επί μιá εβδομάδα ή Νόρα προσπαθούσε να μιλά, όσο τό δυνατό λιγώτερο στον Κόννολυ.

Ο Χάρρισον ανέλαβε τά καθήκοντά του στό αγρόκτημα μέ γκρίνια. Η βροχή τόν έξεनेύριζε, ή δουλειά ήταν βαρειά, όλα τού έφταιγαν.

Ένα βράδυ πού ή Νόρα τού έκανε τήν παρατήρηση ότι δέν έπρεπε να είναι άχάριστος αφού κοντά στον Κόννολυ βρήκε άσυλο ό Χάρρισον θυώσε και της έδήλωσε ότι δέν ήθελε να άνικατεύεται στίς δουλειές του.

—Πήγαινε τότε στην πόλη! απήντησε ξερά ή Νόρα. Ίσως ή άστυνομία...

Η απάντησις της γυναίκας του τόν ξεηγο/ωσε κυριολεκτικώς. Η γροθιά του έπεσε βαρειά επάνω της.

Ο Κόννολυ άκουσε τή φασαρία έτρεξε κι' άρπαξε τόν Χάρρισον απ' τόν γιακά. Άλλ' ή Νόρα επενέβη άμέσως κι' ανέλαβε αυτή τήν εϋθύνη της σκηνης.

Τά πράγματα χειροτέρευαν ολοένα. Ήταν ολοφάνερο ότι ό Χάρρισον μισούσε τόν Κόννολυ, έπειδή ήταν υποχρεωμένος να έξορτάται απ' αυτόν πού είχε άδικήσει. Και ό Κόννολυ, όμως, είχε τά ίδια αισθήματα άπέναντι τού Χάρρισον. Όταν πέρασε ή πρώτη έντύπωσις, τού οίκτου, άρχισε να έκνευρίζεται μέ τόν άπαίσιο και σκληρό χαρακτήρα τού Χάρρισον. Άδικο προσπάθησε να θυμηθί τήν παλιά τους φίλια, για να τού συγχωρή τήν τωρινή του στάση. Όχι, δέν ύπήρχε ούτε ίχνος της παλιάς φίλιας, ύστερα από τό μεγάλο έγκλημα.

Η Νόρα, από μέρα σέ μέρα, άρχισε να ξαναβρίσκη τά παλιά όρσά της χρώματα. Καλοντυμένη τώρα είχε ξαναβρή όλη τήν όμορφιά της πού είχε σαγηνεύσει άλλοτε τόν Κόννολυ. Μιά μέρα τήν άκουσε να γελά. Ο ήχος εκείνος άντήχησε μέσα στην καρδιά του σάν χαρμόσυνη καμπάνα. Έμεινε μιá στιγμή σκεπτικός. Ό,τι και άν τού είχε κάνει, ό Θεός τήν είχε πληρώσει και μέ τό παραπάνω.

Μπήκε μέσα στην κουζίνα. Η Νόρα έτοιμάζε εκείνη τήν στιγμή τόν τσάι.

—Όχι, δέν ήπιαχε ούτε ίχνος της παλιάς φίλιας, ύστερα από τό μεγάλο έγκλημα.

Μπήκε μέσα στην κουζίνα. Η Νόρα έτοιμάζε εκείνη τήν στιγμή τόν τσάι.

—Πρέπει να πάς, σήμερα να μου κάνης κάτι άγορές. Θά φύγης κατά τις ένδεκα.
—Σύμφωνοι...

μή τό φαγητό. Σήκωσε τό κεφάλι της μόλις τόν είδε.

—Νόρα, γιατί δέν μου μιλάς; της είπε. Ποτέ δέν μου μιλάς, έκτός αν είναι άπαράίτητο.

—Ο Τέντ ήγλεεύει, απήντησε λαχανιασμένη. Είναι, άλλωστε, δυσχεραστημένος κι' απ' τή δουλειά του και δέν θέλω να τού δώσω άλλες άφορμές.

—Καλά, θά τού δώσω μιá άλλη εργασία, μουρμούρισε ό Κόννολυ.

Πράγματι τού άνέθεσε άλλη δουλειά κι' ό Χάρρισον φαινόταν τώρα ευχαριστημένος όπωσδήποτε.

Ο Κόννολυ εύρισκε διαρκώς ευκαιρίες να πηγαίνη στό σπίτι σέ ακατάλληλες ώρες, για να βλέπη τή Νόρα.

—Έχεις συνέλθει, της είπε ένα άπόγευμα. Σου άρέσει ή ζωή της έξοχής, ή;

—Τήν λατρεύω, απήντησε ή Νόρα. Θά έμενα εδώ για πάντα, αν μπορούσα!

Ο Κόννολυ τήν άρπαξε ξαφνικά από τά χέρια.

—Γιατί παντρεύτηκες μ' αυτόν; Γιατί; Γιατί; Σ' αγαπούσα τόσο πολύ!

—Ήμουν τρελλή, Τζίμ, απήντησε τρέμοντας. Μή μου κρυτάρς κακία!

—Τί σου κάνει; Πές μου—πές μου, τί σου κάνει. Είμαι βέβαιος ότι τις περασμένες σέ κτύπησε. Σέ άκουσα να κλαίς. Πές μου!...

Εκείνη όμως τραβήχθηκε άπότομα χωρίς να τού απαντήσει.

Ολόκληρη εκείνη τήν ήμέρα τόν απέφυγε. Τό ίδιο και τήν άλλη μέρα. Ο Χάρρισον κατάλαβε από τήν

στάση τους ότι κάτι είχε συμβή. Έγινε πιό βάναυσος και πιό φιλόποπος...

Πέρασε τό κλοκαίρι και άρχισαν οι βροχές. Μιά μέρα, ό Κόννολυ, περπατώντας στην όχθη τού ποταμού, πού περνούσε κοντά απ' τό κτήμα, πρόσεξε πώς σ' ένα σημείο τό νερό είχε έλάχιστο βάθος και θά μπορούσε να περάσει απ' εκεί ένας άνθρωπος στην άντικρυνή όχθη χωρίς νάχη άνάγκη να χρησιμοποιήσει τή μοναδική γέφυρα πού βρισκόταν, άλλωστε, αρκετά μακριά.

Τήν ίδια ώρα διέσχιζε τό σημείο αυτό ένα κοπάδι πρόβατα. Ένα απ' αυτά άπομακρύνθηκε απ' τά άλλα και ξαφνικά ό Κόννολυ τό είδε να βουλιάζει.

Ωρμησε μέ τό άλογό του για να τό σώσει. Μέ μεγάλη όμως δυσκολία κατώρθωσε να άποφύγη ό ίδιος τόν θάνατο. Μπροστά στό πόδια του, τώρα, εκεί πού είχε ξαφανισθή τό πρόβατο, άνοιγόταν ένα είδος βαράθρου, μέσα στό νερό. Σημάδεψε μέ τό μυαλό του τό επικίνδυνο έκείνο σημείο.

Χωρίς να τό θέλη, διερωτήθηκε πώς θά βούλιαζε ό Χάρρισον, άν... Αναστατωμένος προσπάθησε να διώξη τήν τρομερή αυτή σκέψη απ' τό μυαλό του.

Η σκέψις όμως, είχε ριζωθί μέσα του μεγάλωσε σιγά—σιγά, κι' έπαιρνε πιό συγκεκριμένη μορφή. Άδικο ή συνείδησίς του έπανεστάτησε εναντίον τού έγκλήματος.

Αγαπούσε τρελλά τήν Νόρα και μισούσε τόν Χάρρισον.

Δική μου ήταν, άλλωστε, από τήν άρχή, μονολογούσε. Δική μου πρέπει να ξαναγίνη.

—Τέντ, είπε ένα πρωί στον Χάρρισον.

Θέλεις να πάς στην πόλη;

—Δέν έχω πολύ κέφι.

—Ποτέ δέν έχεις κέφι να πάς στην πόλη. Πρόσεξα ότι τό σους μήνες πού βρισκόσαι εδώ δέν πήγες ποτέ στην πόλη ούτε πήρες καμιά επιστολή. Κανείς λοιπόν δέν ξέρει ότι βρισκόσαι εδώ.

—Όχι. Κι δέν υπάρχει άνάγκη να άνοίξης πολύ τό στόμα σου!

—Γιατί;... φοβάσαι;...

—Μήπως κρύβεσαι από τήν άστυνομία;

—Τρελλάθηκες; Αν θέλεις να πάω στην πόλη, θά πάω.

—Τρέλαθηκες; Αν θέλεις να πάω στην πόλη, θά πάω.

—Τρέλαθηκες; Αν θέλεις να πάω στην πόλη, θά πάω.

—Τρέλαθηκες; Αν θέλεις να πάω στην πόλη, θά πάω.

—Τρέλαθηκες; Αν θέλεις να πάω στην πόλη, θά πάω.

—Τρέλαθηκες; Αν θέλεις να πάω στην πόλη, θά πάω.

—Τρέλαθηκες; Αν θέλεις να πάω στην πόλη, θά πάω.

Στάς δεκάμιση έπαιρναν τό πρόγευμά τους. Ο Χάρρισον ήταν σχεδόν έτοιμος να φύγ.

—Από πού θά πάω στην πόλη; Απ' τόν δρόμο; Ο Κόννολυ δίστασε μιá στιγμή. Η καρδιά του κτυπούσε δυνατά. Απήντησε ώστόσο χωρίς να κυττάξη τόν Χάρρισον.

—Όχι. Απ' τόν δρόμο θά καθυστερήσης πολύ. Τράβα ολόδια τόν κάμπο, έως ότου φθάσης στό μεγάλο εκείνο δένδρο.

Τό δάκτυλό του έτρεψε κάπως, καθώς τού έδειχνε, μακριά στον όρίζοντα, τό μοιροίτο δένδρο.

—Δείξά από τό δένδρο, είναι τό καταλληλότερο μέρος για να διασχίσης τόν ποταμό. Τό νερό δέν είναι βαθύ.

Για να κρύψη τήν ταραχή του πήρε μιá έφημερίδα κι' άρχισε να διαβάξη.

—Διάβασέ μας τούς κυριωτέρους τίτλους είπε ό Χάρρισον. Ο Κόννολυ μόλις βρήκε τήν δύναμη να μιλήση. Άρχισε να διαβάξη μέ βραχνή φωνή.

«Διάσημη ήθοποιός παίρνει τό πέμπτο διαζύγιο της... Ένας δικαστής δέχεται τήν επίθεση τριών δικηγόρων... Τό θύμα μιáς άποπειρας πεθαίνει ύστερα από έξη μήνες».

—Τί λές παρακάτω; ρώτησε ό Χάρρισον.

—Ο Τόμας Όρντ, διάβασε ό Κόννολυ στην Χάνλεϋ, πού είχε ύποστη μέσα στό κατάστημά του τήν επίθεση δύο κακοποιών, ύπέκυψε χθές, ύστερα από έξη μήνες, εις τά τραύματά του. Είναι εϋνόητο ότι ό ένας από τούς κακοποιούς, πού κρατείται ακόμη θά δικασθί επί φόνου, έφ' όσον ό θάνατος τού θύματος επήλθε σέ διάστημα ολγώτερο από ένα χρόνο».

Ο Χάρρισον άποτελείωσε τόν καφέ του και σηκώθηκε. Ο Κόννολυ τού έδωσε χρήματα για τις άγορές.

Ύστερα βγήκε από τό δωμάτιο καβάλλησε τό άλογό του και άρχισε να γυρνά άσκοπα μέσα στό άπέραντο κτήμα.

Δέν θά ξανάβλεπε τόν Χάρρισον.

Από σήμερα ό δρόμος θά ήταν έλεύθερος για τήν κατάκτηση της Νόρας.

Ξαφνικά τού ήλθε στό νοϋ ό παληός καιρός. Ξανσείδε τόν έαυτό του μέ τήν Νόρα και τόν Χάρρισον. Πόσο ευτυχισμένοι ήσαν τότε και οι τρεις.

Τό παρελθόν έϋπνησε μέσα του, δείχνοντας τόν τό μέγεθος τού έγκλήματός του. Σηπρούνιασε σάν τρελλός τό άλογό του και τράβηξε προς τό σπίτι. Ίσως ό Χάρρισον να μη είχε φύγει ακόμη.

Ο Χάρρισον όμως είχε φύγει. Τό άλογό του δέν βρισκόταν πιά στον σταύλο. Άλλά και ή Νόρα δέν φαινόταν πουθενά. Είχε φύγει κι' αυτή; Κανείς απ' τό προσωπικό τού κτήματος δέν ήταν σέ θέση να τόν πληροφορήσει. Ο Χάρρισον τήν είχε πάρει μαζί του, φαίνεται.

Πήδησε στό άλογό του, και τό κτύπησε βάνουσα.

—Α! όχι κι' οι δύο! όχι κι' οι δύο! μονολογούσε σάν τρελλός καλπάζοντας προς τό ποτάμι.

Ύστερα από λίγο διέκρινε σέ μεγάλη άπόσταση ένα άλογο μέ δύο επιβάτες. Ο Χάρρισον μέ τήν Νόρα χωρίς άμφιβόλια.

—Θεέ μου, θά προκάνω; μούγκριζε θά προκάνω;

Ξαφνικά είδε τό άλογο τών φυγάδων να σταματά και τήν Νόρα να πέφτει στό έδαφος. Κατόπιν τό άλογο, άλαφρωμένο, συνέχισε τόν τρελλό δρόμο του.

Τήν ίδια στιγμή ό Κόννολυ άκουσε πίσω του, σέ μακρινή άπόσταση, καλπασιμό άλόγων. Γύρισε και είδε δύο άλλους καβαλάρηδες πού άκολουθούσαν τόν ίδιο δρόμο. Ποιοι να ήσαν άραγε;

Έκαψε τήν ταχύτητα τού άλόγου του. Οι άλλοι δύο καβαλλάρηδες έφθασαν κοντά του, τόν προσέπερασαν και σταμάτησαν μπροστά στην Νόρα. Κατέβηκαν, τήν βοήθησαν να σηκωθί και ό Κόννολυ είδε ότι δέν ήταν τραυματισμένη.

(Η συνέχεια στην σελίδα 361)

Είχε ξαναβρή όλη τήν όμορφιά της.

Ο Κόννολυ δίστασε να μιλήση

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΥΠΟ ΤΖΩΝ ΗΡΣΚΙΝ

Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΩΤΕΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΣΥΝΕΧΕΙΕΣ

ΠΑΡΙΑΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Πάρις, ο γιός του Ποιάνου, του βασιλέως της Τροίας, έπεσκέφθη τον βασιλέα της Σπάρτης Μενέλαο και έρωτεύθη την βασίλισσα, την ωραία 'Ελένη. Συμφώνησαν να ιδωθούν τα μεσάνυχτα και ύστερα από το συμπόσιον, όταν όλοι έκοιμώοντο, ού έρασταί συνηντήθησαν σε μιάν άκρη κανείς. Η 'Ελένη άποσητεμνήθη από τη βάνανση συμπεριφορά του Μενέλαου άπέναντί της δέχεται πρόθυμα την πρόταση του έραστου της να τον άκολουθήσει στην Τροία και φεύγουν κορυφά μαζί. Ένα πλοίο τους περιμένε στην ακτή. Επιδιβάσονται κι' αρχίζει ένα μαγευτικό ταξίδι που για την 'Ελένη είναι ένα πραγματικό όνειρο. Φθάνουν στην Τροία όπου η 'Ελένη παρά την όνειρώδη ζωή που της υποφέρει γιατί οι Έλληνες έστρατεύουν εναντίον της Τροίας και πολιορκούν την πόλη.

(Συνέχεια)

Η 'Ελένη ήξερε την πονηρία των τελευταίων αυτών και τα στρατηγήματά τους και θεωρώντας τον έαυτό της άφορμή της αίματρεφούς θυσίας, έκλαιε με άκράτητα δάκρυα.

Και περνούσαν οι ήμέρες και κυλούσε η καρδιά της και πάντοτε η 'Ελένη περίμενε.

Σ' όλα αυτά τα χρόνια του πολέμου η βασίλισσα δεν είχε ποτέ παραμελήσει τον έαυτό της κι' αν οι Έλληνες κι' οι Τρώες πολεμούσαν κάτω από τα τείχη, αυτή τις ώρισμένες ώρες κάθε πρωί δεχόταν τις θεραπευνίδες της για την καθιερωμένη περιποίησή.

Δέκα χρόνια. Καμμιά φορά όταν ξυπνούσε με τα βλέφαρα βαριά και το πρόσωπο κουρασμένο και κύταζε στον καθρέφτη της άνησυχούσε γιατί έβλεπε πως είχε περάσει και γι' αυτήν, όπως συμβαίνει με όλες τις γυναίκες, η δροσιά της πρώτης νεότητος και πως κι' αυτή μιάν μέρα θα ήταν—ω φοίχη! —ζαρωμένη και γρηά!

Τί γινότανε σ' όλο αυτό το διάστημα ο Πάρις;

Στις αρχές έλαβε ενεργό μέρος στον πόλεμο κι' έδειχνε γενναιότητα και ύπομονη. Άλλ' όσο περνούσε ο καιρός, ο ωραίος βοσκός κουραζόταν. Δεν εύρισκε κανένα θέλητρο στην τραχεία ζωή του στρατοπέδου και συχνά έτρεχε να ξεχασθή στην άγκαλιά της 'Ελένης.

Κάθε φορά χρειαζόταν να έπερβαίνει ο γενναίος και εύγενικός Έκτωρ διά να του θυμίσει να έπερβαίνει ο γενναίος και εύγενικός είνε την 'Ελένη.

—Τι με ενδιαφέρουν έμένα αυτοί οι Τρώες και αυτοί οι Έλληνες; Εγώ ζω για σένα.

Είχε φθάσει το δέκατο έτος του πολέμου. Οι Έλληνες είχαν προτείνει εις τους Τρώες να τους παραδώσουν την 'Ελένη και τους θησαυρούς που είχε πάρει εκείνη φεύγοντας από την Σπάρτη κι' αυτοί να λύσουν την πολιορκία και να φύγουν!

Στό άκουσμα αυτών των προτάσεων, η φιλοτιμία του Πάρι είχε κεντηθή.

—Να τους παραδώσω την 'Ελένη; Έφ' όσον ζω εγώ, αυτό δεν θα γίνει ποτέ. Αν θέλουν αυτοί οι φιλοχρήματοι Άχαιοί την επιστροφή των θησαυρών, μπορούν να τους έχουν. Άλλά την 'Ελένη δεν θα την ιδούν ποτέ. Κι' αν θέλετε προλάβετε κι' άλλους θανάτους κι' αν δεν θέλετε να προσφερθή άλλο θύμα τον Άρη, τότε θα ιδούμε σε ποιόν άνήκει η 'Ελένη.

Έγιναν συμβούλια. Ο Έκτωρ δίσταζε. Άλλά είχαν κουρασθή και εύρισκαν σωστή την λύση. Κι' έτσι αποφασίσθηκε ν' άντιμετωπίση μόνος του ο Πάρις τον Μενέλαο.

Ποίν φύγη για την μονομαχία, από την οποίαν ίσως δεν θα ξαναγύριζε ζωντανός, ο Πάρις πήρε την 'Ελένη να την σφίξη στην άγκαλιά του για μιάν τελευταία ίσως φορά.

Η καρδιά της 'Ελένης έτρεμε για δύο άνδρες.

Έτρεμε διά αυτών τον νέο και επιπόλαιο Πάρι έναντίον του οποίου ήξερε ότι θα ώρμούσε σάν μανιασμένος ταύρος ο Μενέλαος. Και έτρεμε για τον Μενέλαο, γιατί ήξερε πόσο ύπουλος ήταν ο Πάρις και μπορούσε να του καρφώσει στα πλευρά του ένα φαρομαγερό βέλος.

Οι δύο άνδρες συνηντήθησαν στην μέση του στρατοπέδου.

και ώρμησαν ο ένας κατ' άλλου, σάν δύο εξηγηριμένα θηρία.

Ο Μενέλαος ήταν ο ισχυρότερος, αλλά την στιγμή που έπρόκειτο να καταβάλλη τον Πάρι, έτρεξε εις βοήθειάν του η θεά που τότε έπροστάτευε, τον έτύλιξε σ' ένα σύννεφο και τον σήκωσε να τον πάει στο άνακτορον του γέροντα πατέρα του και στην έρωτική κλίνη του.

Η 'Ελένη είχε άνεβη στα τείχη να παρακολουθήσει την φοβερή μονομαχία, από την οποία ήξερε ότι χρεμόταν η τύχη της.

Καθώς ήταν σκυμμένη και προσπαθούσε να διακρίνη μέσα στο σύννεφο της σκόνης που έβλεπε ναχη σηκωθή στο βάθος του στρατοπέδου και στο όποιον φανταζόταν ότι ήταν τυλιγμένοι οι δύο μονομάχοι, ένοιωσε α' την τραβά κάποιος έλαφρά απ' τα πέπλα της και γύρισε να ιδη. Βρέθηκε εμπροστά σε μιάν απ' τις γρηές θεραπευνίδες του άνακτορου, αλλά κάτω από τα χαρακτηριστικά της άνεγνώρισε τη θεά, που προστάτευε τον Πάρι.

—Βασίλισσα,—είπε η γρηά θεραπευνίς,—ο Πάρις είναι στην έρωτική του στρωμνή, έκανε τον λουτρό του, ξεκούρασε τα μέλη του και τώρα σε περιμένει.

Τότε η 'Ελένη παίρνοντας θάρρος, είπε:

—Ω θεά, μιλώ σε σένα που μιάν φορά με δίδεσες. Δεν θέλω να γυρίσω στον Πάρι! Άγνατεύοντας την θάλασσα κι' αυτές τις τοιρήσεις, νοστάλγησα την κόρη μου και την 'Ελλάδα και τώρα θέλω να φύγω... Ο νοός μου πηγαίνει στο Μενέλαο και στην πατρίδα μου...

Άλλά η θεά θύμωσε κι' άπήντησε:

—Φοβήσου την όργη μου! Αν δεν με ύπακούσης, σε περιμένει μιάν σκοτεινή τύχη!

Η θεά κατέβηκε απ' τα τείχη κι' η 'Ελένη την είδε να εξαφανίζεται.

Τότε φοβισμένη, άκούσθησε και αυτή τον δρόμο που είχε πάρει η θεά και σάν να ήταν το όργανον μιās ξένης θελήσεως, κίνησε προς το άνακτορον.

Όταν είδε τον Πάρι ξαπλωμένο μέσα στους πολυτελείς πορφύρους χιτώνές του, της έφάνηκε ότι έλειπε πολύ καιρό και τώρα έρχόνα από μακριά. Τον είχε ξεχάσει.

—Ω Πάρι! Δεν μπόρεσες να νικήσης τον Μενέλαο! Καλλίτερα να μη γύριζες από το στρατόπεδο, γιατί εγώ περίμενα να σφίξω στην άγκαλιά μου ένα νικητή.

Άλλ' ο Πάρις έχαμογελούσε άκούοντας όλα αυτά και με ύφος αδιάφορο της άπήντησε:

—Δεν νίκησα το Μενέλαο, γιατί κι' αυτός είχε πλάι του μιάν θεά, την Άθηνά και τον έπροστάτευε. Όλα τα έκαναν οι θεές. Ήσαν υποθέσεις θεών. Γιατί ν' άνακατευόμαστε έμεις οι άνθρωποι;

Μεταξύ των Ελλήνων και των Τρώων είχε συναφθή μιάν σύντομη άνακωχή, για να τους δοθή καιρός ν' άναζητήσουν και κάψουν τους νεκρούς των.

Όσο διαρκούσε η μάχη, τα πτώματα των νέων πολεμιστών που είχαν σκετάσει το χῶμα με το σώμά τους κοιτόνταν άταφα, βροτά των πεπασμένων κορακιών, που κατέβαιναν άχόρταγα και άτληστα να χορταίνουν από τις σάρκες τους.

Έξαφνα και απ' τα δύο στρατόπεδα άκούσθηκαν να εξαπολύουν την βροντερή φωνή των οι κήρυκες. Φώνηζαν:

—Έλληνες και Τρώες, έχουν στηθή οι πένθιμοι βωμοί, έπαυοι στους όποιους θα κάψετε τους νεκρούς σας. Θα πάρετε τη στάχτη των παγερών σωμάτων τους και θα την φυλάξετε μέσα σε πολύτιμες πυξίδες, για να διπτηρήσετε σκιά της σκιάς των και προσφιλη άνάμνηση της μνήμης των.

Όλη η Τροία είχε χυθή έξω από τα σπίτια της για να τιμήσει τους νεκρικούς βωμούς. Και μόνο μιάν γυναίκα δεν έτόλμησε να βγῇ από τα δωμάτιά της. Η 'Ελένη. Είχε μείνει μόνη, με τον Πάρι και έκλαιε σάν μικρό παιδί και μέσα στην απομόνωση αισθανόταν άλλη μιάν φορά πόσο ήταν ξένη μέσα στο περιβάλλον, που

είχε έν τούτοις ζήσει δέκα όλόκληρα χρόνια και η καρδιά της κυτούσε νοσταλγικά για την 'Ελλάδα και για την Σπάρτη.

Ο Πάρις, κατ' την τρικυμιάδη για την ψυχή της στιγμή έκείνη, ήθελε να την άφήση μόνη και προφασίσθηκε ότι επιθυμούσε να κάνη ένα γύρο στο περιστύλιο.

Σε λίγο όμως ώρμησε μέσα στην αίθουσα όπου βρισκόταν η 'Ελένη και με χαρούμενη έκφραση φώναζε:

—Οι Άμαζόνες! Ήλθαν οι Άμαζόνες!

Η 'Ελένη είχε άκούσει για τον πολεμικό αυτόν λαόν τον διηύθυναν οι γυναίκες, ενώ τις δουλειές του σπιτιού τις έκαναν οι άνδρες! Ήξερε πόσο φοβερές πολεμιστρίες ήσαν οι Άμαζόνες αυτές, που είχαν κορμένο τον ένα μαστό, ώστε να μη τους έμποδίζει το πλούσιον στήθος τους την έλευθερία των κινήσεων και το τρέξιμο και τις όποιες ο λαός του Πριάμου περίμενε με άγωνία γιατί είχαν προτείνει στην Τροία συμμαχία, ξεχνώντας την σκληρά έχθρα τους.

Τις έβλεπε ναρχωνται από μακριά επάνω στα βαρβάρτα αλογά τους κραδαίνοντας μεγάλες άσπίδες. Για μιάν στιγμή η ψυχή της 'Ελένης σκίρτησε και το γυναικείο της ένστικτο ένοιωσε μιάν ικανοποίηση. Γύρισε και κύταξε τον Πάρι. Με πόση περιφρόνηση τον άντίκρουε! Πόσο μικρός και δειλός της φάνηκε μπροστά στη πολεμοχαρή βασίλισσα των Άμαζόνων την άγριωπή Πεντεσίλεια.

Σε λίγο η Πεντεσίλεια βρισκόταν μέσα στα άνακτορα, μπροστά στην 'Ελένη. Ήταν μιάν γυναίκα με πρόσωπο επιβλητικόν και με χαρακτηριστικά, που παρ' όλη τη σκληρότητά τους είχαν κάποια γοητεία.

Η βασίλισσα των Άμαζόνων μπήκε άκολουθούμενη από τις πολεμιστρές της και πλησίασε την 'Ελένη. Ήπειτα με ένα βλέμμα που έδειχνε ότι ήξερε να επιβάλλεται και να διατάσσει, τους έγεννη να τις άφήσουν μόνες.

Μέσα στα βασιλικά διαμερίσματα είχαν μείνει η μιάν άπέναντι της άλλης οι δύο γυναίκες.

—Έρχομαι για σένα 'Ελένη είπε η Πεντεσίλεια. Αν δέχθηκα να πολεμήσω στο πλευρό των Τρώων, το έκανα μόνο για να μου δοθή η εύκαιρία να θαυμάσω την καλλονή σου, που η φήμη της έφθασε έως κάτω στη χώρα μας. Πόσο είσαι ωραία, κόρη του

Διός! Δός μου τα χέρια σου. Είμαι κι' εγώ η κόρη ενός θεού. Πατέρας μου είναι ο Άρης, ο θεός του πολέμου. Βάλε το χέρι σου στη καρδιά μου και άκου 'Ελένη. Χτυπά διπλά, χτυπά από φιλοπόλεμο μένος έναντίον του γένους των άνδρων. Έμεις οι άμαζόνες είμαστε η στρατιά των εκδικήσεως όλων των άδελφών μας. Μισώ τοις αυθάδεις άνδρες που σ' έπεθύμησαν και ιδίως που έβαλαν χέρι επάνω σου. Τα ξέρω όλα, 'Ελένη. Ο Θησεύς σε άπήγαγε κι' έπυξήσες να σε βιάση ο ταν ήσουν μικρή. Ήπειτα σ' έσφιξε στην άγκαλιά του ο άγροίκος ο Μενέλας. Ήπειτα σηκώθηκε και ήλθε να σε άρπάξη ο επιπόλαιος βοσκός της Ίδης. Ούτε αυτόν τον συμπαθώ, αλλά ξέρω τουλάχιστον πως αυτός είναι όργανο μιās θεάς.

Τα κολακευτικά λόγια της Πεντεσίλειας για την καλλονή της 'Ελένης, διέθεσαν εύθους απ' την άρχη εύμενως την τελευταία για τη βασίλισσα των Άμαζόνων και σε λίγη ώρα οι δύο γυναίκες μιλούσαν τόσο φιλικά σάν να γνωρίζονταν από χρόνια.

—Πές μου, βασίλισσα, ρώτησε κάποια στιγμή η 'Ελένη πώς κάνετε έσεις οι Άμαζόνες και δεν έχετε άνίγκη τους άνδρες; Λένε πως ζήτη εύ τυχεμένες...

Ένα μικρό χαμόγελο άνθισε στα χείλη της πολεμικής βασίλειας.

—Δεν τους έχω ξεγράψει τελείως από τη ζωή μας, 'Ελένη. Μιά φορά κάθε χρόνο, την άνοιξη διαλέγωμε τις παρθένες που βρίσκονται σε ώρα γάμου και τις στέλνομε να σμίξουν με τους άνδρες της φυλής των Γαργαρέων, μιās φυλής που ζή κοντά στα σύνορά μας. Οι Άμαζόνες μας αυτές επιστρέφουν σχεδόν όλες έγγυοι. Φέρνουν στον κόσμο παιδιά. Κρατούμε τα θηλυκά και τ' άρσενικά τα στέλνομε στους Γαργαρέους. Έχουμε δημιουργήσει ένα μεγάλο βασίλειο και χτίζαμε ωραίες πόλεις, γιό να δείξωμε ότι και οι γυναίκες δεν ύστεροτν σε τίποτε από τους άνδρες όταν άφήνονται έλεύθερες. Φτιάξαμε την πολιτεία των γυναικών και στρατολογήσαμε την στρατιά που έκμηδενίζει τους άνδρες!

Έως τώρα μās άφαιρούσαν, στα παιδικά μας χρόνια, τον δεξιό μας μαστό με πυρατωμένο σίδερο. Άλλά από γενεά σε γενεά τα κορμιά μας διαπλάθηκαν εύκινητα όπως τα θέλαμε, οι μαστοί έπειδη δεν θηλάζομε, μένουν άτροφικοί και έτσι περιττεύει η άφαίρεσις του μαστού.

Έξαφνα η Άμαζών, ξαναθιμήθηκε άπότομα την όμιλία των που είχε διακοπή.

Πόσο μισώ τον Πάρι, είπε που χαιρείται το κορμί σου. Αν έμπαινε έξαφνα εδώ μέσα, αισθανόμαι πως θα άρπαζε τον πέλεκυ και θα τον σκότωνε άδιαφορώντας αν τον προστατεύη μιάν θεά! 'Ελένη, σε σκεπτόμουν σιές όχθες του Θεομίδοντος, που γυμνάζομε τα κορμιά μας και σε έχω άγαπήσει 'Ελένη, δεν κατάλαβες πόσο σ' άγαπώ; Ήλθα να πεθάνω για σένα!

Τα μάτια της Πεντεσίλειας είχαν τώρα γεμίσει, από έρωτική τρυφερότητα. Μιλούσε σάν ένας έρωτευμένος έφηβος.

—'Ελένη, 'Ελένη, δες μέσα στα μάτια μου πόσο ωραία είσαι! Δεν στόπαν με τόση δύναμη κανένος άνδρός τα μάτια έως σήμερα! 'Ελένη, θέλω θέλω να γνωρίσω το κορμί σου για να το ύπερασπισθώ καλλίτερα στην μάχη από τους έχθρους σου, από τους έχθρους μου, από τους έχθρους μας, τους άνδρες! 'Ελένη, αν ήξερες πόσο μακριά ξεκίνησα, για να νάρθω να πεθάνω για σένα!

Η 'Ελένη έβλεπε με έκπληξη την Άμαζώνα να σκύβη και να ζητή έρωτικά τα χείλη της.. Άλλ' έκεινη την στιγμή μπήκε ο Πάρις.

—Φύγε, άνθρωπε βοσκέ! άκούσθηκε να φωνάζη με άληθινή μανία η Πεντεσίλεια. Δεν ξέρεις λοιπόν, πως όπου βρίσκεται μιάν Άμαζών, δεν τολμά να πατήσει άνδρας; Φύγε!

Και μ' ένα πήδημα, έπήδησε κοντά εις τα δάλα της και άρπαξε έναν καφετερό πέλεκυ.

Ο Πάρις έντρομος άπεχώρησεν άναυδος και η Πεντεσίλεια άφησε τον πέλεκυ κάτω και έπλησίασε την 'Ελένη. Τα μάτια άστραφταν και το άτροφικό στήθος της έπαλλε. Η 'Ελένη δεν έφερε καμμιά άντίσταση.

Σε λίγες μέρες η Πεντεσίλεια ξεκίνησε με τις Άμαζόνες της για τη μάχη πολέμου ήρωικά. Στη Τροία κυκλοφόρησε η είδησις ότι την είχε σκοτώσει ο Άχιλλεύς, τον όποιον είχε κατορθώσει να έξυμνείσθον ο Άγαμέμνων.

Η 'Ελένη θρήνησε την παρθένη βασίλισσα με το έφηβικό κορμί που της είχε μιλήσει με τέτοιο άγριο πάθος και μίσος γιό τους άνδρες.

Ο φόνος της Πεντεσίλειας απ' τον Άχιλλέα είχε δώσει το σύνθημα για την άποφασιστική μάχη που ήταν μοιραίο να φέρη το τέλος του πολέμου.

Την έσφιξε στην άγκαλιά του για τελευταία φορά.

“Αν ο ‘Αχιλλεύς είχε αποφασίσει να βγῇ ἀπ’ τὴ σκηνή του αὐτὸ δὲν ὄφειλετο στὸ ὅτι τὸν εἶχε ἐξευμενίσει ὁ ‘Α’ γαμέων. Εἶχε συμβῇ κατὰ σοβαρότερον, πού εἶχε ἐξοργίσει τὸν ‘Ελληνα ἥρωα. Ὁ ‘Εκτωρ εἶχε σκοτώσει τὸν Πάτροκλο κι’ ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸν φίλο του, τὸ φόνου τοῦ ὁποῖου θέλησε νὰ ἐκδικηθῇ, ὁ ‘Αχιλλεύς βγήκε ἀπὸ τὴ σκηνή του. Ἦταν φοβερότερος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Σκότωσε τὸν Πολύδωρον, ἕνα ἀπὸ τοὺς νεωτέρους υἱοὺς τοῦ Πριάμου, πού εἶχαν καρδιά μικροῦ παιδιοῦ κι’ ἐπειτα συναντήθηκε μὲ τὸν ‘Εκτορα.

Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ φοβερὴ μάχη πού θὰ ἔκρινε τὴν τύχη τοῦ πολέμου. Νίκησε ὁ ‘Αχιλλεύς. Ὁ ‘Εκτωρ πολέμησε ἡρωϊκῶς τὴν τελευταία στιγμὴ καὶ ξεψύχησε μὲ τὸ ὄνομα τῆς Τροίας εἰς τὰ χεῖλη του. Ἀλλὰ ὁ πόλεμος ἀποθηριώνει τὸν ἄνθρωπο. Ὁ ‘Αχιλλεύς δὲν ἀρκέσθηκε στὴ νίκη του. Ἔδωσε τὸ πτώμα τοῦ ‘Εκτορος ἔξω ἀπὸ τὸν τοῦ καὶ τὸ διαπύμπησε σ’ ὁλόκληρο τὸ στρατόπεδο καὶ δὲν δίστασε νὰ περάσῃ καὶ κάτω ἀπὸ τὴν τείχη τῆς πολιορκουμένης πόλεως, σέρνοντας πίσω ἀπὸ τὸ ἄρμα τοῦ τὸ πτώμα τοῦ ἀρχηγοῦ της.

Ἡ ‘Ανδρομάχη, ἡ σύζυγος τοῦ ‘Εκτορος, εἶχε ἀνεβῇ σὺν τρελλῇ ἐπάνω στὰ τείχη. Στὴν ἀγκαλιά της κρατοῦσε τὸν μικρὸ ‘Α’ στυάνακα, τὸ παιδί του. Τὸ πρόσωπό της νόμιζε κανεὶς ὅτι τὸ εἶχε παγώσει ὁ καιὸς. Τόσο ἀπόλυτη ἦταν ἡ ἀκίνησιν τῶν χαρακτηριστικῶν της.

Ἐξ ἴσου τραγικὴ ἦταν ἡ θέσις τοῦ Πριάμου. Ὅταν ἔμαθε τὴ θλίβερη εἰδηση κατέβηκε ἀπ’ τὰ τείχη [διέσχισε τὸ στρατόπεδο καὶ διενθύνθηκε πρὸς τὴ σκηνή τοῦ ‘Αχιλλεύς. Πήγαινε νὰ ζητήσῃ τὸ πτώμα τοῦ πρωτοτόκου γυιοῦ του. Στὴν ἀρχὴ ὁ ‘Αχιλλεύς ἦταν ἀμετάπιστος. Ἐπειτα ὁμῶς ἀπὸ πολλὰ διαπραγματεύσεις δέχθηκε νὰ παραδόσῃ τὸ πτώμα ἔναντι τῆς καταβολῆς με γάλων λύτρων.

Σὲ λίγες ἡμέρες σκοτώθηκε κι’ αὐτός. Κανεὶς δὲν ἤξερε ποῦ τὸν εἶχε σκοτώσει. Ὁ Πάρις ἔλεγε ὅτι τὸν εἶχε σκοτώσει αὐτός. Οἱ ‘Ελληνες πάλι διέδιδαν ὅτι τοὺς συνέφερε.

Μετά τὸν θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ του, ὁ Πάρις εἶχε ξαναγυρίσει στὴ μάχη, πού δὲν σταμάτησε μὲ τὸν φόνου τοῦ ‘Εκτορος. Ἀπὸ κάθε παρατάξιν σκοτωνόνταν οἱ καλλίτεροι ἥρωες. Μετὰ τὸν ‘Εκτορα ἔπεσε ὁ Αἴας. Νόμιζε κανεὶς ὅτι ὁ ἕνας ἥρωας πήγαινε νὰ βρῇ τὸν ἄλλον. Στὸ τέλος τραυματίστηκε καὶ ὁ Πάρις. Ὁ Φιλοκτήτης εἶχε μπῆξῃ στὰ πλευρά του ἕνα φαρμακερὸ βέλος.

Ὅταν πρωτοαντίκρουσε τὸ αἷμα σὲ ἀπαλὸ δέρμα τοῦ ὁ Πάρις τρόμαξε. Φιλάρεσκος, ἀκόμη καὶ μέσα στὸν κίνδυνο φοβήθηκε μήπως ἡ πληγὴ ἀφήσῃ σημάδια.

Ἀλλὰ μιὰ γλυκεῖα ἐξάντλησις μοιδιασε τὰ μέλη του καὶ τὰ βλέφαρά του ἐκλείσαν. Ἀναίσθητο τὸν μετέφερε στὰ ἀνάκτορα τοῦ πατρὸς του.

Σκυρμένη ἐπάνω ἀπ’ τὸ κρεβάτι του, ἡ ‘Ελένη περιποιόταν κι’ ἔπλενε τὴν πληγὴν του. Καὶ τὰ μάτια του ἀνοίγαν, γιὰ μιὰ στιγμὴ κι’ ἐπειτα βυθίζονταν πάλι σὲ νάρκη.

Ἡ ‘Εκάβη δὲν πῆγε νὰ τὸν δῇ. Ἐκάλει τοὺς ἄλλους γυιοὺς της καὶ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ν’ ἀντικρύσῃ τὸν τρελλὸ γυιὸ της, πού εἶχε γίνῃ ἡ ἀφορμὴ τῆς δυστυχίας της.

Τὴν τρίτη μέρα ὁ Πάρις ἄρχισε νὰ παραληρῇ. Τὰ μάτια του ἔβγαζαν φωτιὲς ἀπὸ τὸν πυρετό. Ἡ ‘Ελένη ἐστήριξε τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ χάιδεψε μὲ στοργὴν τὰ μαῦρα μαλλιά του. Κάπου—κάπου ἐκείνος ἀνοίγει τὰ μάτια καὶ τὴν κατὰπερὶεργα, σὺν νὰ μὴν ἤξερε ποῖα εἶχε μπροστά του. Τὴν κύτταξε μὲ ἀπορία σὺν μιᾷ ξένη. Καὶ τὰ ὄχρα χεῖλη του ψιθύριζαν τὸ ὄνομα μιᾶς ἄλλης.

—Οἰνὸν!

Τότε ἡ ‘Ελένη θυμήθηκε μὲ παραγμὸ ὅτι αὐτὴ ὑπῆρξε ἡ

πρώτη γυναῖκα πού εἶχε ἀγαπήσει ὁ βοσκὸς τῆς Ἰδης.

Τὴν ἐκτὴ ἡμέρα ὁ τραυματισμένος συνήλθε καὶ μίλησε στὴν ‘Ελένη λογικά. Τὴν ρώτησε γιὰ διάφορα πράγματα κι’ ὕστερα γιὰ τὸν ἑαυτὸ του.

—Ὁ Φίλοκτητης, εἶπε, εἶχε βυθίσει τὸ βέλος μέσα σὲ δηλητήριο καὶ γι’ αὐτὸ ἡ πληγὴ μου θ’ ἀργήσῃ νὰ κλείσῃ. Ἐδῶ μέσα, τὸ αἰσθάνομαι πὼς δὲν θὰ γίνω ποτὲ καλά. Θέλω νὰ μὲ πᾶνε στὸ βουνό. Ἐκεῖ ὑπάρχουν πολλὰ βότανα πού σταματοῦν τὸ αἷμα καὶ γιὰ τρεῖς ἡμέρες. Θέλω νὰ μὲ πᾶνε στὸ βουνὸ κι’ ἂν μοὺ εἰσιγραφοῦν νὰ πεθάνω, θέλω νὰ κλείσω τὰ μάτια μου στὸ περιβάλλον πού χάριξα μικρὸ παιδί. Ἐκεῖ θὰ μὲ κλάψουν οἱ Ἀμαδρυάδες καὶ οἱ Σάτυροι θὰ χορεύουν ἐπάνω στὸν τάφο μου ἕνα τελευταίον χορό.

Ἀλλ’ ἡ ‘Ελένη κατὰλαβε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἑραστοῦ της καὶ τοῦ εἶπε:

—Πρέπει νὰ κάνῃς ὑπομονή, Πάρι, ὥσπου νὰ γίνῃς καλλίτερος. Ποιὰ ἡ ἀνάγκη νὰ σηκώνεσαι καὶ ν’ ἀνέβαινῃς στὸ βουνό; Μποροῦμε, ἂν ἐπιμένῃς, νὰ κάνωμε τὸ βουνὸ νὰ ἐρῇ ἐδῶ! Θέλεις, Πάρι, νὰ ποῖμε στὴν Οἰνὸν νὰ ἔλθῃ κοντά σου νὰ σὲ περιποιῇται μαζί μου.

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τῆς Οἰνὸν ὁ Πάρις κύτταξε τὴν ‘Ελένη μὲ παραξένην περιέργειαν.

—Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ‘Ελένη, ὅτι ἡ Οἰνὸν ἔχει καλά τὰ βότανα καὶ θὰ μπορούσε νὰ μὲ κάνῃ καλά. Ἀλλὰ τὸ ξέρω, πὼς αὐτὴ δὲν θὰ δεχθῇ ποτὲ τῆς ν’ ἀφήσῃ τὸ βουνὸ καὶ νὰ ἔλθῃ κοντά μου. Ὑπῆρξε ἡ πρώτη μου γυναῖκα καὶ δὲν θὰ μοὺ συγχωρήσῃ ποτὲ ὅτι ἔβαλα ἄλλη γυναῖκα νὰ κοιμηθῇ στὸ πλευρό μου. Καὶ ὁμῶς ἂν μὲ ἰδῇ, ἴσως μὲ λυπηθῇ καὶ θελήσῃ νὰ μὲ βοηθήσῃ.

Ἰκανοποιώντας τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἑραστοῦ της, ἡ ‘Ελένη ἔβαλε νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ βουνὸ καὶ μὴνύσε τῆς Οἰνὸν νὰ ἔλθῃ νὰ θεραπεύσῃ μὲ τὰ ἱαματικά βότανα της. Ἀλλ’ ὅταν τῆς τὸ εἶπαν, ἡ Οἰνὸν ἀπήντησε:

—Γιὰ ποῖον Πάρι μοὺ μιλάτε; Αὐτὸς εἶναι γιὰ μένα ἀπὸ καιρὸ νεκρός. Εἶναι καιρὸς νὰ πεθάνῃ καὶ γιὰ τὴν ‘Ελένη!

Ἡ ἀγωνία τοῦ Πάρι κράτησε ἄρκετὲς μέρες. Στὸ τέλος τὸ δέρμα του ἄρχισε ν’ ἀνοίγῃ σὲ διάφορα μέρη καὶ ἔβγαине βαρεῖα βρώμα. Καὶ μιὰν μέραν, τὴν αὐγὴ ὁ Πάρις πέθανε. Ξεψύχησε ἀνάμεσα στυγερὰ βόσκους, ἐπάνω σ’ ἕνα στῆμα ἀπὸ τρυφερὰ κλωνάρια καὶ χαμόκλινδα. Ξεψύχησε μὲ τὸ ὄνομα τῆς Οἰνὸν τῆς πρώτης γυναῖκας πού ἀγάπησε μὲ ἀγνὸ αἶσθημα στὰ χεῖλη του.

Ἡ ‘Ελένη κατέβηκε μὲ συντετριμμένη καρδιὰ στὰ ἀνάκτορα. Τίποτε πλέον δὲν τὴν συνέδεε μὲ τὴν Τροίαν.

Μετά τὸν θάνατο τοῦ ‘Εκτορος καὶ τοῦ Πάρι, τὸ περιβάλλον τῆς Τροίας εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνεταί γιὰ τὴν ‘Ελένη ἀνυπόφορος. Ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ μίσους πού αἰσθανόνταν νὰ τὴν περιβάλλῃ, τὴν πῆξε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Εἶχαν λείψει οἱ δὲ ἄνθρωποι, πού ἤξερε πὼς τὴν συμπαθοῦσαν. Τώρα ὅλος ὁ κόσμος μέσῃ στὸ πολιορκούμενον Ἰλίον τὴν μισοῦσε καὶ τὴν θεωροῦσε ἀφορμὴ τοῦ πένθους καὶ τῆς δυστυχίας του. Ἀλλὰ τῆς ἔπεφυλάσσετο καὶ κατὰ φρικτότερον, πρᾶγμα πού, ὅταν τὸ ἄκουσε γιὰ πρώτη φορὰ, τὸ θεώρησε ὡς τὴν ἐσχάτην τσιπίνωσιν.

Τὴν ζητοῦσαν οἱ δύο γυιοὶ τοῦ Πριάμου, ὁ ‘Ελενος καὶ ὁ Δεῖφορος. Μὲ μάτια πού ἐλαμψαν ἀπ’ τὴν ἐπιθυμίαν, τῆς εἶχαν παρουσιάσῃ ὁ καθένας χωριστὰ καὶ τῆς εἶχαν πῇ.

—‘Ελένη τώρα εἶσαι ἐλευθερή. Θέλεις νὰ σὲ κάνω δική μου!

Καὶ μόνο μὲ τὴν ιδέα ὅτι θὰ μπορούσε νὰ κοιμηθῇ μὲ ἕναν ἀπ’ τοὺς ἀδελφούς τοῦ Πάρι, ἡ ‘Ελένη αἰσθανόνταν φρίκη.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΟΜΟΙΟΤΗΣ

—Θεέ μου, ἐπιθύρισε ἀσυναίσθητα ὁ Στὸν Ρέζουελ μόλις ἀντίκρουσε σ’ ὁ πρῶ ο θεορεῖο τοῦ Μετροπόλιταν Γήατερ καθισμένη ἀνάμεσα σὲ μιὰ ἀγωνιστὴ κυρία κι’ ἕνα κύριο, μιὰ ξανθεῖα γυναῖκα. «Μὰ εἶναι δυνατόν»; Ἐξακολούθησε νὰ μονολογῇ. Ὁχι. Ἦταν ἀδύνατον αὐτὴ ἡ γυναῖκα μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά ἡ τόσο σεμνὰ ντυμένη καὶ μὲ τὰ φασματῖνα νὰ εἶναι ἡ Νταῖζυ Μπάρου. Καὶ ὁμῶς τί καταπληκτικὴ ὁμοιότης! Μόνο πού ἐκείνη ἦταν καστανὴ καὶ πολὺ φιλάρεσκη καὶ τσακίρινα.

Καθ’ ὅλη τὴν παράστασι δὲν μπορούσε νὰ ξεκολλήσῃ τὰ μάτια του ἀπὸ πᾶν τοῦ. Κι’ ὅταν ἔφυγε ἀπ’ τὸ θέατρο σκέφθηκε νὰ βρῇ εὐκαιρίαν νὰ τὴν πλησιάσῃ. Ἐάν τὸν ἔβλεπε δὲν μπορούσε, παρὰ νὰ ταραχθῇ. Ἀλλὰ διάβολε, τί καθόταν καὶ σκεφτόταν; Ἀνασταίνονται ποτὲ οἱ νεκροί;

Ὡς τόσο τοὺς παρακολούθησε καθὼς ἔβγαιναν. Ἀπὸ πολυτελὴ αὐτοκίνητα ἦσαν καὶ στάθηκαν μπροστά τους. Ἦταν προφανὲς πὼς θὰ χωρίαν. Καθὼς τὴν προσπερνοῦσε ἀργὰ κάρφωσε τὰ μάτια του πᾶν τοῦ. Αὐτὴ γύρισε καὶ τὸν κύτταξε ἀδιάφορα. Τοῦ φάνηκε μάλιστα, πὼς τὸν πρόσεξαν κι’ οἱ συνοδοὶ της. Τὸ μόνο πού πῆρε τ’ αὐτὸ τοῦ, ἦταν ἕνα ραντεβού πού ἔδωσαν γιὰ τὴν ἐπομένη στὶς 10, σὲ «Ἀλκαζάρ».

Ἐφυγε γιὰ τὸ σπίτι του μὲ ἀναστατωμένη ὅλη τὴν ὑπαρξή. Ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ ἔφερε μπροστά του ὁλοζώντανον τὴν εἰκόνα τῆς Νταῖζυ.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ὁλόκληρη ἡ ζωὴ του. Ἐξῆσε μαζί της πέντε ὁλόκληρα χρόνια μὲ μιὰ περιέργην ἀλλὰ καὶ μεγάλη ἀγάπην. Ἦταν ἡ ζωὴ του, ἡ θρησκεία του. Κι’ ὡς τόσο ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἤξερε πολὺ καλά, ὅτι τὸν ἀπατούσε.

Ἐργαζόταν ὅταν τὴν γνώρισε στὸ μαλλέτο ἐνὸς μικροῦ θεάτρου, ἀλλὰ δὲν ἀργησε νὰ ἀναδειχθῇ. Ὅσο ἀνέβαινε ὁμῶς τόσο γινόταν πῶς τυραννικὴ ἡ ζωὴ του. Τὴν πρώτη φορὰ πού τὴν ἔπιασε νὰ τὸν ἀπατᾷ, δημιούργησε ἕνα σοβαρὸ ἐπεισόδιο καὶ ὠρίσθηκε νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁμῶς πῆγε ἐκείνη σπῖτι του, τοῦ ὠρίσθηκε μὲ κλάμματα πὼς τὸν λατρεῖ καὶ, τὸν ἐξόρκισε νὰ μὴν τὸν ἐγκαταλείψῃ γιατί χωρὶς αὐτὸν ἡ ζωὴ τῆς ἦταν περιττὴ... Καὶ τὴν συγχώρησε.

Ἐκτοτε εἶχε καὶ πολλὰ ἄλλα δείγματα τῆς ἀπιστίας της. Ἀλλὰ πάντοτε ὑποχωροῦσε μπροστὰ στὰ δάκρυά της.

Μιὰ μέρα τοῦ εἶπε ὅτι πρόκειται νὰ φύγῃ γιὰ λίγον καιρὸ γιὰ τὸ Παρίσι ὅπου εἶχε νὰ τακτοποιήσῃ μερικὲς τῆς ὑποθέσεις.

Φυσικὰ δὲν τὸ πίστεψε αὐτός. Κατὰλαβε ὅτι θὰ πήγαινε νὰ περᾷ λίγο καιρὸ μὲ κανένα πλούσιο θαυμαστή της. Καὶ μὲ τὴ σκέψιν αὐτὴ ἔγινε ἔξω φρενῶν. Κι’ ὕστερα ἀπὸ μιὰ τραγικὴ σκηνὴ παρ’ ὅλες τῆς βεβαιώσεως τῆς ἀγάπης της καὶ χόρισαν.

Ὑστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες ἔλαβε ἕνα τῆς γράμμα ἀπ’ τὸ Παρίσι γιὰ τὸν καιρὸ τρυφερότητα καὶ λατρεία, ἀλλὰ δὲν τῆς ἔδωσε καμ’ μιὰ ἀπάντησιν.

Δὲν ξαναπῆρε φυσικὰ ἄλλο τῆς γράμμα ὡς πού μετὰ τρεῖς μῆνες ἦρθε τὸ μεγάλο κτύπημα.

Ἡ Νταῖζυ σκοτώθηκε σ’ ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα καὶ θῶς ὠδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητό της.

Τὴν ἔκλαψε πολὺ. Ἦταν τὸ φοβερότερο κτύπημα γι’ αὐτὸν ὡς πού, τώρα, ὕστερα ἀπὸ δύο χρόνια, μετὰ τὸν θάνατό της συνήνησε τὸ ὁμοίωμα τῆς γιὰ νὰ τὸν γυρίσῃ πάλι στὸν παλιὸ καιρὸ τῆς ἀγάπης του.

Τὸ ἄλλο βράδυ τὴν βρῆκε στὸ «Ἀλκαζάρ» μὲ τὴν ἴδια τῆς συντροφίαν. Κάθισε λίγο μακρύτερα κυττάζοντάς τὴν πάλι ἐπιμονα.

Αὐτὴ δὲν τοῦ ἔδωσε καμ’ μιὰ σημασίαν, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ τὸν τρόπο πού τὴν κύτταξε τὸν πρόσεξε ἕνα-δύο φορές.

Ὅταν ἔφυγαν ἀπεφάσισε νὰ τὴν παρακολουθήσῃ. Ἀκολούθησε τὸ ἄμαξί της μ’ ἔ-

να ταξὶ κι’ ὅταν ἔφτασε μόνῃ στὸ σπῖτι της τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού ἐκείνη ἐπρόκειτο ν’ ἀνοίξῃ τὴν πόρταν τὴν πλησίασε.

—Συγγνώμην, κυρία μου, τῆς εἶπε, ἐνῶ ἡ φωνὴ του ἔτρεμε, θὰ ἤθελα νὰ σὰς ζητήσω τὴ χάριν μιᾶς ἀπλῆς γνωριμίας μὰς ἡ ἔστω νὰ κατορθώσω νὰ σὰς βλέπω, γιατί μοὺ θυμίζετε ἕνα παλιὸ εὐτυχισμένο καιρὸ.

—Λίγο περιορίσῃ ἡ πρότασίς σας, κύριε, τοῦ εἶπε μὲ εὐγένεια ἀλλὰ τὴν δέχομαι εὐχαρίστως. Ἀὔριο θὰ εἶμαι στὸ ἴδιο μέρος, μὲ τὴ συνηθισμένη μου παρῆα. Ἐλάτε νὰ γνωριστοῦμε. Ψιθύρισε μερικὲς συγκεχυμένες εὐχαριστίες κι’ ἀπομακρύνθηκε ἐπαναλαμβάνοντας. Τί ὁμοιότης!

Τὴν ἐπομένη πολὺ ἐνωρίτερα βρισκόταν στὸ ἴδιο κέντρο. Μόλις εἶχε καθίσει ὅταν ἄκουσε πίσω του μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέη.

—Παρακαλῶ ὁ κύριος Ρέζουελ;

Γύρισε κι’ ἔμεινε ἐμβρόντητος ὅταν ἀντίκρουσε τὸν γηραιὸ κύριο τῆς παρῆας της.

—Μάλιστα, ἀπῆντησε, ὁρίστε.

—Θὰ ἤθελα νὰ μιλήσωμε γιὰ λίγο ἰδιαίτερος ἔξω, ἀπ’ τὸ κέντρο.

—Εὐχαρίστως εἶπε ὁ Στὸν Ρέζουελ καὶ τὸν ἀκολούθησε.

—Ἀγαπητὴ κύριε, τοῦ εἶπε τότε ὁ ἄλλος. Γνωρίζετε τὴν ξανθὴ αὐτὴ κυρία πού δύο φορές τώρα μὲ εἶδατε νὰ τὴν συνοδεύω;

—Ὁμολογῶ ὅχι, κύριε.

—Μὴ μοὺ πῆσε ὁμῶς ὅτι δὲν σὰς θυμίζει κατὰ ἡ γυναῖκα αὐτὴ

—Ναί, ναί, κάποια παλιὰ του περιπέτεια.

—Λοιπόν, θὰ σὰς πῶ κατὰ ἀλλὰ προσηγομένως θὰ μοὺ δώσετε

τὸ λόγο τῆς τιμῆς σας ὅτι ποτὲ δὲν θὰ πῆτε τίποτε στὴ νέα σας

γνωριμία.

—Σύμφωνοι, εἶπε ὁ ἄλλος μ’ ἐνδιαφέρον.

—Λοιπόν, ἡ νέα αὐτὴ εἶναι ἡ Νταῖζυ Μπάρου.

—Ἡ... ἡ... Νταῖζυ; εἶπε ἐκείνος.

—Μάλιστα, ὁλόκληρη.

—Μὰ πὼς εἶναι δυνατόν. Αὐτὴ σκοτώθηκε.

—Λοιπόν, γιὰ νὰ τελειώσωμε. Πρὸ δύο ἐτῶν, ὅταν ἔφυγε ἀπὸ

σὰς γιὰ τὸ Παρίσι, ἔφυγε γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ ξεχασθῇ καὶ νὰ

ἐξαγισθῇ, γιατί ἡ δόξα της δὲν τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη. Ἦρθε

σὲ μὰς, πολλοὺς οἰκογενειακοὺς της φίλους, μὰς διηγήθηκε ὅλη

τῆς τὴν ἱστορίαν καὶ τὸν ἔρωτά της μὲ σὰς, μὲ τὸν ὅποιον καὶ ἔ-

ζησε τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια. Σκηνοθετήσαμε τὸ δῆθεν αὐτο-

κινητικὸ δυστύχημα καὶ ἀλλάξε καὶ τὸ ὄνομά της. Τώρα λέγεται

Μαίρη Ὀλγουν ἀπὸ τὴν Αὐστραλία. Κανεὶς πιά δὲν μπορεί νὰ

φαντασθῇ ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ περίφημη Νταῖζυ. Σὲ μένα ἀνέθεσε

νὰ μάθω γιὰ σὰς, ὅταν τυχαίως σὰς συναντήσαμε προχθὲς στὸ

θέατρο. Τώρα ἐγὼ κρατῶ τὸ λόγο τῆς τιμῆς σας ὅτι ποτὲ δὲν θὰ

ἀναφερσθε ὅτι ξέρετε καὶ πάντοτε θὰ τῆς φερθῇτε ὅπως σὲ μιὰ

νέα σας γνωριμία. Μ’ ἐννοεῖτε; Θέλει νὰ σβύσῃ τὸ παρελθόν,

ἀλλὰ ὄχι καὶ σὰς.

—Κρατῶ τὸν λόγο μου, ψιθύρισε κείνος μὲ κατεβασμένο κεφάλι.

—Πάμε, λοιπόν, τώρα μέσα, πρῶτα ἐγὼ κι’ ὕστερα ἐρχεσθε.

Θὰ ἔχουν φθάσει.

—Ὅταν μπῆκε μέσα ὁ Ρέζουελ, πῆγε κατ’ εὐθείαν στὸ τραπέ-

ζακι τους. Μετὰ τῆς σχετικῆς συστάσεως καὶ ἀφοῦ πέρασε λίγη

ὥρα ἔπιασε ἰδιαίτερος συζητήσῃ μὲ κείνην.

—Ὡστε εἶναι ἀλήθεια ὅτι σὰς φέρνω ἀναμνήσεις; τὸν ρώτησε

ἔξαφνα.

—Ναί. Μοὺ θυμίζετε τὸν πιὸ εὐτυχισμένο καιρὸ, τὴν μονα-

δική μου ἀγάπην. Τὴν ἔχασα σ’ ἕνα φοβερὸ δυστύχημα. Εἶχα

πάει μαζί στο Παρίσι.

—Μαζί, τὸν διέκοψε ἐκείνη.

—Ναί, ναί, μαζί, πηγαίναμε μὲ τὸ αὐτοκίνητο κι’ ἐνῶ

ὠδηγοῦσε αὐτὴ τῆς ἔφυγε τὸ βολάν καὶ πέσαμε σὲ μιὰ

χαράδα. Ἐκείνη ἔμεινε στὸ τόπο. Ἐγὼ εἶναι θαῦμα

πὼς γλύτωσα. Τώρα πιά ὁμῶς δὲν θὰ θέλα παρὰ μιὰ

νέα ζωὴ.

—Ναί, μιὰ νέα

ζωή, ἐπανάλαβε

κείνη σὺν ἡχώ,

ἐνῶ τὰ ματια

της βούρκωναν.

ΤΖ. ΣΤΑΝΒΙΛ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

—“Α! όχι, όχι! Δεν μπορώ να δάς πώ τίποτε! διαμαρτυρήθη ή “Ελεν Μπρόντερικ. Δεν ξέρεις ότι έχω ένα γυιό δέκα δακτύλων;”

—Ναι, τὸ ξέρω, εἶπα. Νομίζετε όμως ότι είναι σωστό ἐκ μέρους σας νὰ μοιάζετε ἀδελφῇ τοῦ γυιόυ σας καὶ νὰ μὴ μάς λέτε τὸ μυστικὸ τῆς αἰωνίας νεότητος;

Μία λάμψις φάνηκε στὰ ὠραῖα μάτια τῆς “Ελεν Μπρόντερικ.

Καλὰ, καλὰ, ἐφ’ ὅσον μοῦ τὸ θέτετε κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπο... Εἶμαι πάντοτε θυμὰ τῆς καλακείας, ἀπήντησε ἀναστενάζοντας.

Καὶ ἡ διάσημη ἡθοποιὸς ἄρχισε νὰ ἀποδεικνύη ὅτι ἡ «αἰωνία νεότης» τῆς δὲν εἶναι τυχαῖο γεγονός ἀλλὰ ἀποτέλεσμα ὁλοκλήρου συστήματος καὶ ἀνεξάντλητης προσοχῆς.

—Μία γυναίκα βλέπει τὸ πρόσωπό της στὸν καθρέπτη κάθε μέρα καὶ μπορεῖ ἐπομένως νὰ παρατηρήσῃ τὴν φθορὰ πού ὑφίσταται, ἐκτὸς βέβαια ἂν δὲν προσέξῃ καλὰ ἢ ἂν δὲν χάσῃ μερικὰ λεπτὰ γιὰ νὰ κἀνῃ τίς παρατηρήσεις της. Φθορὰ ὑπάρχει, ὅπωςδήποτε καὶ ἡ φθορὰ αὐτὴ εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν σκέψεων, τῆς τροφῆς καὶ τῆς ἐλαττωματικῆς περιποιήσεως τοῦ δέρματος. Τὸ πρόσωπο σώζεται μόνον ἀπὸ ἐγκαίρους ἐπεμβάσεις.

Ἡ σιλουέττα

“Ἐχω τὴν πεποίθησιν ὅτι ὅταν μὴ γυναίκα εἶναι λεπτοκαμωμένη, ἔχει πῶς νεανικὴ ἐμφάνισιν. Δὲν πρέπει ὁμως φυσικά, νὰ ἔχῃ καὶ σκελετώδη ὄψιν. Τί ἔκανα λοιπόν; Ἀπλούστατα: Ἐξακρίβωσα ποῖο εἶναι τὸ ἐλάχιστον ὄριον βάρους πού πρέπει νὰ ἔχω καὶ πόσο εἶναι τὸ ἀνώτατον ὄριον; Ὅλες οἱ προσπάθειές μου, τώρα, τείνουν στὸ νὰ συγκρατηθῶ μεταξὺ τῶν δύο ὁρίθμων. Πῆρα τὸν κατήφορο; Τρώω καπως καλλίτερα γιὰ νὰ ἐπιτύχω μὴ βάρη—μιαί—τὸ τόνιζω—αὐξήσῃ τοῦ βάρους μου. Ἐφθάσα πολὺ ὑψηλὰ; Λαμβάνω ἀνάλογα μέτρα γιὰ νὰ ἀδυνατίσω, πάλι σιγά—σιγά. Οἱ ξαφνικὲς ἀλλαγὲς βάρους εἶναι καταστρεπτικώτατες γιὰ τὴν ὁμορφιά τῆς γυναίκας.

Τὸ πρωτὶ

“Ὅταν ξυπνήσω, τὸ πρωτὶ, φροντίζω νὰ κάνω μὴ ὀιδήποτε γυμναστική. Ἡ πεζοπορεία, τὸ ποδήλατον, ἡ ἱππασία ἢ καὶ ἡ σουηδική, ἀκόμη, γυμναστική, ἔχουν τὸ πλεονέκτημα ὅτι ξυπνοῦν ἐντελῶς τὸ μισοναρκωμένο νευρικὸ σύστημα καὶ προκαλοῦν μὴ καλλιτέρα κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο.

Τὸ βράδυ

“Τὸ βράδυ ἐπίσης καὶ πολλὰς φορὲς τὸ μεσημέρι, ὅταν, ὕστερα ἀπὸ τὸ φαγητὸ νοιώσω τὴν πρώτη νύστα, ἀποφεύγω νὰ κοιμηθῶ ἀμέσως, χωρὶς νὰ ἔχει ἐπέλθει, ἐν μέρει τοῦλάχιστον, ἡ χώνευσις. Φροντίζω λοιπὸν νὰ «ξυπνήσω», ὅπως λέγουν, κατὰ ἓνα οἰονδήποτε τρόπον. Παίζω καγένα παιχνίδι μετὸν ἀνδρα μου ἢ τὸν γυιό μου. Ἀσχολοῦμαι μετὰ ἀναγνώσματα πού δὲν ἀποκοιμίζουν, μετὰ λύσεις γραφῶν

ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΟΜΜΟΡΦΕΣ

(Συμβουλὲς τῆς στάρ “Ελεν Μπρόντερικ)

ἢ σταυρολέων. Ἡ κάθε γυναίκα, τέλος πάντων, μπορεῖ νὰ βρῇ ἓναν τρόπο νὰ διώξῃ τὴν νύστα πού τὴν πιάνει ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητό,

Ποιά στάση νὰ ἔχετε

“Ἡ καλὴ στάσις, εἶναι γιὰ μὴ γυναίκα, πλεονέκτημα ἀνεκτίμητο. Σὰς βεβαιῶ ὅτι, μετὰ τὸ σιῆθος ἴσιο καὶ τὸ κεφάλι σηκωμένο ὑπερήφανον, μὴ γυναίκα φαίνεται κατὰ πέντε τοῦλάχιστον χρόνια νεώτερα παρὰ ἂν ἔχῃ μὴ κουρασμένη στάση. Προσέξτε ὅλες τίς καλλιτέχνιδες: Θὰ δῆτε ὅτι φροντίζουν νὰ ἔχουν πάντοτε στάσιν ἀγάματος, ἀκόμη καὶ ὅταν εἶναι καθισμένες.

Δέρμα—λαϊμός—χέρια

“Μὴ νομίζετε ὁμως ὅτι μόνον τὸ πρόσωπο συντελεῖ στὸ νὰ φαίνεται μὴ γυναίκα νέα. Τὸ δέρμα τῆς ἐπίσης ἔχει ἀνάγκη ἐντατικῆς παρακολούθησος καὶ μεγάλης περιποιήσεως.

“Συνηθίζω νὰ πλύνωμαι μετὰ σαποῦνι, νερό καὶ κρέμα (κρέμ-σαβόν). Χρησιμοποιοῦ ὕστερα μὴ ἀρκετὴ ποσότητα εἰδικοῦ «τονωτικοῦ» τοῦ δέρματος καὶ τέλος ὅταν πέφτω νὰ κοιμηθῶ, βάζω μὴ θρε-

πτικὴ κρέμα.

“Ὁ λαϊμός εἶναι ἐν ἑκείνῳ σημείον τοῦ γυναικείου σώματος καὶ εἶναι ἄξιος μεγάλης προσοχῆς. Γιὰ νὰ ἀποφύγῃ μὴ πτώση τῶν μυῶνων τοῦ λαϊμοῦ, κάνω μὴ ἀπλή γυμναστική, δηλαδὴ ἐ-

να συστηματικὸ πεντάλεπτο γύρισμα τοῦ κεφαλοῦ μὴ δεξιὰ καὶ μὴ ἀριστερά, ὕστερα πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ τέλος πρὸς τὰ κάτω, μετὰ σιγανὲς, βέλαια, κινήσεις.

“Ἀλλὰ, προτοῦ κάνω αὐτὴ τὴ γυμναστική, βάζω στὸ λαιμό μου λίγο χλιαρὸ λάδι ἢ κάποια θρεπτικὴ κρέμα.

“Τὰ χέρια ἐπίσης εἶναι «δεκτικὰ» ἡλικίας. Ἐχω ἓνα μπουκάλι εἰδικῆς λοσιὸν πού χρησιμοποιῶ κάθε φορὰ πού πλύνω τὰ χέρια μου, γιὰ νὰ μὴν ξεραθοῦν ὁλότελα καὶ σκάσουν.

“Λίγες γυναῖκες καταλαβαίνουν ὅτι τὸ χρώμα τοῦ δέρματος τῶν ἀλλάζει καὶ ὅτι τὰ καλλυντικὰ πού χρησιμοποιοῦσαν πρὸ πέντε ἐτῶν δὲν εἶναι κατάλληλα τώρα. Ἐνα σφάλμα πού κάνουν πολλὲς γυναῖκες εἶναι ἡ χρῆσις πολὺ ἀνοιχτοῦ χρώματος πούδρας καὶ πολὺ σκοτεινοῦ χρώματος ροῦζ.

“Σ’ αὐτὸ τὸ ζήτημα προσέξω πολὺ. Χρησιμοποιοῦ ἀνοιχτόχρωμη πούδρα ἀλλὰ καὶ ἀνοιχτὸ ροῦζ γιὰ τὰ χεῖλη.

“Ἐπίσης ἀπαιτεῖται μεγάλη περιποίησις τῶν μαλλιῶν καὶ μεγάλῃ ἐκλεκτικότης στὸ ντύσιμο. Δὲν πρέπει νὰ φορῆτε ροῦχα πολὺ «μεγαλίστικα», ἀλλὰ οὔτε βέλαια καὶ πολὺ δυσανάλογα μετὰ τὴν ἡλικία σας. Φορώντας ροῦχα παιδικὰ δὲν θὰ μοιάσετε μετεμπέκες. (Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

ΚΙ’ ΟΤΑΝ ΕΝΙΚΗΣΕ

(συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 343)

Ἐρέμβαζε περιμένοντας τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ πόθου του. Ἀλλὰ σιγὰ τὰ μέλη του μουδιάσανε, ἡ σκέψις του ἔγινε ἀβέβαιη, μισόσβυνε. Τέλος ἡ μεγάλη κοῦρασις τὸν νίκησε καὶ ἀποκοιμήθηκε.

Κοιμήθηκε ἔως τὰ ξημερώματα. Ἐξαφνὰ ἀπ’ τ’ ἀνοιχτὸ παράθυρο ἓνας κόκορας κακάρισε. Τότε ἀπότομα ὁ βαρὺνος ἀνοίξε τὰ μάτια του. Αἰσθανόμενος δίπλα του τὸ σῶμα μίᾶς γυναίκας, βρισκόμε-

νος σ’ ἓνα κρεβάτι ἄγνωστο, ξαφνιασμένος καὶ ξεχνώντας τὸ τί εἶχε, ἐτραύλισε.

—Μὰ πού εἶμαι, τί συμβαίνει;

Αὐτὴ ὁμως πού δὲν εἶχε κοιμηθῇ, βλέποντάς τον ξεχτένιστο μετὰ μάτια πρσιμένα ἀπ’ τὸν ὕπνο, τοῦ ἀπήντησε μετὰ τὸ ἴδιο περιφρονητικὸ ὕφος πού ἔπαιρνε μετὰ τὸν ἀνδρα της.

—Δὲν εἶναι τίποτε. Ἐνας κόκορας λάλησε. Ξανακοιμηθεῖτε, κύριε. Μὴν κυττάτε πού ὁ κόκορας ξύπνησε. Ἐχετε τόση μεγάλη διαφορά ἀπὸ ἓναν κόκορα... ΓΚΥΝΤΕ ΜΩΠΑΣΑΝ

Ἡ ἐκπληκτικὴ ἀνακάλυψις
ἑνὸς ἱατροῦ
Ἐπαναδίδει
τὴν νεότητα
σὲ μὴ ἐπιδερμίδα
μαραμένη καὶ ρυτιδωμένη

Μία ἱατρικὴ ἐφημερίς τῆς Βιέννης ἀναγγέλει τὸν τελευταῖον θρίαμβον τῆς ἐπιστήμης πού θὰ ἐκπλήξῃ τὸν κόσμον. Ὅχι μόνον εὖρε τὴν ἀφορμὴν τῶν ρυτίδων, ἀλλὰ ἐπίσης τὸ μέσον νὰ τις ἀφαιροῦν. Μητέρες ἀκόμη καὶ γιαιδιάδες δύνανται τώρα τὰ ξαναῦρον τὸ φρέσκο καὶ καθατὸ χρώμα τῆς νεότητός των. Γυναῖκες 50 χρονῶν καὶ πλέον μποροῦν τὰ ξαναῦρον τὴν βελουτὴ ἐπιδερμίδα καὶ χωρὶς ρυτίδες τῆς νεότητός των.

Αἱ ρυτίδες προέρχονται διότι ἐνὼ γηράσκουμε ἡ ἐπιδερμὶς χάνει μερικὰ ζωτικὰ καὶ θρεπτικὰ συστατικά. Αὐτὰ τὰ συστατικά τώρα προέρχονται ἀπὸ νέα ζῶα. Ὅταν τὰ ἐπαναδίδῃ τις εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἐπιδερμίδα τὴν καθιστοῦν ἐκ νέου φρέσκην καὶ νέαν. Αὐτὰ τὰ ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα τῶν δοκιμῶν τῶν γενομένων εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βιέννης ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ Dr.Stéjkal. Τὰ ἀποκλειστικά δικαιώματα ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ ἐν λόγω καθηγητοῦ ἠγοράσθησαν παρὰ τῆς Toka-

lon ἀντὶ μυθώδους ποσοῦ. Τὸ «ἐκπληκτικὸν ἐκπληκτικὸν» «Bioeel» δὲν εὐρίσκεται παρὰ ἐντὸς τῆς κρέμας Tokalon (χρώματος ροῦζ). Κατὰ τὰς γενομένας δοκιμὰς εἰς Νοσοκομεῖα ἐπὶ γυναικῶν 30 ἐτῶν, αἱ ρυτίδες ἀφαιρέθησαν ἐντὸς 6 ἐβδομαδῶν (βλέπε τὴν σχετικὴν ἐκθεσιν εἰς τὴν ἱατρικὴν Ἐφημερίδα τῆς Βιέννης).

Μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμαν Tokalon, τροφήν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος ροῦζ, κάθε βράδυ προτοῦ πλαγιάσετε. Τρέφει καὶ ξαναγεῖναι τὴν ἐπιδερμίδα σας κατὰ τὸν ὕπνον σας. Αἱ ρυτίδες εξαφανίζονται ταχέως. Ἐντὸς μερικῶν ἐβδομαδῶν θὰ φαίνεσθε ἀρκετὰ χρόνια νεώτερα. Τὴν ἡμέραν μεταχειρίζεσθε τὴν Κρέμα Tokalon (χρώματος λευκοῦ μὴ λιπαρὰ). Διαλύει τὰ μαύρα στίγματα, ξανασφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους, καθιστὰ λευκὴν, γλυκαίαν καὶ βελουτὴ τὴν πλέον σκοτεινὴν ἐπιδερμίδα. Ἐγγυώμεθα ἐπιτυχὴ ἀποτελέσματα ἄλλως τὰ χεῖματα ἐπιτρέφονται.

Εἶναι ἡ μόνη
πὺ μὲ
ἐξωπραεῖ

Η ΝΕΑ
Κρέμα
MATITÉ

Εἶναι ἡ μόνη μὴ λιπαρὰ κρέμα, πού δὲν μοῦ τραβᾷ τὸ δερμα, διότι εἶναι ἡνυμημένως χωρὶς γλυκερίνην. Ἀπορροφᾷται χωρὶς ν’ ἀφήνῃ ἰχνη καὶ ἀποτελεῖ τὴν τελειοτέραν βάση γιὰ τὴν πούδραν μου. Τὴν προτιμῶ ἀπὸ ὅλες τις ἄλλες, πού μοῦ ἐκόστισαν πανάκριβα καὶ ἦσαν παρὰ πολὺ τεχνητές. Αὐτὴ ἔχει μελετηθῇ εἰδικῶς διὰ τὴν ὀνομαστήν πούδραν χωρὶς τάλκ (μὰτ, διότι ὅλα τὰ συστατικά της εἶναι μὰτ) τὴν πούδραν MATITÉ

L. T. PIVER
PARIS

NOVINA
ΘΩΝΗ

CREMES
POUDRES
LAIT

Καλλυντικὰ με
ἐπιδημονικὴν βάσιν

ΑΡΤΕΜΙΣ ΠΟΛΙΤΟΥ
ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 15
ΤΗΛ. 22.136

Εἰδικευθεῖσα εἰς
Παρειόνους ἐπὶ δει-
ρὰν ἐτῶν.

Ἐνδύονται εἰς τὰ καλλίτερα Φαρμακεία καὶ Μυροπαλῖα

ΟΤΑΝ ΣΥΓΚΡΟΥΩΝΤΑΙ ΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

(συνέχεια από την σελίδα 351)

Ξαφνικά ένοιωσε μία μαχαιριά στην καρδιά. "Όχι, όχι, δεν μπορούσε ν' αφήσει ούτε τον Χάρρισον ν' πεθάνει. Δεν μπορούσε ν' κάνει τέτοιο πράγμα.

Κτύπησε τ' αλόγο του κι' ώρμησε προς τη διεύθυνση του Χάρρισον. Από ελάχιστη απόσταση, τώρα, τον διέκρινε πού τραβούσε δλοίσια προς το μοιραίο δένδρο...

—Χάρρισον! του φώναξε, στάσου!..

Ο Χάρρισον, πού έφθανε ήδη στην όχθη, ούτε γύρισε ν' απαντήσει.

τάξη. Προχωρούσε κάθευθειαν προς τον θάνατο. Απελπισμένος ο Κόννολυ πώς θα μπορούσε ν' αντισταθεί με τις φωνές τράβηξε από τη σέλλα του το λάσσο—μέ το οποίο έπιανε τα άτιθα—σα ζώα—το στριφογύρισε και το τίαξε. Η θηλειά πέρασε το κεφάλι του Χάρρισον και κατέβηκε έως τη μέση του.

Ο Κόννολυ άρχισε ν' τραβά το σχοινί. Το σώμα του Χάρρισον έπεσε από το αλόγο κι' άρχισε ν' σέρνεται μέσα στο νερό του ποταμού.

Έξηγνημένος από την προσπάθεια, ο Κόννολυ κατάρθρωσε ν' αντισταθεί στην όχθη.

—Αφσέ με, γρήγορα, ξέφυγε τρομαγμένος ο Χάρρισον. Ποιοι είναι οι άλλοι;

—Δεν ξέρω, απάντησε ο Κόννολυ. Γιατί φύγατε με την Νόρα; Γιατί δεν στάθηκες όταν σε φώναζα;

—Αυτό πού διάβαζες στην έφημερίδα σήμερα... άφορούσε έμένα. Τώρα πού πέθανε το θυμά... ο άλλος θ' ά με μαρτυρήσει κι' έμένα. Αφσέ με ν' φύγω, άφσέ με!

—Όχι ά ο έδω, είπε ο Κόννολυ. Θα πνιγής. Άριστερά, έχει, έχει δα!

Ο Χάρρισον είχε όρμησει ήδη. Το αλόγο του βρισκόταν μακριά. —Καλύτερα χωρίς αλόγο, σκέφθηκε ο Κόννολυ. Τουλάχιστον δεν θ' ά τον βλέπουν...

Πίσω του άκούσθηκαν καλπαμοί. Οι δυο ίππεις σταμάτησαν κοντά του.

—Έν όνόματι του Νόμου! είπε ο ένας δείχνοντας το άστυνομικό σήμα του. Αυτός πού κυνηγούσατε ήταν ο Τέντ Χάρρισον; Χατά πού πήγε;

Ο Κόννολυ έδειξε με το χέρι προς τα δεξιά.

—Εκεί, είπε ήρεμα. Φοβούμαι πως όστι πνίγηκε, γιατί είδα το αλόγο του χωρίς αυτόν...

Οι άστυνομικοί ώρμησαν προς τα δεξιά.

—Δεξιότερα, δεξιότερα! φώναξε ο Κόννολυ. Υπάρχει ένα βάραθρο...

—Τόν έπιασαν; ρωτούσε άργότερα ή Νόρα με άγωνία...

Ο Κόννολυ κούνησε το κεφάλι άρνητικά.

—Όχι. Νομίζω ότι ο συνένοχος του θ' ά πάη χωρίς παρέα στην άγχόνη.

Δεν πρόσθεσε τίποτε. Δεν τόλμησε. Η σκέψις του έτρεξε μακριά. Μετά τρεις μήνες... όταν θ' άρχόταν ή άνοιξις...

—Όρκισθήκε μέσα του ν' ά βοηθήσει τη Νόρα στο διαζύγιο της, ΜΠΕΤΣΙΑ ΚΑΡΕΥ.

6 ΚΑΡΤΠΟΣΤΑΛ ΔΡΑΧ. 40
ΣΤΟ ΦΩΤΟ-ΡΑΔΙΟ

ΓΕΩΡΓΑΛΑ

ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΝ ΔΙΟΛΟΥ 68

MENTIOUM
ΕΛΕΝΗ ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥ

Έταιρίας Ψυχ. Έρευνών
Δέχεται καθ' έκάστην Ό
μήρου 46. Τηλ. 28.129

Με την βαφήν
ARTI

ουδέποτε θ' άποτύχετε
εις την βαφήν
των φορεμάτων σας.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ο Ιατρός Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΔΗΣ ιδρυτής του αισθητικού κέντρου ELYSEE των Παρισίων, δέχεται όλας τας δυσμορφίας, ούλας, στίγματα, άγχειώματα, έγκαύματα κ.λ.π. όλας τας αισθητικές έγχειρήσεις.

ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ

άνευ ήλεκτρολύσεως, άνευ πόνου, άνευ στίγματος όριστικώς.
Βερανζέρου 12α — Τηλ. 31.434

ΔΙΤΣ

ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ και Φανέλλες μάλλινες. Σινδόνια άσοφ ήμίλινα. Μαξιλαροθήκες. Καλτσες γυναικείες μεταξωτές και μάλλινες πολοούνται εις τιμάς εδκαίριας.

Γραφείον Άντιπροσωπειών
20 Θεσώως 20 (1ον πάτωμα)

Με την βαφήν
ARTI

ουδέποτε θ' άποτύχετε
εις την βαφήν των φορεμάτων σας.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ
Ν. ΜΠΡΑΧΟΥ

Η πλουσιωτέρα συλλογή
καλτσών. Ποιότητες έξαιρετικές.

Γυναικείαι, άνδρικήαι
και παιδικήαι
Κυλότες και γάντια

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ-ΑΘΗΝΑ Ι' ΔΟΣ

ΠΑΝ. Ν. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ 8α

Τηλέφ. 20—886

Παρέλαβε πλουσίαν συλλογήν Άγγλικών Κασμιρίων.

ΚΥΡΙΑ!

Σας συνιστώ όμην ν' άβάψετε μόνη σας τα φορέματά σας, τα μαλλιά, τα νήματά σας ως και τις ψάφες σας μόνον με τας γυνήσιες και παγκοσμίου φήμης Γερμανικής Βαφής «ARTI», διότι ούτω μόνον θ' εϊσθε βεβαία ότι θ' άπιτύχετε άπολύτως εις την βαφήν και χωρίς ν' άποστή την παρμικράν φθοράν το φορέμα σας. Μία βαφή διά ν' εϊνε καλή δεν άρκεί μόνον τ' ά ν' άβάψη το ύφασμα, αλλά πρέπει πρ'ό παντός και ν' μη τ'ό καταστρέψη. Παλαιόν φόρεμα βαφέν με «ARTI», ουδέποτε άναγνωρίζεται ως βαμμένον. Αί βαφαί «ARTI» ουδέποτε ξεβάφουν.

Αί βαφαί «ARTI» πωλούνται στα φαρμακεία και έμπορικά της συνοικίας σας, εις 61 μ'όδους χρωματισμούς.

Με την βαφήν
ARTI

ουδέποτε θ' άποτύχετε
εις την βαφήν των φορεμάτων σας.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, άνόδυνος και άνευ ουδεμιιάς βλάβης τοϋ δέρματος άφαίρεσις των τριχών έπιτυγχάνεται μόνον διά της διαθερμοκοαγκυλασιόν ή πνευθύνως υπό ειδικού λατροϋ όδ'ος Κυδαθηναίων 19 (παρόδος Φιλελλήνων) 4—7½ μ μ τηλ. 27.420

ΕΠΙΠΛΑ ΠΕΤΡΙΚΑ

Έτοιμα και επί παραγγελία
ΣΤΟΑ ΦΕΞΗ 38

(Ο πρώτος όροφος επί της πλευράς Πατησίων 16)

Ντουλάπες μπιζουτέ	Δρ. 1.250	και άνω
διφυλλες	1.750	
τριφυλλες	3.000	
πομπέ	2.500	
Σιφονιέρες μ'όδους	1.250	
Μπουφέδες όλα τα σχέδια	2.500	
Τραπεζία μονόποδα	1.500	
Βιβλιοθήκες τριφυλλες	1.000	
Γραφεία Π	1.250	
Χαρτοθήκες ρολ-τόπ	800	
Άρχειοθήκες διάφορα σχέδια	750	
Πολυθρόνες περιστροφικές	450	
Πολυθρόνες γραφείου	300	
Πορτιανών λουξ	1.000	
Σαλονάκια μ'όδους	6.000	
Κρεβατοκάμαρες πολυτελείας	10.000	
Τραπεζαρίες έγκλησις	5.000	
Εϊδη γραφείου εις μεγάλην ποικιλίαν		

Με τας βαφάς ARTI ουδέποτε θ' άποτύχετε εις την βαφήν των φορεμάτων σας

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ & ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

Γέως Βρηθ'ος Ιατρός εν τ'ό Νοσοκομεί'ο «Ευαγγελισμός»

Επισκεψις εν τ'ό Ιατρεί'ο καθ' έκάστην 4-6 μ.μ.

Όδ'ος Σαζουπόλεως άρ. 27
Τηλέφωνον 81-014

Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικών και δερματικών Νοσημάτων

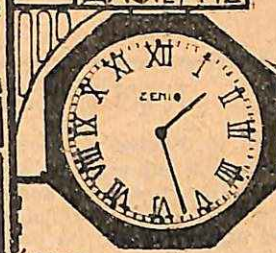
Όδ'ος Μάγερ 23α—Τηλ. 25-332
Ιδιαίτερον διαμέρισμα δι' έκαστον άσθενή.

MENTIOUM
ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών, έπιστημονικώς κατηχημένη, Δέχεται όδ'ος Κρήτης 6, παρόδος όδ'ος Διοσί'ων, Στάσις Σουρμελή. Τηλ. 29.045

ΩΡΟΛΟΓΙΑ

ΔΑΔΙΕΡΗΣ

ΕΠΙΣΚΕΝΑΙ ΩΡΟΛΟΓΙΩΝ
ΟΔΟΣ ΛΥΚΟΝΟΡΓΩΝ 1. ΤΗΛ 31-665

ΜΟΜΟΝ ΤΟ ΝΕΟΝ COSMETIC
ΤΗΣ ΜΕ ASPLE

δυναμώνει, μεγαλώνει και καλλωπίζει τας βλεφαρίδας

Πωλείται εις όλα τα καλα κομμωτήρια αντί δ'ραχ. 30 τ'ό κυτίον

Γεν. Άντ. ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ, Χαλκοκονδύλη 11. τηλ 27 975

Με τας βαφάς ARTI ουδέποτε θ' άποτύχετε εις την βαφήν των φορεμάτων σας

ΕΞΕΔΟΘΗ:
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΟΚΟΛΑΤΟΥ
ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ
ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΑΡΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Από τα περιεχόμενα τοϋ βιβλίου:

Θηλασμός, ξένα γάλατα, διάφορες τροφές, χορτόσουπες και μαιτολογία, αναλόγως της ηλικίας τοϋ παιδιού. — Λουστρά, ύγιος όντοφυία. — Σειρά γυμναστικών άσκήσεων για τα μικρά παιδιά. — Πρώτη άνατράφη και διδασκαλία τοϋ παιδιού. — Οι συννότρες άδιαθεσίες και άσθενείες του. — Πώς νοσηλεύεται όταν αρρωστήσει. — Το φαρμακείο τοϋ σπιτιού. — Τα διάφορα προφυλακτικά έμβόλια. — Οι πρώτες βοήθειες στα αίφνηδια δυστυχήματα κ. λ. π.

Έκδοσις τετάρτη καλλιτεχνική με πολλές εικόνες. Συνιστάται από τα ύπουργεία Υγιεινής και Παιδείας. Πωλείται παρ'ό συγγραφέ'ι: Όδ'ος Έμμ. Μπενάκη 24 και εις όλα τα βιβλιοπωλεία. — Τιμάται άδικο δ'ρχ. 50 και δεμένο δ'ρχ. 75.

PERMANANT ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

ΦΥΣΙΚΩΤΑΤΗ

ΚΑΙ ΜΑΚΡΑΣ

ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 11 ΤΗΛ. 27.975

ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΖΩΡΖ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΑΣ

ΚΡΕΜΕΣ:

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΜΗ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΚΑΛΟ ΔΕΡΜΑ

Διὰ τὴν διατηρήσιν τοῦ καλοῦ δέρματος ἔχει ἀνάγκη νὰ κατακλιθῇ νὰ τὸ καθαρίσῃ μὲ κρέμα νυκτὸς ΣΚΙΝ ΦΟΥΝΤ ΖΩΡΖ ἢ ΚΟΛΑΝΤ ΚΡΗΜ. Αἱ κρέμας αὗται ἀντικαθίστουσι τὸ σαποῦνι τὸ ὁποῖον μᾶλλον στεγνώνει καὶ συστέλλει τοὺς πόρους καὶ ἐὰν ἐπισυμβῇ μία ἀσθένεια καὶ ἀδυνατίσῃ τὸ πρόσωπο, τὸ στεγνὸν δὲρμα ἀμέσως θὰ ρυτιδῶσιν, πράγμα ποὺ θ' ἀπεφεύγετο ἐὰν τὸ δὲρμα ἐκαθαρίζετο ἀντὶ σαπῶνος μὲ μίαν ἐκ τῶν ἀνω κρεμῶν.

Γι' αὐτὸ στὴν Ἀμερικὴ δὲν θεωροῦν τὸ καθάρισμα τοῦ δέρματος διὰ κρέμας ὡς ποὶ υἱέλαιον, ἀλλ' ὡς ἀπαραίτητον στοιχεῖον ὑγιεινῆς.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΜΗ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΣΤΕΓΝΟ ΡΥΤΙΔΩΜΕΝΟ ΔΕΡΜΑ

Στὴν περίπτωσιν αὐτὴν χρειάζεται ἀπολύτως ἡ κρέμα νυκτὸς ΣΚΙΝ ΦΟΥΝΤ ΖΩΡΖ, χρησιμοποιεῖται δὲ διὰ καλῆς δυνατῆς ἐντριβῆς ἐπὶ 10 λεπτά, ὥστε νὰ ὑποβοηθήσῃ τὴν εἰσχώρησιν τῆς κρέμας εἰς τὸ δὲρμα διὰ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος κανονικῶς ὑπὸ τὸ δὲρμα.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΜΗ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΛΙΠΑΡΟ ΔΕΡΜΑ

Τὰ λιπαρὰ δέρματα ἔχουν συνήθως σπυράκια, μπιμπίκια καὶ μεγάλους πόρους. Ἀπαραίτητον διὰ τὰ τοιαῦτα δέρματα εἶναι τὸ καθάρισμα μὲ κρέμα νυκτὸς ΣΚΙΝ ΦΟΥΝΤ ΖΩΡΖ, κατόπιν ἡ χρῆσις τῆς Λιποδὸν προσώπου ΣΚΙΝ ΤΟΝΙΚ, ὅπερ ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ διαλύῃ τὰ λίπη, νὰ ἀπολυμαίνῃ, ὥστε νὰ μὴν κολλᾷ τὸ ἓνα σπυρὶ μὲ τὸ ἄλλο καὶ ἀπλώνονται καὶ νὰ συστέλλῃ τοὺς πόρους. Ἐὰν δὲ τὸ ὑπόδερμα ἔχει πολλὰ σπυριά, εἶναι ἀπαραίτητος ἡ χρῆσις ἀτμολούρου μὲ χαμομήλι καὶ φασκομηλιά. Ὅποτε πρέπει νὰ γίνῃ πρὸ τοῦ ἀτμολούρου καλὴ ἐντριβὴ διὰ νὰ διαλυθῶν τὰ μπιμπίκια ὑπὸ τὸ δὲρμα καὶ κατόπιν νὰ γίνῃ ἀρκετὴ χρῆσις ΣΚΙΝ ΤΟΝΙΚ μὲ πάγο ἢ κρύες κομπρέσσες. Ἐὰν ἡ περίπτωσις εἶναι ἐξαιρετικὴ, πρέπει τὸ τοιοῦτον νὰ γίνεταί ἐπὶ μερικὰς ἡμέρας συνεχῶς, πρὸ τῆς κατακλίσεως καὶ νὰ χρησιμοποιεῖται τοπικῶς κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας τὸ ΣΚΙΝ ΤΟΝΙΚ ἐκεῖ ὅπου τὸ δὲρμα εἶναι λαθερόν ἢ τὰ μπιμπίκια παρουσιάζονται περισσότερα. Σημειώσατε ὅμως ὅτι τὸ ΣΚΙΝ ΤΟΝΙΚ δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιεῖται κάτωθι τῶν βλεφαρίδων, διότι συνήθως παρατηρεῖται ὅτι τὰ περισσότερα δέρματα ὑπὸ τὰς βλεφαρίδας καὶ αἰῶνες εἶναι στεγνὰ καὶ δι' αὐτὸ καλὸν εἶναι εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ν' ἀφήνετε μίαν ἐλαφρὰν ἐπάλειψιν ΣΚΙΝ ΦΟΥΝΤ κατὰ τὴν νύκτα.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΦΥΛΑΣΣΕΤΕ ΤΟ ΔΕΡΜΑ

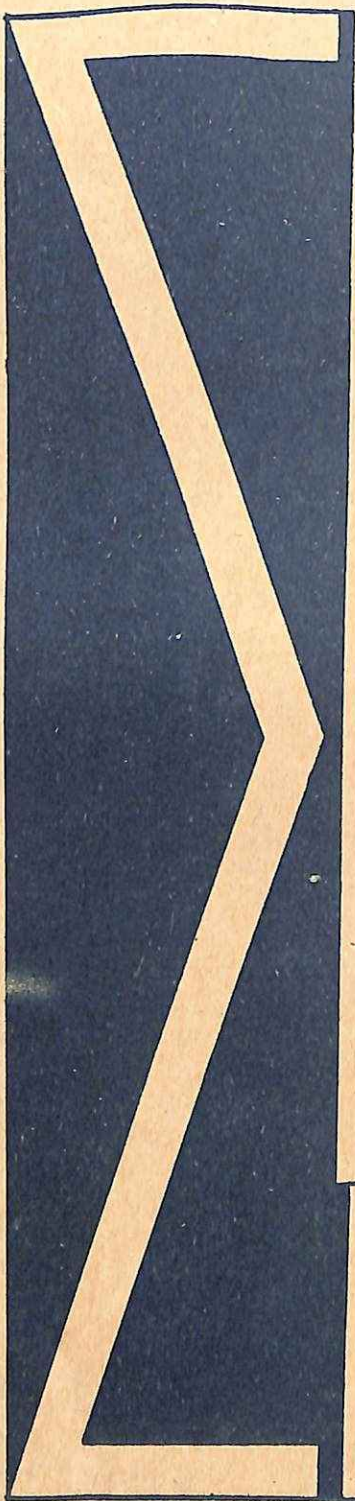
Διὰ τὴν προφύλαξιν τοῦ δέρματος γενικῶς μεταχειρίζομεθα τὴν κρέμαν ἡμέρας ΒΑΝΙΣΙΓΚ ΚΡΗΜ ΖΩΡΖ, ἣτις σχηματίζει ἐπὶ τοῦ δέρματος μίαν λεπτὴν μεμβράνην, ὥστε νὰ προφυλάσῃ ἀπὸ τὸν ἀέρα, τὸν ἥλιο, τὰς σκόνες καὶ ἀπὸ τὰ διάφορα μακιγιάζ καὶ προσδίδει εἰς τὸ δὲρμα μίαν βελούδινην ἐμφάνισιν. Τὸ πουδράρισμα πρέπει νὰ γίνῃ ὡς ἐξῆς. Ἀφοῦ ἐπαλείψετε τὸ δὲρμα μὲ δρᾶ καὶ κατόπιν τὴν ἀπλώνετε ἐλαφρὰ ἕως ὅς ἀφομοιωθῇ μὲ τὸ δὲρμα, ὥστε νὰ φαίνεσθε σὰν νὰ ἔχετε τὸ φυσικὸν σιὸν χρῶμα καὶ ὄχι πουδραρισμένους. Μὲ τὴν ΒΑΝΙΣΙΓΚ, ἡ πούδρα ἀπλώνεται τόσο καλὰ, ὥστε νὰ μὴν ἀφήνῃ πλάκες καὶ σχισίματα, ὅπως συμβαίνει ὅταν τὸ πουδράρισμα γίνεται χωρὶς σύστημα.

ΠΟΥΔΡΑ

ΙΟ Διαφορετικὰ χρώματα ποὺ δὲν προέρχονται ἀπὸ χημικὰς οὐσίες, ἀλλὰ ἀπὸ φυσικὰς. Χρησιμοποιεῖται ἀφοῦ τὴν πούδρα GEORGE θ' ἀποκλήσετε ἐνὰ μοναδικὸν χῶμα, χωρὶς νὰ φαίνεσθε πουδραρισμένους. Λευκὸ, Νатурέλ, Ρασέλ 1, Ρασέλ 2, Ὀκρ, Ὀκρ-ροζέ, ρόζ, μπρέν, ὁράνζ, διὰ τὸ βράδυ. Ὁ τελευταῖος χρωματισμὸς χρησιμοποιεῖται διὰ τὰς βραδυνὰς ἐξόδους ἐπ' αὐτὸν ἀπὸ τὴν συνήθη σας πούδρα καὶ θὰ δώσῃ εἰς τὸ πρόσωπό σας μίαν ὀϊκωδὴν κέρινον ὄψιν.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΗ ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΡΑΓΙΟΝ ΧΕΙΛΕΩΝ ΖΩΡΖ
ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΖΩΡΖ ΠΟΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ & ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: Α ΣΑΡΟΓΛΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5 ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 20.918-ΑΘΗΝΑΙ

HBH

ΚΑΛΟΣ

ΕΡΜΟΥ 29